HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia extinsă)

1 iunie 2022 *

„Uniunea economică și monetară – Uniune bancară – Mecanismul unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Procedura de rezoluție aplicabilă în cazul în care o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate – Adoptare de către SRB a unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español – Dreptul de a fi ascultat – Obligația de motivare – Articolele 18 și 20 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Răspundere extracontractuală”

În cauza T-523/17,

Eleveté Invest Group, SL, cu sediul în Madrid (Spania), și ceilalți reclamanți ale căror nume figurează în anexă [1], reprezentați de B. Cremades Roman, J. López Useros, S. Cajal Martín și P. Marrodán Lázaro, avocați,

reclamanți,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de L. Flynn și A. Steiblytė, în calitate de agenți, asistați de J. Rivas Andrés, avocat,

și a

Comitetului unic de rezoluție (SRB), reprezentat de J. King și M. Fernández Ruperez, în calitate de agenți, asistate de B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch și S. Ianc, avocați,

pârâte,

susținute de

Regatul Spaniei, reprezentat de domnii J. Rodríguez de la Rúa Puig și L. Aguilera Ruiz, în calitate de agenți,

și de

Banco Santander, SA, cu sediul în Santander (Spania), reprezentată de J. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero și J. Remón Peñalver, avocați,

* Limba de procedură: spaniola.

[1] Lista celorlalți reclamanți este anexată doar la versiunea notificată părților.

interveniente,

având ca obiect, în primul rând, o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei SRB/EES/2017/08 a sesiunii executive a SRB din 7 iunie 2017 privind adoptarea unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español, SA și a Deciziei (UE) 2017/1246 a Comisiei din 7 iunie 2017 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español (JO 2017, L 178, p. 15), în al doilea rând, o cerere întemeiată pe articolul 268 TFUE prin care se solicită repararea prejudiciului pe care reclamanții l-ar fi suferit ca urmare a acestor decizii și, în al treilea rând, o cerere având ca obiect constatarea nulității evaluării provizorii și obținerea unei compensații,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă),

compus din domnul M. van der Woude, președinte, și domnii M. Jaeger, V. Kreuschitz și G. De Baere (raportor) și doamna G. Steinfatt, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 16 iunie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

I. Cadrul juridic

1 În urma crizei financiare din anul 2008, s-a decis crearea unei uniuni bancare în Uniunea Europeană, susținută de un cadru unic de reglementare pentru serviciile financiare, cuprinzător și detaliat, aplicabil pieței interne în ansamblul său, și având în componență un mecanism unic de supraveghere și noi cadre de garantare a depozitelor și de rezoluție.

2 Prima etapă în realizarea uniunii bancare a constat în instituirea unui mecanism unic de supraveghere (MUS) prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63). Potrivit considerentului (12) al acestui regulament, un MUS ar trebui să asigure punerea în aplicare în mod coerent și eficace a politicii Uniunii referitoare la supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, aplicarea cadrului unic de reglementare pentru serviciile financiare în același mod instituțiilor de credit din toate statele membre în cauză și faptul că respectivele instituții de credit sunt supuse unei supravegheri de cea mai bună calitate, nestingherită de alte considerații care nu sunt de ordin prudențial. În acest scop, Regulamentul nr. 1024/2013 conferă Băncii Centrale Europene (BCE) atribuții specifice privind politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit pentru a contribui la siguranța și soliditatea instituțiilor de credit și la stabilitatea sistemului financiar din Uniune și din fiecare stat membru.

3 Ulterior, a fost adoptată Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE

și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190). În considerentul (1), aceasta indică următoarele:

„Criza financiară a demonstrat că există o lipsă semnificativă de instrumente adecvate la nivelul Uniunii pentru a gestiona în mod eficient situația instituțiilor de credit și a firmelor de investiții neviabile sau în curs de a intra în dificultate […]. Aceste instrumente sunt necesare în special pentru a preveni insolvența sau, în cazul în care aceasta se produce, pentru a reduce la minimum consecințele negative prin menținerea funcțiilor de importanță sistemică ale instituției în cauză. Pe parcursul crizei, aceste provocări au reprezentat un factor major care a forțat statele membre să salveze instituțiile prin utilizarea banilor contribuabililor. Obiectivul unui cadru de redresare și rezoluție credibil este acela de a evita pe cât posibil necesitatea unei astfel de măsuri.”

4 Obiectivul Directivei 2014/59 este de a institui norme comune minime de armonizare a dispozițiilor naționale care reglementează rezoluția băncilor în Uniune și prevede cooperarea între autoritățile de rezoluție în situații de dificultate ale băncilor transfrontaliere. În această privință, Directiva 2014/59 prevede printre altele, la articolul 3 alineatul (1), că fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.

5 Cu toate acestea, întrucât, pe de o parte, Directiva 2014/59 nu determina centralizarea procesului decizional în materie de rezoluție, dispunea în esență punerea la dispoziția autorităților naționale din fiecare stat membru a unor instrumente și competențe comune în materie de rezoluție și lăsa acestora o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește aplicarea instrumentelor respective și utilizarea mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției și întrucât, pe de altă parte, această directivă nu împiedica în totalitate adoptarea de decizii separate și potențial contradictorii de către statele membre în ceea ce privește rezoluția grupurilor transfrontaliere, s-a decis instituirea unui mecanism unic de rezoluție (MUR).

6 Astfel, a doua etapă în realizarea uniunii bancare a constat în adoptarea Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui MUR și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1).

7 Considerentul (12) al Regulamentului nr. 806/2014 indică:

„Asigurarea unor decizii eficace în materie de rezoluție pentru băncile din Uniune aflate în dificultate, inclusiv în ceea ce privește utilizarea fondurilor colectate la nivelul Uniunii, este esențială pentru finalizarea pieței interne a serviciilor financiare. În cadrul pieței interne, situațiile de dificultate majoră cu care se confruntă unele bănci dintr-un stat membru pot afecta stabilitatea piețelor financiare din Uniune în ansamblu. Asigurarea unor norme eficiente și uniforme în materie de rezoluție și a unor condiții echitabile de finanțare a rezoluției în toate statele membre este nu numai în interesul statelor membre în care băncile își desfășoară activitatea, ci și în interesul tuturor statelor membre în general, constituind un mijloc de a asigura condiții de concurență echitabile și de a îmbunătăți funcționarea pieței interne. Sistemele bancare de pe piața internă sunt puternic interconectate, grupurile bancare sunt internaționale, iar băncile dețin un procent important de active străine. În lipsa MUR, crizele bancare din statele membre care participă la MUS ar avea un impact sistemic negativ mai puternic și în statele membre neparticipante. Instituirea MUR va asigura o abordare neutră în ceea ce privește băncile

aflate în dificultate și va spori stabilitatea băncilor din statele membre participante și va împiedica propagarea efectelor colaterale în statele membre neparticipante, facilitând astfel funcționarea pieței interne în ansamblu. Mecanismele de cooperare care vizează instituții stabilite atât în state membre participante, cât și în state membre neparticipante ar trebui să fie clare și nu ar trebui să fie discriminat, direct sau indirect, niciun stat membru sau grup de state membre, ca loc de prestare a serviciilor financiare.”

8 Potrivit articolului 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, acesta are ca obiect instituirea unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme pentru rezoluția entităților menționate la articolul 2 care sunt stabilite în statele membre participante, și anume băncile al căror supraveghetor din țara de origine este BCE sau autoritatea națională competentă din statele membre a căror monedă este euro sau din statele membre a căror monedă nu este euro care au stabilit legături de strânsă cooperare în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul nr. 1024/2013 [a se vedea considerentul (15) al Regulamentului nr. 806/2014].

9 Articolul 1 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că aceste norme uniforme și această procedură uniformă se aplică de către Comitetul unic de rezoluție (SRB) instituit în conformitate cu articolul 42 din același regulament împreună cu Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană și cu autoritățile naționale de rezoluție, în cadrul MUR instituit prin același regulament. Se prevede de asemenea că MUR este sprijinit de un fond unic de rezoluție (FUR).

10 În temeiul articolului 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB hotărăște cu privire la o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție financiară cu sediul într-un stat membru participant, în cazul în care cele trei condiții prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din același regulament sunt îndeplinite.

11 Prima condiție impune ca entitatea să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate. Evaluarea acestei condiții este realizată de BCE, după consultarea SRB, sau de SRB și se consideră îndeplinită în cazul în care entitatea se află în una sau mai multe dintre situațiile enumerate la articolul 18 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014.

12 A doua condiție presupune să nu existe nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat sau de supraveghere.

13 A treia condiție presupune ca o măsură de rezoluție să fie necesară în interes public, și anume ca aceasta să fie necesară pentru atingerea unuia sau mai multor obiective ale rezoluției, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

14 Articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele rezoluției ca fiind următoarele: asigurarea continuității funcțiilor critice, evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar, protejarea depunătorilor și a investitorilor, protejarea fondurilor și a activelor clienților.

15 Articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că, înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, SRB se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de SRB și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității în cauză.

16 Potrivit articolului 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea face parte integrantă din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital.

17 Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB adoptă o schemă de rezoluție.

18 Atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție, SRB, Consiliul și Comisia trebuie să se asigure că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu anumite principii enumerate la articolul 15 din Regulamentul nr. 806/2014, printre care figurează principiul potrivit căruia acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi, precum și principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă entitatea vizată de măsura de rezoluție ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.

19 În schema de rezoluție, SRB determină aplicarea instrumentelor de rezoluție. Articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 enumeră diferitele instrumente de rezoluție disponibile, și anume vânzarea activității, instrumentul instituției-punte, separarea activelor și recapitalizarea internă.

20 În schema de rezoluție, SRB poate de asemenea să își exercite competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale entității în cauză în condițiile prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014. Potrivit articolului 19 din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție poate presupune și acordarea de ajutoare de stat sau recurgerea la FUR.

21 Potrivit articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB transmite schema de rezoluție Comisiei de îndată ce o adoptă. În termen de 24 de ore de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, Comisia fie o aprobă, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele sale discreționare, altele decât cele prevăzute la al treilea paragraf, și anume respectarea criteriului privind interesul public sau o modificare semnificativă a cuantumului FUR. În ceea ce privește aceste din urmă aspecte discreționare, în termen de 12 ore de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție, Comisia poate propune Consiliului să se opună schemei de rezoluție în temeiul faptului că schema de rezoluție adoptată de SRB nu îndeplinește criteriul privind interesul public ori să adopte sau să se opună unei modificări semnificative a cuantumului prevăzut de FUR în schema de rezoluție transmisă de SRB. Schema de rezoluție poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către SRB.

22 Articolul 18 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB se asigură că sunt întreprinse măsurile de rezoluție necesare în vederea aplicării schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție relevante. Schema de rezoluție este adresată acestora din urmă, solicitându-li-se să ia toate măsurile necesare pentru a o pune în aplicare în conformitate cu articolul 29 din același regulament, prin exercitarea competențelor de rezoluție.

23 Ulterior adoptării unei măsuri de rezoluție, în temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență. Această evaluare poate conduce, în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014, la plata unei compensații acționarilor sau creditorilor dacă aceștia au suferit pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență.

II. Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii

24 Reclamanții, Eleveté Invest Group, SL și cele 19 persoane fizice sau juridice ale căror nume figurează în anexă, erau acționari sau dețineau instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „Banco Popular”) înainte de adoptarea unei scheme de rezoluție în privința acesteia din urmă.

A. Cu privire la situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție

25 Grupul Banco Popular, a cărui societate-mamă era Banco Popular, era, la data rezoluției, al șaselea grup bancar spaniol.

26 În anul 2016, Banco Popular a efectuat o majorare de capital de 2,5 miliarde de euro.

27 La 5 decembrie 2016, sesiunea executivă a SRB a adoptat un plan de rezoluție a grupului Banco Popular (denumit în continuare „planul de rezoluție din 2016”). Instrumentul de rezoluție privilegiat în planul de rezoluție din 2016 era instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014.

28 La 3 februarie 2017, Banco Popular a publicat raportul său anual 2016, în care a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, precum și la numirea unui nou președinte.

29 La 10 februarie 2017, DBRS Ratings Limited (DBRS) (devenit DBRS Morningstar) a scăzut ratingul Banco Popular, cu perspectivă negativă, având în vedere situația slăbită a capitalului Banco Popular în urma unei pierderi nete mai mari decât cea prevăzută în raportul său anual, menționată la punctul 28 de mai sus, precum și eforturile Banco Popular pentru reducerea stocului său încă ridicat de active neperformante.

30 La 3 aprilie 2017, Banco Popular a anunțat rezultatul auditurilor interne care indicau că puteau fi necesare corecții la raportul anual 2016. Aceste ajustări au fost efectuate în raportul financiar al Banco Popular pentru primul trimestru al anului 2017.

31 La 10 aprilie 2017, cu ocazia adunării generale a acționarilor Banco Popular, președintele consiliului de administrație a anunțat că banca preconiza fie o majorare de capital, fie o tranzacție comercială ca urmare a situației grupului din punctul de vedere al fondurilor proprii și al nivelului său de active neperformante. Președintele-director general al Banco Popular a fost înlocuit la mai puțin de un an de la data intrării sale în funcție.

32 În urma anunțului din 3 aprilie 2017 privind necesitatea ajustării rezultatelor financiare pentru anul 2016, DBRS a scăzut, la 6 aprilie, ratingul Banco Popular, menținându-și perspectiva negativă. Standard & Poor's, la 7 aprilie, și Moody's Investors service (denumită în continuare „Moody's"), la 21 aprilie 2017, au scăzut de asemenea ratingul Banco Popular cu perspectivă negativă.

33 În luna aprilie 2017, Banco Popular a inițiat o procedură de vânzare privată în scopul realizării vânzării sale către un concurent puternic, ceea ce ar fi restabilit situația sa financiară. Data-limită pentru ca eventualii cumpărători interesați de achiziționarea Banco Popular să își prezinte oferta fusese stabilită la 10 iunie 2017, apoi a fost amânată până la sfârșitul lunii iunie 2017.

34 La 5 mai 2017, Banco Popular a prezentat raportul său financiar pentru primul trimestru al anului 2017, anunțând pierderi în valoare de 137 de milioane de euro.

35 La 12 mai 2017, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate (*Liquidity Coverage Requirement*) al Banco Popular a trecut sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1).

36 Prin scrisoarea din 16 mai 2017, Banco Santander, SA a informat Banco Popular că nu era în măsură să prezinte o ofertă fermă în cadrul procedurii de vânzare privată.

37 La 16 mai 2017, Banco Popular, într-o comunicare a unui fapt relevant către Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Comisia Națională pentru Piața Valorilor Mobiliare, Spania), a arătat că potențialii cumpărători își manifestaseră interesul în procedura de vânzare privată, însă nu fusese primită nicio ofertă fermă.

38 La 19 mai 2017, agenția FITCH a scăzut pe termen lung ratingul Banco Popular.

39 La 23 mai 2017, președinta SRB, doamna Elke König, a acordat un interviu canalului de televiziune Bloomberg, în cadrul căruia a fost întrebată, printre altele, cu privire la situația Banco Popular.

40 În cursul lunii mai 2017, numeroase articole de presă au raportat dificultățile Banco Popular. Cu titlu de exemplu, trebuie menționat un articol din 11 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, intitulat „Saracho dispune vânzarea urgentă a Popular către JP Morgan și Lazard ca urmare a unui risc de faliment" (*Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra*). În articolul respectiv se arată că președintele băncii mandatase JP Morgan și Lazard să organizeze vânzarea urgentă a băncii ca urmare a unui risc de faliment, din cauza exodului masiv al depozitelor clienților particulari și instituționali, și că acesta considera că singurul mod de a asigura viabilitatea băncii era vânzarea completă și iminentă a întregului grup. Articolul relatează că, „ținând seama de persistența retragerilor din depozite și de închiderea unor surse de finanțare externe, banca se expunea unui risc serios de faliment și că, prin urmare, [președintele său] fusese obligat să activeze măsura cea mai drastică și să se abțină în mod progresiv de la vânzarea activelor sale pentru a îmbunătăți ponderea fondurilor proprii și a îndeplini cerințele BCE".

41 La 15 mai 2017, un articol publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, intitulat „BCE inspectează Banco Popular timp de două luni în plin proces de vânzare" (*El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta*), arată că planul de vânzare a Banco

Popular, pus în aplicare de președintele său, a avut loc după inspecția efectuată de BCE, care confirmase deficitul rezervelor. Potrivit acestui articol, inspectorii BCE constataseră că dificultățile Banco Popular ar fi legate de deficitul său de rezerve pentru a-și acoperi expunerea imobiliară și că ar fi necesar să se evite retragerile ocazionale din depozite. Acești inspectori și-ar fi exprimat de asemenea nemulțumirea cu privire la prezentarea conturilor aferente anului 2016.

42 La 31 mai 2017, agenția Reuters a publicat un articol intitulat „UE avertizată în legătură cu riscul unei rezoluții a Banco Popular” (*La UE, advertida de riesgo de una solución ordenada en Banco Popular*). Acest articol menționează în special că, potrivit unui înalt funcționar al Uniunii rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor în Europa avertizase funcționarii Uniunii că Banco Popular ar putea necesita o rezoluție dacă nu ar reuși să găsească un cumpărător. Potrivit acestui articol, funcționarul respectiv a indicat de asemenea că președinta SRB emisese recent o „avertizare timpurie” și declarase că SRB urmărea procedura (referitoare la Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții.

43 În aceeași zi, SRB a publicat un comunicat de presă prin care contesta conținutul acestui articol.

44 În primele zile ale lunii iunie 2017, Banco Popular a trebuit să facă față unor retrageri de lichidități masive.

45 La 5 iunie 2017, dimineața, Banco Popular a prezentat Banco de España (Banca Spaniei) o primă cerere de aport urgent de lichidități, apoi o a doua cerere, după-amiaza, care conținea o majorare a sumei solicitate, ca urmare a unor mișcări de lichidități importante. În temeiul unei cereri a Băncii Spaniei și în urma evaluării BCE din aceeași zi referitoare la cererea de aport urgent de lichidități a Banco Popular, Consiliul guvernatorilor BCE nu a formulat obiecții cu privire la un aport urgent de lichidități pentru Banco Popular în perioada care se încheia la 8 iunie 2017. Banco Popular a primit o parte a acestui aport urgent de lichidități, iar ulterior Banca Spaniei a arătat că nu era în măsură să furnizeze Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

46 La 6 iunie 2017, DBRS și Moody’s au scăzut ratingul Banco Popular.

B. Cu privire la alte fapte anterioare adoptării schemei de rezoluție

47 La 23 mai 2017, SRB a însărcinat Deloitte, în calitate de expert independent, să efectueze evaluarea Banco Popular în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014.

48 La 24 mai 2017, SRB a solicitat Banco Popular, în temeiul articolului 34 din Regulamentul nr. 806/2014, informațiile necesare pentru realizarea evaluării sale. La 2 iunie 2017, SRB a solicitat de asemenea Banco Popular să furnizeze informații privind procedura de vânzare privată, precum și să prevadă un acces la camera de date virtuală securizată pe care aceasta din urmă o instituise în cadrul procedurii menționate.

49 La 3 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/06, adresată Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fondul de restructurare ordonată a instituțiilor bancare, Spania), privind comercializarea Banco Popular. SRB a aprobat inițierea imediată a procedurii de vânzare a Banco Popular de către FROB și a indicat acestuia din urmă cerințele privind scoaterea de pe piață conform articolului 39 din Directiva 2014/59. SRB indica printre altele că FROB trebuia să îi contacteze pe cei cinci cumpărători potențiali care fuseseră invitați să depună o ofertă în cadrul procedurii de vânzare privată.

50 Dintre cei cinci cumpărători potențiali, doi au decis să nu participe la procedura de vânzare, iar unul a fost exclus de BCE din motive prudențiale.

51 La 4 iunie 2017, cei doi cumpărători potențiali care au decis să participe la procedura de vânzare, Banco Santander și Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), au semnat un acord de nedivulgare, iar la 5 iunie 2017, au avut acces la camera de date virtuală.

52 La 5 iunie 2017, SRB a adoptat o primă evaluare (denumită în continuare „evaluarea 1”), în aplicarea articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, care avea drept obiectiv să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

53 La 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare a situației de dificultate în care se afla sau este susceptibilă de a se afla Banco Popular, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014.

54 În această evaluare, BCE a arătat că, în cursul lunilor precedente, Banco Popular suferise o deteriorare importantă a situației sale de trezorerie, în principal ca urmare a unei epuizări semnificative a bazei sale de depozite. Banco Popular s-a confruntat cu retrageri importante de lichidități la toate segmentele de clientelă. BCE a enumerat evenimentele care conduseseră la problemele de lichiditate cu care trebuia să se confrunte Banco Popular.

55 În această privință, BCE a arătat că, în luna februarie 2017, cu ocazia prezentării conturilor sale anuale, Banco Popular a divulgat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la pierderi de 3,485 miliarde de euro în anul 2016, precum și înlocuirea președintelui său de lungă durată, care efectuase o revizuire a strategiei băncii. Anunțul referitor la rezervele suplimentare și la pierderile aferente încheierii exercițiului a condus la o scădere a ratingului Banco Popular de către DBRS la 10 februarie 2017 și a suscitat îngrijorări profunde din partea clientelei Banco Popular, care s-au concretizat prin retrageri importante și neașteptate de depozite și printr-o frecvență ridicată a vizitelor clienților în sucursalele băncii.

56 BCE a arătat de asemenea că publicarea de către Banco Popular, la 3 aprilie 2017, a unei declarații publice ad-hoc care informa cu privire la rezultatul mai multor audituri interne ce puteau avea un impact semnificativ asupra situațiilor financiare ale instituției, precum și confirmarea că președintele-director general al instituției urma să fie înlocuit la mai puțin de un an de la intrarea sa în funcție au declanșat un alt val de retrageri de depozite. BCE a arătat că acest val de retrageri de depozite fusese alimentat și de:

– o scădere a ratingului Banco Popular efectuată de Standard & Poor’s la 7 aprilie 2017;

– anunțarea de către Banco Popular, la 10 aprilie 2017, a faptului că nu va plăti dividende și că ar putea fi necesară o majorare de capital sau o tranzacție corporativă ca urmare a situației tensionate a fondurilor proprii și a alinierii necesare *inter pares* a acoperirii activelor neperformante;

– o scădere a ratingului Banco Popular efectuată de Moody’s la 21 aprilie 2017;

– publicarea rezultatelor din primul trimestru al anului 2017 care erau mai slabe decât se prevăzuse;

– acoperirea mediatică negativă și continuă, cum ar fi articolele din 11 și 15 mai 2017 menționate la punctele 40 și 41 de mai sus, care sugerau că președintele Banco Popular dispusese o vânzare urgentă a băncii ca urmare a unui risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități și că banca trebuia să facă față unei nevoi suplimentare importante de rezerve rezultând dintr-o inspecție la fața locului efectuată de supraveghetor.

57 BCE a constatat de asemenea că depozitele pierdute începând de la 31 mai 2017 erau deosebit de relevante, după divulgarea în mass-media a faptului că banca ar putea intra în lichidare dacă procesul de vânzare în curs nu era fructuos într-un termen foarte scurt.

58 În plus, BCE a arătat că, deși Banco Popular a dezvoltat diverse măsuri generatoare de lichidități suplimentare în cursul săptămânilor anterioare și a început să le pună în aplicare, amploarea fluxurilor de intrare realizate și încă așteptate era insuficientă pentru a remedia epuizarea poziției de lichiditate a Banco Popular la data evaluării. Aceasta a arătat și că, chiar dacă se recurgea la aportul urgent de lichidități pentru care Consiliul guvernatorilor BCE nu emisese obiecții la 5 iunie 2017, situația de trezorerie la această dată nu era suficientă pentru a garanta capacitatea Banco Popular de a face față creanțelor sale cel târziu la 7 iunie 2017.

59 BCE a apreciat că măsurile deja adoptate de Banco Popular nu fuseseră suficient de eficiente pentru a inversa deteriorarea situației sale de trezorerie. Aceasta a arătat că, drept măsură alternativă pentru a garanta capacitatea sa de a face față angajamentelor sale care deveneau scadente, Banco Popular încerca să pună în aplicare o tranzacție corporativă, și anume vânzarea sa către un concurent mai puternic. Totuși, BCE a considerat că, ținând seama de deteriorarea situației de trezorerie a Banco Popular, de lipsa dovezii capacității acesteia de a răsturna situația lichidității sale într-un viitor apropiat și de faptul că negocierile nu conduseseră până atunci la un rezultat pozitiv, confirmarea unei asemenea tranzacții private nu era previzibilă într-un termen care permitea Banco Popular să își poată achita datoriile sau alte creanțe la scadență.

60 BCE a constatat că, în același timp, nu existau măsuri de supraveghere sau de intervenție timpurie disponibile care să permită restabilirea imediată a situației de trezorerie a Banco Popular și care să îi asigure suficient timp pentru a pune în aplicare o tranzacție comercială sau o altă soluție. Măsurile aflate la dispoziția BCE ca autoritate competentă, în temeiul transpunerii naționale a articolului 104 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO 2013, L 176, p. 338), și a articolelor 27-29 din Directiva 2014/59 sau a articolului 16 din Regulamentul nr. 1024/2013, nu puteau garanta că Banco Popular ar avea posibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență, date fiind amploarea și ritmul deteriorării lichidității observate.

61 În concluzie, ținând seama în special de retragerile excesive din depozite, de rapiditatea cu care banca pierduse trezoreria și de incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, BCE a considerat că existau elemente obiective care indicau că probabil Banco Popular se va afla, în viitorul apropiat, în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a constatat că Banco Popular se află sau, în orice caz, este susceptibilă de a se afla în dificultate într-un viitor apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) și cu alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

62 La 6 iunie 2017, consiliul de administrație al Banco Popular a informat BCE că a ajuns la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

63 În aceeași zi, FROB a adoptat o scrisoare care conținea informațiile privind procedura de vânzare (denumită în continuare „scrisoarea de procedură”) și prin care s-a stabilit termenul de depunere a ofertelor la 6 iunie 2017 la miezul nopții.

64 Tot în aceeași zi, BBVA, unul dintre cei doi cumpărători potențiali ai Banco Popular, a informat FROB că nu va depune o ofertă.

65 Tot la 6 iunie 2017, Deloitte a prezentat SRB o a doua evaluare (denumită în continuare „evaluarea 2”), redactată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014. Obiectivul evaluării 2 era acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor Banco Popular, de a furniza o estimare cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și de a furniza elementele care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și care permit SRB să stabilească condiții comerciale pentru instrumentul de vânzare a activității. Această evaluare a estimat în special valoarea economică a Banco Popular la 1,3 miliarde de euro în cel mai bun caz, la minus 8,2 miliarde de euro în cazul cel mai nefavorabil și la minus 2 miliarde de euro pentru cea mai bună estimare.

66 La 7 iunie 2017, Banco Santander a depus o ofertă fermă.

67 Prin scrisoarea din 7 iunie 2017, FROB a informat SRB că Banco Santander depusese o ofertă la 7 iunie, la ora 3.12, și că prețul oferit de Banco Santander pentru vânzarea acțiunilor Banco Popular era de 1 euro. FROB a arătat că comitetul său director a reținut Banco Santander drept ofertant câștigător în procedura de vânzare concurențială a Banco Popular și a decis să propună SRB să desemneze Banco Santander drept cumpărător în decizia SRB privind adoptarea unei scheme de rezoluție în privința Banco Popular.

C. Cu privire la schema de rezoluție a Banco Popular din 7 iunie 2017

68 La 7 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/08 privind schema de rezoluție pentru Banco Popular (denumită în continuare „schema de rezoluție”) în temeiul Regulamentului nr. 806/2014.

69 Potrivit articolului 1 din schema de rezoluție, SRB, întrucât a considerat că erau îndeplinite condițiile prevăzute de articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, a decis să supună Banco Popular unei proceduri de rezoluție începând de la data rezoluției.

70 Astfel, SRB a considerat, în primul rând, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în al doilea rând, că nu existau alte măsuri care ar putea împiedica în timp util intrarea în dificultate a Banco Popular și, în al treilea rând, că era necesară în interes public o măsură de rezoluție sub forma unui instrument de vânzare a activității Banco Popular. În această privință, SRB a indicat că rezoluția era necesară și proporțională cu realizarea a două obiective prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume asigurarea continuității funcțiilor critice ale băncii și evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare.

71 La articolul 5 punctul 5.1 din schema de rezoluție, SRB a decis următoarele:

„Instrumentul de rezoluție aplicat Banco Popular va consta într-o vânzare a activității în temeiul articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014 prin transferul acțiunilor către un cumpărător.

Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital vor fi efectuate imediat înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității.”

72 Articolul 6 din schema de rezoluție privește reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital și instrumentul de vânzare a activității. La articolul 6 punctul 6.1, SRB a menționat măsurile pe care le adoptase în aplicarea competenței de a reduce valoarea contabilă prevăzute la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014.

73 Astfel, la articolul 6 punctul 6.1 din schema de rezoluție, SRB a decis:

– mai întâi, să reducă valoarea contabilă a cuantumului nominal al capitalului social al Banco Popular cu suma de 2 098 429 046 de euro, ceea ce conducea la anularea a 100 % din acțiunile Banco Popular;

– apoi, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei privind schema de rezoluție în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, „acțiunile noi I”;

– în continuare, să reducă la zero valoarea contabilă nominală a „acțiunilor noi I”, ceea ce determina anularea a 100 % din aceste „acțiuni noi I”;

– în sfârșit, să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 2 emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, „acțiunile noi II”.

74 Articolul 6 punctul 6.3 din schema de rezoluție prevede că aceste măsuri de reducere a valorii contabile și de conversie sunt întemeiate pe evaluarea 2 coroborată cu rezultatele unui proces de vânzare transparent și deschis realizat de autoritatea de rezoluție spaniolă, FROB.

75 La articolul 6 punctul 6.5 din schema de rezoluție, SRB a arătat că exercita competențele care îi erau conferite prin articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la instrumentul de vânzare a activității, și că a dispus ca „acțiunile noi II” să fie transferate către Banco Santander, libere de orice drept sau privilegiu al unui terț, în schimbul plății unui preț de cumpărare de 1 euro. Se preciza că cumpărătorul își dăduse deja consimțământul pentru transfer.

76 De asemenea, SRB a arătat că transferul „acțiunilor noi II” trebuia efectuat pe baza ofertei obligatorii a cumpărătorului din 7 iunie 2017 și trebuia pus în aplicare de FROB în temeiul Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédit y empresas de servicios de inversión (Legea 11/2015 de redresare și de rezoluție a instituțiilor de credit și a firmelor de servicii de investiții) din 18 iunie 2015 (BOE nr. 146 din 19 iunie 2015, p. 50797, denumită în continuare „Legea 11/2015”).

77 Schema de rezoluție a fost prezentată Comisiei spre aprobare la 7 iunie 2017, la ora 5.13.

78 La 7 iunie 2017, la ora 6.30, Comisia a adoptat Decizia (UE) 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular (JO 2017, L 178, p. 15) și a notificat-o SRB. În consecință, schema de rezoluție a intrat în vigoare în aceeași zi.

79 Din considerentul (4) al Deciziei 2017/1246 reies următoarele:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014.”

80 În aceeași zi, FROB a adoptat măsurile necesare pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul nr. 806/2014. În acest cadru, FROB și-a dat acordul pentru transferul acțiunilor noi ale Banco Popular rezultate din conversia instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 2 („acțiunile noi II”) către Banco Santander.

D. Cu privire la situația de fapt ulterioară adoptării deciziei de rezoluție

81 La 14 iunie 2018, Deloitte a transmis SRB evaluarea diferenței de tratament, prevăzută la articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul nr. 806/2014, realizată pentru a stabili dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență (denumită în continuare „evaluarea 3”). La 31 iulie 2018, Deloitte a trimis SRB un addendum la această evaluare prin care a corectat anumite erori de formă.

82 La 28 septembrie 2018, în urma unei fuziuni prin absorbție, Banco Santander a devenit succesorul cu titlu universal al Banco Popular.

83 La 17 martie 2020, SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2020/52 de stabilire a necesității de a acorda o compensație acționarilor și creditorilor în legătură cu care au fost luate măsurile de rezoluție privind Banco Popular. Un anunț referitor la această decizie a fost publicat la 20 martie 2020 în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2020, C 91, p. 2). În decizia respectivă, SRB a considerat că acționarii și creditorii care fuseseră afectați de rezoluția Banco Popular nu aveau dreptul la o compensație din FUR, în conformitate cu articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014.

III. Procedura și concluziile părților

84 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 august 2017, reclamanții au introdus prezenta acțiune.

85 Prin înscrisul depus la grefă la 31 octombrie 2017, SRB a solicitat Tribunalului, în temeiul articolului 92 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să dispună activități de cercetare judecătorească privind prezentarea anumitor documente menționate în anexă. Prin decizia din 28 noiembrie 2017, Tribunalul a decis să nu admită această cerere de măsuri de cercetare judecătorească în acest stadiu al procedurii.

86 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 6 noiembrie și, respectiv, la 5 decembrie 2017, Banco Santander și Regatul Spaniei au formulat cereri de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor Comisiei și ale SRB.

87 La 16 februarie 2018, Tribunalul, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, a invitat SRB să depună ultima versiune neconfidențială a schemei de rezoluție, precum și o versiune neconfidențială a evaluării 2, publicate pe site-ul său internet. SRB a depus documentele în termenul stabilit.

88 La 6 iulie 2018, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a adresat părților principale întrebări scrise. Părțile principale au răspuns la această cerere în termenul stabilit.

89 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 1 august 2018, reclamanții au formulat o cerere de aplicare a regimului de confidențialitate față de Banco Santander și de Regatul Spaniei pentru anumite anexe la cererea introductivă.

90 Prin Ordonanțele din 12 aprilie 2019, președintele Camerei a opta a Tribunalului a admis cererile de intervenție ale Regatului Spaniei și Banco Santander și cererile de aplicare a regimului de confidențialitate formulate de reclamanți în privința acestora.

91 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 16 aprilie 2019, reclamanții au formulat o cerere de modificare a cererilor de măsuri de cercetare judecătorească cuprinse în cererea introductivă și în replică. Comisia și SRB, precum și Regatul Spaniei și Banco Santander au depus observații cu privire la această cerere în termenul stabilit.

92 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 6 mai 2019, reclamanții au prezentat o nouă propunere de probe în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Comisia și SRB au depus observații cu privire la această nouă probă în termenul stabilit.

93 Regatul Spaniei și Banco Santander au depus fiecare memoriu în intervenție la 4 iulie 2019, iar reclamanții și SRB au depus observații cu privire la aceste memorii în termenul acordat.

94 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, în temeiul articolului 27 alineatul (5) din Regulamentul de procedură, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a treia, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

95 La propunerea Camerei a treia, Tribunalul a decis, în temeiul articolului 28 din Regulamentul său de procedură, să trimită cauza în fața unui complet de judecată extins.

96 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 9 octombrie 2020, reclamanții au prezentat o nouă propunere de probe în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Comisia și SRB, precum și Regatul Spaniei și Banco Santander au depus observații cu privire la această nouă probă în termenele stabilite.

97 La 16 martie 2021, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a solicitat SRB să depună mai multe documente. Prin scrisoarea din 30 martie 2021, SRB a răspuns că documentele solicitate erau în parte confidențiale și că puteau fi prezentate în cazul în care Tribunalul ar adopta o măsură de cercetare judecătorească.

98 Prin Ordonanța din 12 mai 2021, Tribunalul a dispus ca SRB, pe de o parte, în temeiul articolului 24 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, al articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3), precum și al articolului 103 din

Regulamentul de procedură, să prezinte versiunile integrale ale următoarelor documente: schema de rezoluție, evaluarea 2, evaluarea BCE din 6 iunie 2017 cu privire la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular și scrisoarea Banco Popular din 18 mai 2017. Tribunalul a obligat de asemenea SRB să prezinte versiunea neconfidențială a scrisorii BCE adresate Banco Popular din 18 mai 2017.

99 Prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale documentelor prezentate de SRB în executarea Ordonanței din 12 mai 2021.

100 Întrucât doi membri ai Camerei a treia extinse au fost împiedicați să participe la ședință, președintele Tribunalului a desemnat alți doi judecători pentru a completa camera.

101 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 16 iunie 2021.

102 Reclamanții solicită Tribunalului:

– anularea schemei de rezoluție și a Deciziei 2017/1246 (denumite în continuare, împreună, „deciziile atacate”) și, în consecință, obligarea Comisiei și a SRB la restituirea investițiilor lor în Banco Popular sau, alternativ, obligarea acestora la plata unei despăgubiri în temeiul răspunderii lor extracontractuale;

– obligarea Comisiei și a SRB la plata unei despăgubiri în temeiul răspunderii lor extracontractuale;

– constatarea nulității evaluării 2 și obligarea Comisiei și a SRB la plata unei compensații;

– obligarea Comisiei și a SRB la plata cheltuielilor de judecată;

– obligarea la majorarea sumelor acordate cu dobândă compensatorie începând de la 23 mai 2017 sau, în subsidiar, începând de la 7 iunie 2017 până la data pronunțării hotărârii, precum și cu dobânzi moratorii de la data pronunțării hotărârii, cu excepția cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, care nu vor produce dobânzi moratorii decât de la data pronunțării hotărârii;

– acordarea beneficiului oricărei alte reparații suplimentare considerate corespunzătoare.

103 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii în anulare ca neîntemeiată;

– respingerea acțiunii în răspundere extracontractuală ca inadmisibilă sau, în subsidiar, ca neîntemeiată;

– respingerea acțiunii împotriva evaluării 2 ca inadmisibilă;

– obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

104 SRB solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

105 Banco Santander și Regatul Spaniei solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

IV. În drept

106 Acțiunea se împarte în esență în trei cereri. Primul capăt de cerere al reclamanților urmărește anularea deciziilor atacate, al doilea capăt de cerere conține cereri de despăgubire, iar al treilea capăt de cerere urmărește anularea evaluării 2 și obținerea unei compensații.

A. Cu privire la cererea de anulare a deciziilor atacate

107 În susținerea cererii lor de anulare a deciziilor atacate, reclamanții invocă patru motive. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014. Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat și a dreptului de acces la dosar, consacrate la articolul 41 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare. În observațiile formulate cu privire la memoriile în intervenție, reclamanții invocă un motiv nou, întemeiat pe încălcarea articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014.

108 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că, în ceea ce privește întinderea controlului exercitat de Tribunal, SRB precizează că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cazul unor probleme tehnice complexe, instanța Uniunii trebuie să examineze constatările de fapt și de drept făcute de autoritate, să verifice dacă măsura adoptată nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere și să verifice dacă autoritatea nu a depășit în mod vădit limitele puterii sale de apreciere.

109 Reclamanții consideră că limitele controlului jurisdicțional invocate de SRB nu sunt aplicabile în speță.

110 În această privință, jurisprudența a delimitat întinderea controlului exercitat de Tribunal atât în situații în care actul atacat se întemeiază pe o apreciere a elementelor de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe, cât și atunci când este vorba despre aprecieri economice complexe.

111 Pe de o parte, în ceea ce privește situațiile în care autoritățile Uniunii dispun de o largă putere de apreciere, în special în ceea ce privește aprecierea unor elemente de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe pentru a determina natura și întinderea măsurilor pe care le adoptă, controlul instanțelor Uniunii trebuie să se limiteze la a examina dacă exercitarea unei asemenea competențe nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere ori dacă aceste autorități nu au depășit în mod vădit limitele puterii lor de apreciere. Astfel, într-un asemenea context,

instanța Uniunii nu poate să substituie aprecierea autorităților Uniunii, care sunt singurele cărora Tratatul FUE le-a încredințat această sarcină, cu propria apreciere cu privire la elementele de fapt de ordin științific și tehnic (Hotărârea din 21 iulie 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punctul 60, și Hotărârea din 7 martie 2013, Bilbaína de Alquitranes și alții/ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, punctul 76; a se vedea de asemenea Hotărârea din 11 mai 2017, Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punctul 163 și jurisprudența citată).

112 Pe de altă parte, în ceea ce privește controlul pe care instanțele Uniunii îl exercită cu privire la aprecierile economice complexe efectuate de autoritățile Uniunii, acesta este un control restrâns, care se limitează în mod necesar la verificarea respectării normelor de procedură și de motivare, a exactității prezentării situației de fapt, precum și a lipsei unei erori vădite de apreciere și a abuzului de putere. Nu ține de competența instanțelor Uniunii ca, în cadrul acestui control, să substituie aprecierea autorității Uniunii competente cu propria apreciere economică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 1985, Remia și alții/Comisia, 42/84, EU:C:1985:327, punctul 34, Hotărârea din 10 decembrie 2020, Comune di Milano/Comisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punctul 100 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 ianuarie 2020, Iberpotash/Comisia, T-257/18, EU:T:2020:1, punctul 96 și jurisprudența citată).

113 Întrucât deciziile pe care SRB trebuie să le adopte în cadrul unei proceduri de rezoluție sunt întemeiate pe aprecieri economice și tehnice foarte complexe, este necesar să se considere că principiile care reies din jurisprudența menționată la punctele 111 și 112 de mai sus se aplică controlului pe care instanța este chemată să îl exercite.

114 Cu toate acestea, deși i se recunoaște SRB o marjă de apreciere în materie economică și tehnică, aceasta nu implică faptul că instanța Uniunii trebuie să se abțină de la a controla interpretarea, la care recurge SRB, a unor date de natură economică pe care se întemeiază decizia sa. Astfel, după cum a statuat Curtea, chiar în cazul unor aprecieri complexe, instanța Uniunii trebuie să verifice nu numai exactitatea materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor pertinente care trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2007, Spania/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, punctul 57 și jurisprudența citată, Hotărârea din 26 martie 2019, Comisia/Italia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punctul 104 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 10 decembrie 2020, Comune di Milano/Comisia, C-160/19 P, EU:C:2020:1012 punctul 115 și jurisprudența citată).

115 În această privință, pentru a stabili că SRB a săvârșit o eroare vădită în aprecierea faptelor de natură să justifice anularea schemei de rezoluție, elementele de probă prezentate de reclamanți trebuie să fie suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în această schemă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 iunie 2018, Lubrizol France/Consiliul, C-223/17 P, nepublicată, EU:C:2018:442, punctul 39, Hotărârea din 12 decembrie 1996, AIUFFASS și AKT/Comisia, T-380/94, EU:T:1996:195, punctul 59, și Hotărârea din 13 decembrie 2018, Comune di Milano/Comisia, T-167/13, EU:T:2018:940, punctul 108 și jurisprudența citată).

1. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014

116 Reclamanții susțin că SRB a încălcat articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 întrucât nu erau îndeplinite cele trei condiții prevăzute de acest articol pentru adoptarea schemei de rezoluție. Motivul menționat se împarte în trei aspecte, întemeiate pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) literele (a)-(c) din Regulamentul nr. 806/2014.

117 Articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB adoptă o schemă de rezoluție numai în cazul în care apreciază că sunt întrunite următoarele condiții:

„(a) entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate;

(b) ținând seama de calendar și alte circumstanțe pertinente, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat, inclusiv măsuri adoptate în cadrul unui program instituțional de protecție, sau măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21, întreprinse în legătură cu acea entitate;

(c) o măsură de rezoluție este necesară în interes public în temeiul alineatului (5).”

a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014

118 Reclamanții arată că SRB a concluzionat că condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 este îndeplinită ca urmare a unei probleme de lichiditate a Banco Popular, iar nu de solvabilitate. În esență, reclamanții invocă trei critici. Aceștia susțin că SRB și Comisia nu puteau concluziona că Banco Popular se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în măsura în care, în primul rând, întrucât trebuia să facă față unei probleme de lichiditate, banca trebuia să beneficieze în mod prioritar de un aport de lichidități, în al doilea rând, această situație decurgea din încălcarea obligațiilor de confidențialitate ale SRB și, în al treilea rând, această situație rezulta dintr-o încălcare de către SRB și de către Comisie a principiului bunei administrări.

119 Cu titlu introductiv, trebuie examinată aplicarea în speță a condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căreia entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate.

120 În această privință, în primul rând, la 6 iunie 2017, BCE a realizat o evaluare a situației de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, după consultarea SRB, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014. În această evaluare, BCE, luând în considerare în special retragerile excesive din depozite, rapiditatea cu care fusese pierdută trezoreria de către bancă și incapacitatea acesteia de a genera alte lichidități, a considerat că existau elemente obiective care indicau că Banco Popular se va afla probabil în imposibilitatea, în viitorul apropiat, de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență. BCE a constatat că Banco Popular se află sau, în orice caz, este susceptibilă de a se afla în dificultate, în viitorul apropiat, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) și cu alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

121 În al doilea rând, prin scrisoarea din 6 iunie 2017, consiliul de administrație al Banco Popular a informat BCE că ajunsese la concluzia că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

122 În scrisoarea adresată BCE din 6 iunie 2017, Banco Popular se referă la notificarea transmisă BCE în temeiul articolului 414 din Regulamentul nr. 575/2013 privind încălcarea cerințelor minime în materie de acoperire a necesarului de lichiditate și face trimitere la evaluarea efectuată de consiliul său de administrație, care figurează în anexă, potrivit căreia Banco Popular se afla în dificultate, și la informațiile și analizele pe care acesta din urmă s-a întemeiat pentru a ajunge la concluzia respectivă.

123 În această scrisoare se arată:

„În conformitate cu articolul 21.4 din Legea 11/2015 și cu articolele 45 și 46 din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 [al Comisiei din 23 martie 2016 de completare a Directivei 2014/59 cu privire la standardele tehnice de reglementare care precizează conținutul planurilor de redresare, al planurilor de rezoluție și al planurilor de rezoluție a grupului, criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în ceea ce privește planurile de redresare și planurile de redresare a grupului, condițiile de acordare a sprijinului financiar intragrup, cerințele privind evaluatorii independenți, recunoașterea contractuală a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, procedurile și conținutul cerințelor de notificare și ale avizului de suspendare și funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție (JO 2016, L 184, p. 1)], Banco Popular notifică prin prezenta că consiliul său de administrație a evaluat că banca este susceptibilă de a se afla în dificultate.”

124 În această privință, reclamanții susțin că, în procesul-verbal parțial din 6 iunie 2017, anexat la această scrisoare, consiliul de administrație al Banco Popular ar fi indicat că se află în dificultate, dar și că ar continua să facă tot ce era în puterea sa pentru a remedia această situație așteptând un aport urgent de lichidități.

125 Trebuie să se constate că, în acest proces-verbal parțial din 6 iunie 2017, consiliul de administrație al Banco Popular a subliniat dificultățile întâmpinate de Banco Popular, și anume ponderea de fonduri proprii ale grupului inferioară celei a principalilor săi concurenți, o expunere ridicată la active neperformante și o acoperire mai redusă a acestora în raport cu principalele instituții spaniole, și în special publicarea unor articole de presă în cursul lunilor anterioare cu privire la sănătatea financiară a grupului și efectele lor asupra situației lichidității sale. Acesta a subliniat de asemenea scăderea ratingurilor de credit ale agențiilor de rating, scăderea valorii acțiunilor Banco Popular în anul 2017, precum și deteriorarea situației lichidității și a finanțării băncii. Consiliul de administrație a considerat că situația lichidității Banco Popular s-a agravat până la punctul în care să fie nesustenabilă și că nerespectarea cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate nu mai era provizorie și era semnificativă pentru aprecierea situației sale de dificultate. Prin urmare, acesta a concluzionat că, la acea dată, se considera că Banco Popular se afla în dificultate.

126 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de faptul că consiliul de administrație a adăugat că, atât timp cât autoritățile competente nu ar fi luat o decizie ca urmare a comunicării concluziei sale către BCE, el ar continua să caute o soluție privată la situația actuală printr-o operațiune corporativă și să lucreze pe alte planuri de acțiune care pot permite instituției să atragă capitaluri.

127 În al treilea rând, la articolul 2 din schema de rezoluție, SRB a amintit concluzia evaluării BCE și a conchis la articolul 2 punctul 2.2 că, potrivit evaluării BCE, era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

128 Astfel, în speță, situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular a fost constatată în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia, în sensul alineatului (1) litera (a) al aceluiași articol, se consideră că entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în situația următoare:

„entitatea se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat.”

129 În primul rând, trebuie să se arate că nici BCE, nici SRB nu s-au întemeiat pe situația prevăzută la articolul 18 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căreia se consideră că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate atunci când „activele entității sunt inferioare pasivelor sau [atunci când], potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat”.

130 Astfel, insolvența entității nu este o condiție pentru constatarea dificultății în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 și, prin urmare, nu este o condiție pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție.

131 În această privință, după cum arată SRB, din considerentul (57) al Regulamentului nr. 806/2014 reiese că:

„Ar trebui să se ia decizia de a supune o entitate procedurii de rezoluție înainte ca insolvabilitatea instituției financiare să se reflecte în bilanț și înainte ca întregul său capital propriu să fi fost anihilat. Procedura de rezoluție ar trebui declanșată după ce se determină faptul că o entitate se află sau este susceptibilă să se afle în dificultate și că nu există nicio măsură alternativă din sectorul privat care să împiedice intrarea în dificultate într-un interval de timp rezonabil.”

132 Rezultă că insolvența Banco Popular nu constituia singura ipoteză în care se putea considera că aceasta se afla sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

133 Întrucât situația prevăzută la articolul 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 nu impune ca entitatea în cauză să fie insolvabilă, sunt inoperante argumentele reclamanților care subliniază că Banco Popular era solvabilă la data schemei de rezoluție. Astfel, faptul că o entitate este solvabilă având în vedere bilanțul său nu înseamnă că aceasta dispune de o trezorerie suficientă, și anume de fonduri disponibile pentru a-și achita datoriile sau celelalte creanțe care ajung la scadență.

134 În al doilea rând, reclamanții admit că Banco Popular avea probleme de lichiditate la data schemei de rezoluție. În plus, aceștia nu invocă niciun argument prin care să conteste faptul că Banco Popular era, la data schemei de rezoluție, în situația avută în vedere la articolul 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume că Banco Popular s-ar afla probabil, în viitorul apropiat, în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență.

135 În această privință, trebuie arătat că, în considerentul (23) al schemei de rezoluție, referindu-se la evaluarea efectuată de BCE, SRB a constatat că situația trezoreriei Banco Popular se deteriorase semnificativ din luna octombrie 2016, ca urmare a retragerilor de depozite pe toate segmentele de

clientelă. Tribunalul a dedus de aici că banca nu dispunea de suficiente opțiuni pentru a-și restabili poziția de lichiditate a se asigura că va fi în poziție stabilă pentru a-și îndeplini obligațiile la scadență.

136 În schema de rezoluție, SRB a enumerat diferitele evenimente care au condus, din luna februarie 2017, la o deteriorare rapidă a poziției de lichiditate a Banco Popular. SRB face referire în special la publicarea, în luna februarie 2017, a raportului anual 2016 al Banco Popular prin care se anunța o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro și numirea unui nou președinte, precum și la publicarea, în luna mai 2017, a raportului financiar pentru primul trimestru al anului 2017, prin care se anunțau rezultate mai slabe decât cele așteptate de piață. SRB a menționat scăderile ratingurilor Banco Popular efectuate de diferite agenții de rating în lunile februarie, aprilie și iunie 2017. Acesta a arătat de asemenea că acoperirea mediatică negativă continuă cu privire la rezultatele financiare și la pretinsul risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități a Banco Popular determinase o creștere a retragerilor de depozite.

137 În plus, SRB a indicat că, la 12 mai 2017, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate al Banco Popular a trecut sub pragul minim de 80 % stabilit la articolul 460 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 575/2013 și că Banco Popular nu a reușit să își restabilească conformitatea cu această limită la data schemei de rezoluție.

138 În raportul său din 5 iunie 2017, referitor la cererea de aport urgent de lichidități a Banco Popular, BCE a indicat de asemenea că, drept consecință a retragerilor masive de depozite și a unei scăderi semnificative a activelor lichide de calitate ridicată (*high quality liquid assets*), Banco Popular a încălcat, la 12 mai 2017, pragul de 80 % de acoperire a necesarului de lichiditate și nu a fost în măsură să restabilească din acel moment conformitatea cu limitele normative.

139 Articolul 412 alineatul (1) din Regulamentul nr. 575/2013 definește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate după cum urmează:

„Instituțiile trebuie să dețină active lichide a căror valoare însumată acoperă diferența dintre ieșirile de lichidități și intrările de lichidități în situații de criză, astfel încât să fie asigurat faptul că instituțiile mențin niveluri ale rezervelor de lichiditate care sunt adecvate pentru a le permite să facă față eventualelor dezechilibre dintre intrările și ieșirile de lichidități în situații de criză gravă într-un interval de [30] de zile. În perioade de criză, instituțiile își pot utiliza activele lichide pentru a-și acoperi ieșirile nete de lichidități.”

140 Aceste diferite elemente figurează în Ghidul Autorității Bancare Europene (ABE) din 6 august 2015 privind interpretarea diferitelor circumstanțe în care o instituție este considerată a fi în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate conform articolului 32 alineatul (6) din Directiva 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (denumit în continuare „Ghidul ABE”).

141 Acest ghid, aplicabil de la 1 ianuarie 2016, are ca obiect furnizarea unui ansamblu de elemente obiective care permit să se stabilească dacă o entitate este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu împrejurările prevăzute la articolul 32 alineatul (4) literele (a)-(c) din Directiva 2014/59. Formularea articolului 32 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2014/59 este identică cu cea a articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

142 Articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB, Consiliul și Comisia depun toate eforturile pentru a se respecta orientările și recomandările ABE cu privire la sarcinile care sunt de resortul organismelor respective.

143 Potrivit Ghidului ABE, trebuie să se considere că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în sensul articolului 32 alineatul (4) litera (c) din Directiva 2014/59, dacă încalcă cerințele normative în materie de lichiditate, dacă se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte pasive la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat.

144 Printre elementele care trebuie luate în considerare, Ghidul ABE menționează între altele: *primo*, evoluțiile negative semnificative care afectează evoluția poziției lichidității instituției și sustenabilitatea profilului său de finanțare, precum și respectarea cerințelor minime de lichiditate prevăzute de Regulamentul nr. 575/2013 și a cerințelor suplimentare impuse în temeiul articolului 105 din acest regulament sau a oricărei cerințe minime naționale de lichiditate, *secundo*, o evoluție negativă semnificativă a obligațiilor actuale și viitoare ale instituției, a cărei evaluare trebuie să ia în considerare, dacă este cazul, ieșirile de lichiditate prevăzute și excepționale, inclusiv semnele emergente ale unei eventuale panici bancare, *tertio*, evoluțiile care ar fi susceptibile de a afecta grav reputația instituției, în special evoluțiile descendente semnificative ale ratingului din partea uneia sau mai multor agenții de rating, dacă determină ieșiri semnificative sau imposibilitatea de reînnoire a finanțării ori activarea indicatorilor de declanșare contractuali pe baza ratingurilor externe.

145 Reiese de aici că, contrar celor susținute de reclamanți, o penurie de lichidități constituia o împrejurare suficientă pentru a justifica rezoluția Banco Popular, iar aceasta cu atât mai mult cu cât situația respectivă nu mai era provizorie.

146 Diferitele elemente luate în considerare de BCE și de SRB, în conformitate cu Ghidul ABE, care, de altfel, nu au fost contestate de reclamanți, au permis să se concluzioneze că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în sensul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, la data adoptării schemei de rezoluție.

147 Prin urmare, SRB și Comisia nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când au considerat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014. Această concluzie nu este repusă în discuție de criticile formulate de reclamanți.

1) Cu privire la prima critică, referitoare la necesitatea unui aport de lichidități

148 Reclamanții susțin că, în temeiul considerentului (57) al Regulamentului nr. 806/2014, atunci când poate fi acordat un aport de lichidități, această soluție ar trebui să prevaleze asupra constatării intrării în dificultate a băncii. Necesitatea de a acorda lichidități ar fi imperioasă în cazul în care, precum în speță, instituțiile europene și administrațiile spaniole sunt cele care au provocat penuria de lichidități a Banco Popular. Aceștia invocă declarația președintei SRB din 23 mai 2017 cu ocazia interviului său acordat canalului de televiziune Bloomberg, articolul din Reuters din 31 mai 2017 și faptul că administrațiile spaniole au retras miliarde de euro de depozit de la Banco Popular, ceea ce ar fi creat o scădere a acțiunilor Banco Popular și retrageri masive de depozite. Astfel, reclamanții susțin în esență că SRB nu putea concluziona că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate în măsura în care banca, întrucât se confrunta cu o problemă de lichiditate, trebuia să beneficieze cu prioritate de un aport de lichidități.

149 Această critică se întemeiază pe o interpretare eronată a părții din considerentul (57) al Regulamentului nr. 806/2014, potrivit căreia „[n]ecesitatea unui aport urgent de lichidități din partea unei bănci centrale nu ar trebui să fie, în sine, o condiție care demonstrează în mod suficient faptul că o entitate se află sau este susceptibilă să se afle, în viitorul apropiat, în imposibilitatea de a-și achita datoriile la scadență”.

150 Acest considerent trebuie interpretat în sensul că faptul că o entitate solicită unei bănci centrale naționale și i se acordă de către aceasta un aport urgent de lichidități nu conduce în mod automat la concluzia că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

151 Or, astfel cum arată Comisia, intrarea în dificultate a Banco Popular nu ar fi fost determinată de simplul fapt că entitatea ar fi primit un aport urgent de lichidități sau ar fi avut nevoie de un aport urgent de lichidități suplimentar.

152 Contrar celor susținute de reclamanți, nu se poate deduce din considerentul (57) al Regulamentului nr. 806/2014 că, atunci când o bancă întâmpină probleme de lichiditate, un aport urgent de lichidități trebuie să îi fie acordat cu prioritate la constatarea intrării sale în dificultate.

153 Pe de altă parte, în considerentul (26) litera (c) al schemei de rezoluție, SRB a constatat că Banco Popular a primit un prim aport urgent de lichidități la 5 iunie 2017, ca urmare a lipsei unei obiecții din partea BCE, dar că Banca Spaniei nu a fost în măsură să îi acorde un aport urgent de lichidități suplimentar.

154 În această privință, trebuie să se observe că, într-o scrisoare din 5 iunie 2017, Banca Spaniei a solicitat BCE aprobarea sa pentru a acorda Banco Popular un aport urgent de lichidități în scopul de a face față crizei severe de lichiditate de care era afectată aceasta din urmă. Or, chiar în aceeași zi, Banca Spaniei a adresat BCE o nouă scrisoare, care conținea o cerere de extindere a aportului urgent de lichidități în favoarea Banco Popular, întrucât aceasta din urmă a informat-o cu privire la mișcările de lichidități deosebit de importante. Aceste două scrisori transmise BCE în aceeași zi arată rapiditatea cu care s-a deteriorat situația lichidității Banco Popular.

155 Astfel cum precizează înșiși reclamanții, retragerea masivă și continuă a depozitelor a avut drept consecință faptul că aportul urgent de lichidități, care fusese acordat de Banca Spaniei, a fost epuizat într-o singură zi.

156 Trebuie amintit de asemenea că, la 6 iunie 2017, din cauza amplorii și a rapidității retragerilor de lichidități, BCE și consiliul de administrație al Banco Popular au concluzionat că banca se va afla în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadența din 7 iunie. Astfel, întrucât a fost constatată intrarea în dificultate a Banco Popular, nu mai era posibil un aport urgent de lichidități suplimentar.

157 SRB a constatat de asemenea, la articolul 3 punctul 3.2 litera (d) din schema de rezoluție, că un aport urgent de lichidități ar fi fost insuficient, având în vedere rapiditatea deteriorării poziției lichidității Banco Popular.

158 În această privință, trebuie să se arate că SRB nu joacă niciun rol în furnizarea unui aport urgent de lichidități, care este de competența băncilor centrale naționale, astfel cum recunosc reclamanții.

159 Prin urmare, în schema de rezoluție, SRB nu a putut decât să constate, pe de o parte, că BCE, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau este susceptibilă de a se afla Banco Popular, a apreciat că aportul urgent de lichidități pe care îl aprobase nu ar fi permis rezolvarea crizei de lichiditate a Banco Popular și, pe de altă parte, că Banca Spaniei nu a acordat Banco Popular un aport urgent de lichidități suplimentar.

160 În consecință, prima critică trebuie respinsă.

2) Cu privire a doua critică, referitoare la încălcarea obligațiilor de confidențialitate

161 Reclamanții susțin că intrarea în dificultate a Banco Popular rezultă dintr-o încălcare de către SRB a obligațiilor de confidențialitate prevăzute la articolul 339 TFUE și la articolele 88 și 89 din Regulamentul nr. 806/2014. Situația privind lipsa de lichiditate a Banco Popular ar fi fost cauzată de declarațiile și de scurgerile de informații din partea SRB din 23 și din 31 mai 2017, care ar fi provocat retrageri masive din depozite și scăderea cursului acțiunilor Banco Popular. Reclamanții susțin că SRB nu putea concluziona că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate întrucât această situație decurgea din încălcarea obligațiilor de confidențialitate ale SRB.

162 Comisia și SRB susțin că validitatea unei scheme de rezoluție și a aprobării acesteia de către Comisie impune numai ca entitatea să se afle în situație de dificultate și ca celelalte condiții de rezoluție să fie îndeplinite la momentul adoptării rezoluției. Motivele care au condus la această situație ar fi lipsite de pertinență.

163 Trebuie să se arate că, presupunând chiar că reclamanții au dovedit că SRB a divulgat informații confidențiale presei, potrivit unei jurisprudențe constante, o neregularitate de acest gen poate determina anularea deciziei în cauză dacă se dovedește că, în lipsa acestei neregularități, decizia menționată ar fi avut un conținut diferit (a se vedea Hotărârea din 6 iulie 2000, Volkswagen/Comisia, T-62/98, EU:T:2000:180, punctul 283 și jurisprudența citată, Hotărârea din 5 aprilie 2006, Degussa/Comisia, T-279/02, EU:T:2006:103, punctul 416 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 martie 2011, Siemens/Comisia, T-110/07, EU:T:2011:68, punctul 402 și jurisprudența citată).

164 În această privință, astfel cum susțin Comisia și SRB, o schemă de rezoluție este adoptată în mod valabil atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, oricare ar fi motivele care au determinat entitatea în cauză să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate.

165 Astfel, întrucât a apreciat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB a adoptat schema de rezoluție, iar Comisia, întrucât a considerat că schema de rezoluție era conformă cu dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014, a aprobat-o. Împrejurările care au condus la îndeplinirea condițiilor care justifică adoptarea schemei de rezoluție de către Banco Popular, în special condiția potrivit căreia aceasta se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, nu sunt pertinente.

166 În consecință, afirmațiile reclamanților potrivit cărora declarația președintei SRB din 23 mai 2017 și articolul din Reuters din 31 mai 2017, menționat la punctul 42 de mai sus, s-ar afla la originea crizei de lichiditate a Banco Popular nu sunt pertinente pentru a stabili dacă era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 și, prin urmare, pentru aprecierea validității schemei de rezoluție.

167 În această privință, o pretinsă legătură de cauzalitate între aceste divulgări și criza de lichiditate a Banco Popular, invocată de reclamanți, este lipsită de importanță și nu poate conduce la anularea schemei de rezoluție. În schimb, în măsura în care reclamanții susțin că declarația președintei SRB din 23 mai 2017 și articolul din Reuters din 31 mai 2017 constituie o încălcare de către SRB a obligației sale de confidențialitate care s-ar afla la originea prejudiciului lor, conținutul acestora va fi examinat în cadrul celei de a doua cereri de despăgubire.

168 Reclamanții contestă argumentul potrivit căruia motivele care au determinat banca să se afle în dificultate nu sunt pertinente. Ei susțin că, într-un asemenea caz, SRB, Comisia și FROB ar dispune de o marjă discreționară care nu este prevăzută de Regulamentul nr. 806/2014 și că acest lucru ar fi contrar principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*.

169 În ceea ce privește invocarea de către reclamanți a acestui principiu, potrivit căruia nimeni nu poate invoca propriul comportament culpabil față de altul pentru a obține un avantaj, este suficient să se constate, asemenea SRB, că acest principiu nu este aplicabil în speță. După cum arată SRB, acest principiu se aplică atunci când o parte urmărește să obțină un profit necuvenit din propria conduită ilicită. Or, reclamanții nu indică avantajul pe care SRB sau Comisia l-ar fi obținut din adoptarea schemei de rezoluție.

170 Prin urmare, a doua critică trebuie respinsă.

3) Cu privire la a treia critică, referitoare la încălcarea principiului bunei administrări

171 Reclamanții susțin că, din moment ce SRB se afla la originea crizei de lichiditate a Banco Popular, acesta și Comisia aveau obligația de a minimiza prejudiciul cauzat, în temeiul principiului bunei administrări, consacrat la articolul 41 din cartă. Consideră că SRB și Comisia au încălcat principiul bunei administrări întrucât nu au examinat cu atenție și cu imparțialitate pretinsa intrare în dificultate a Banco Popular, ignorând că aceasta ar fi fost cauzată de declarațiile SRB și de retragerea masivă a depozitelor administrațiilor spaniole, și întrucât nu au ținut seama de faptul că situația ar fi putut fi soluționată printr-un aport urgent de lichidități. Aceștia susțin de asemenea că SRB și Comisia au încălcat principiul diligenței în măsura în care, având cunoștință de faptul că declarațiile SRB ar fi determinat criza de lichiditate a Banco Popular, nu ar fi făcut nimic în vederea remedierii și a evitării rezoluției, în special prin acordarea unui aport urgent de lichidități.

172 În replică, reclamanții explică faptul că, prin intermediul acestei critici, ei susțin că, în temeiul principiului bunei administrări, SRB și Comisia ar fi trebuit să acționeze diferit în ceea ce privește rezoluția Banco Popular, atenuând prejudiciul cauzat de situația la originea căreia se aflau.

173 Este necesar să se constate că nu este clară legătura efectuată de reclamanți între pretinsa încălcare a principiului bunei administrări și încălcarea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014. De asemenea, referirea la un prejudiciu pe care SRB și Comisia ar fi trebuit să îl atenueze este dificil de înțeles în contextul analizei respectării acestei condiții.

174 În plus, trebuie amintit că din analiza celei de a doua critici reiese că cauzele care au determinat Banco Popular să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate nu sunt relevante pentru a stabili dacă era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 și, prin urmare, pentru a aprecia legalitatea deciziilor atacate. În această privință, pe de o parte, reclamanții nu explică în ce măsură, dacă SRB și Comisia ar fi

ținut seama de aceste împrejurări, nu ar fi fost posibil să se constate situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular întemeiată pe lipsa sa de lichidități și nici, așadar, să se constate că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014. Pe de altă parte, argumentele reclamanților nu țin seama nici de faptul că constatarea situației de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular rezultă din evaluarea efectuată de BCE.

175 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia SRB și Comisia nu ar fi ținut seama de faptul că situația Banco Popular putea fi remediată printr-un aport urgent de lichidități din partea Băncii Spaniei, este suficient să se facă trimitere la analiza primei critici și să se amintească faptul că o astfel de măsură este de competența băncilor centrale naționale.

176 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia SRB și Comisia ar fi trebuit să remedieze situația Banco Popular, pentru a evita rezoluția, prin măsuri de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul nr. 806/2014, este suficient să se constate că reclamanții nu explică tipul de măsuri care intră în competența SRB sau a Comisiei la care fac referire. Adoptarea unor măsuri de intervenție timpurie prevăzute la articolul 13 din Regulamentul nr. 806/2014 este de competența BCE și a autorităților naționale competente.

177 În consecință, este necesar să se respingă a treia critică și, prin urmare, primul aspect.

b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014

178 Reclamanții invocă o încălcare a articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014 întrucât SRB nu a evaluat corect soluțiile alternative la rezoluție. Aceștia susțin că existau mai multe măsuri alternative viabile pentru rezoluție.

179 În primul rând, reclamanții consideră că acordarea integrală a aportului urgent de lichidități autorizat inițial de BCE și eforturile Banco Popular de a strânge fonduri până la 16 iunie 2017 ar fi permis continuarea activităților sale până la 21 iunie 2017 și punerea în aplicare a unei proceduri de vânzare privată sau a unei majorări de capital.

180 Trebuie amintit că reiese din analiza primei critici din cadrul primului aspect că SRB a constatat în schema de rezoluție că Banca Spaniei, după ce a acordat Banco Popular un prim aport urgent de lichidități la 5 iunie 2017, nu era în măsură să îi acorde un aport urgent de lichidități suplimentar. Întrucât acordarea unui aport urgent de lichidități este de competența băncilor centrale naționale, SRB nu putea decât să ia act de indisponibilitatea unui aport urgent de lichidități suplimentar.

181 În această privință, reclamanții susțin că o extindere a aportului urgent de lichidități în favoarea Banco Popular era posibilă, în pofida refuzului Băncii Spaniei de a acorda Banco Popular un nou aport urgent de lichidități. Aceștia susțin că o evaluare mai realistă a garanțiilor ar fi permis acordarea aportului urgent de lichidități suplimentar solicitat de Banco Popular și că, chiar în cazul unor garanții insuficiente din partea Banco Popular, statul spaniol ar fi putut furniza această garanție. Ei apreciază că FROB ar fi putut de asemenea să furnizeze lichidități Banco Popular.

182 Este suficient să se constate că aceste argumente se întemeiază pe simple conjecturi privind un ajutor pe care l-ar fi putut aduce anumiți terți și în special autoritățile spaniole în favoarea Banco Popular.

183 Trebuie arătat de asemenea că, în temeiul articolului 6 alineatul (6) din Regulamentul nr. 806/2014, „[d]eciziile sau acțiunile comitetului, Consiliului sau ale Comisiei nu impun statelor membre să ofere sprijin financiar public extraordinar și nici nu afectează suveranitatea bugetară și responsabilitățile fiscale ale statelor membre”. Nici SRB, nici Comisia nu dispuneau, așadar, de posibilitatea de a impune autorităților spaniole să acorde sprijin financiar Banco Popular, sub formă de lichidități sau de garanții.

184 În plus, este necesar să se arate că, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, BCE a arătat că, chiar cu recurgerea la aportul urgent de lichidități aprobat de Consiliul guvernatorilor BCE la 5 iunie 2017, situația trezoreriei la data evaluării nu era suficientă pentru a garanta capacitatea Banco Popular de a face față angajamentelor sale cel târziu la 7 iunie 2017.

185 Astfel, trebuie înlăturată premisa pe care se întemeiază argumentele reclamanților potrivit căreia Banco Popular ar fi putut beneficia de întregul aport urgent de lichidități care fusese autorizat inițial de BCE. Prin urmare, nu puteau fi avute în vedere soluțiile alternative menționate de reclamanți, în măsura în care sunt condiționate de acordarea acestui aport urgent de lichidități suplimentar. În plus, afirmația reclamanților potrivit căreia acordarea integrală a aportului urgent de lichidități ar fi permis Banco Popular să își continue activitățile până la 21 iunie 2017 este o simplă supoziție care nu ține seama de consecințele retragerilor continue din depozite și nici de amploarea acestora.

186 În al doilea rând, reclamanții susțin în esență că SRB nu a argumentat suficient, la articolul 3 din schema de rezoluție, motivele pentru care nu puteau fi avute în vedere alte măsuri.

187 În această privință, este necesar să se arate că, la articolul 3 din schema de rezoluție, SRB, ținând seama de evaluarea BCE, a concluzionat că nu exista o măsură alternativă de natură să împiedice într-un termen rezonabil intrarea în dificultate a Banco Popular și că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014.

188 Mai precis, la articolul 3 punctul 3.2 din schema de rezoluție, SRB a arătat că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca alte măsuri alternative din sectorul privat să poată împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular. Lipsa unor astfel de măsuri putea fi dedusă printre altele din următoarele împrejurări:

– banca însăși ar fi recunoscut într-o scrisoare adresată BCE la 6 iunie 2017 că era susceptibilă de a se afla în dificultate;

– procedura de vânzare privată nu condusese la un rezultat pozitiv într-un termen care ar fi permis băncii să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență;

– era puțin probabil ca banca să fie în măsură să mobilizeze în termenele necesare suficiente lichidități suplimentare prin intermediul tranzacțiilor de pe piață, al operațiunilor băncii centrale sau prin măsuri prevăzute în fondul său de rezervă și în planurile sale de relansare;

– un aport urgent de lichidități ar fi fost insuficient având în vedere rapiditatea deteriorării poziției de lichiditate.

189 La articolul 3 punctul 3.3 din schema de rezoluție, SRB a apreciat că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca măsuri de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie, să poată împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular. SRB a arătat că, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, BCE a confirmat că nu existau măsuri de supraveghere sau de intervenție timpurie disponibile care ar fi putut restabili imediat poziția lichidității băncii și care i-ar fi putut acorda suficient timp pentru a pune în aplicare o tranzacție corporativă sau o altă soluție. Măsurile aflate la dispoziția BCE în calitate de autoritate competentă, în temeiul transpunerii naționale a articolului 104 din Directiva 2013/36 și a articolelor 27-29 din Directiva 2014/59 sau în temeiul articolului 16 din Regulamentul nr. 1024/2013, nu puteau garanta că banca ar avea posibilitatea de a-și achita creanțele sau alte datorii la scadență, ținând seama de amploarea și de ritmul deteriorării poziției lichidității observate.

190 La articolul 3 punctul 3.4 din schema de rezoluție, SRB a considerat de asemenea că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014, să împiedice în timp util intrarea în dificultate a Banco Popular. În special, SRB a considerat că, dat fiind că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate din cauza poziției lichidității sale, reducerea valorii contabile și conversia capitalului nu ar fi suficiente pentru restabilirea situației de lichiditate a băncii.

191 Aceste dispoziții figurează integral în versiunea schemei de rezoluție publicată pe site-ul internet al SRB la 2 februarie 2018 și anexată la replică. Rezultă că reclamanții nu pot susține că SRB nu a justificat, în schema de rezoluție, motivele pentru care nu puteau fi avute în vedere măsuri alternative de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie, sau din sectorul privat.

192 În plus, după cum arată Comisia și SRB, având în vedere articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB putea să se limiteze la evaluarea măsurilor alternative de natură să împiedice în termen rezonabil intrarea în dificultate a Banco Popular, ținând seama de timpul disponibil și de împrejurări.

193 În al treilea rând, reclamanții susțin că era posibilă o majorare de capital a Banco Popular. Presupunând că lipsa de lichidități a Banco Popular se datora unei decapitalizări, aceștia susțin că Banco Popular avea nevoie de o sumă cuprinsă între 2 și 5 miliarde de euro. Arată că, potrivit presei, băncile de investiții lucrau la o majorare de capital de 4 sau de 5 miliarde de euro. Potrivit analiștilor specializați, această majorare de capital ar fi fost viabilă pentru două motive. Pe de o parte, aproximativ 31,5 % din capitalul social al Banco Popular ar fi fost deținut de mari investitori, care ar fi fost dispuși să subscrie la o majorare de capital în anul 2017. Pe de altă parte, în luna mai 2017, înainte de declarațiile președintei SRB, analiștii ar fi considerat că acțiunile Banco Popular erau subcotate și că ar fi existat, așadar, o încredere în revalorizarea acestor acțiuni. Ei invocă o scrisoare a Barclays Bank din 3 iunie 2017 și o scrisoare a Deutsche Bank din 5 iunie 2017, adresate Banco Popular, prin care se arată că acestea erau dispuse să participe la o majorare de capital.

194 Este necesar să se arate că, astfel cum afirmă înșiși reclamanții, soluția menționată se întemeiază pe ipoteza că lipsa de lichiditate a Banco Popular ar fi fost cauzată de o decapitalizare. Or, este suficient să se amintească faptul că lipsa de lichiditate a Banco Popular rezulta dintr-un exod masiv al depozitelor cauzat de o pierdere a încrederii depunătorilor și că numai o măsură susceptibilă să genereze rapid lichidități suficiente pentru a permite Banco Popular să facă față

scadențelor sale la 7 iunie 2017 trebuia considerată o soluție alternativă viabilă. Reclamanții nu au demonstrat că aceasta ar fi fost situația majorării de capital pe care o invocă, de altfel pur ipotetică și care ar fi fost, în orice caz, ulterioară acestei date.

195 În ceea ce privește scrisoarea din partea Barclays Bank din 3 iunie 2017 și scrisoarea din partea Deutsche Bank din 5 iunie 2017, reclamanții au prezentat extrase din aceste scrisori în anexa la replică. Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 6 mai 2019, reclamanții au prezentat o nouă propunere de probe în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, având ca obiect prezentarea versiunii integrale a acestor două scrisori în urma publicării lor pe site-ul internet al *Diario 16*, la 9 aprilie 2019. În cadrul unui articol intitulat „Rezoluția și vânzarea Banco Popular nu erau conforme cu cerințele legii”, site-ul internet al *Diario 16* a divulgat o serie de documente, printre care scrisoarea Barclays Bank din 3 iunie 2017 și scrisoarea Deutsche Bank din 5 iunie 2017 în întregime.

196 În această privință, articolul 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură prevede că, cu titlu excepțional, părțile principale mai pot depune sau propune probe înainte de închiderea fazei orale a procedurii sau înainte de decizia Tribunalului de a se pronunța fără parcurgerea fazei orale a procedurii, cu condiția ca întârzierea în depunerea sau propunerea de probe să fie justificată.

197 Arătând că nu au avut acces la versiunea integrală a acestor scrisori înainte de difuzarea lor pe internet, la 9 aprilie 2019, reclamanții au justificat motivele pentru care nu au putut să le depună în anexa la înscrisurile lor anterioare. Prin urmare, este necesar ca aceste noi probe să fie considerate admisibile.

198 În ceea ce privește conținutul acestor două scrisori, trebuie să se constate că ele nu conțin niciun angajament ferm al Barclays Bank sau al Deutsche Bank de a participa la o majorare de capital a Banco Popular, ci reflectă simple discuții cu privire la o potențială majorare de capital viitoare. Scrisorile respective arată că, la data expedierii lor, proiectul de majorare a capitalului Banco Popular era doar într-un stadiu de elaborare foarte timpuriu.

199 Astfel, în scrisoarea din 3 iunie 2017 către Banco Popular, Barclays Bank face referire numai la discuții recente privind o majorare de capital, al căror scop ar fi, pentru Banco Popular, de a-și acoperi nevoile de provizionare suplimentare și de a atinge niveluri de capital semnificativ mai ridicate pentru a atenua provocările care decurg dintr-o expunere specială în materie imobiliară și din alte active neperformante cărora trebuia să le facă față.

200 În scrisoarea menționată, Barclays Bank și-a reafirmat sprijinul pentru Banco Popular și a indicat că este în poziția de a o asista în această tranzacție importantă. Barclays Bank și-a manifestat interesul de a subscrie în calitate de coordonator global sau șef de filă pentru 50 % din tranzacție în condițiile pieței. Aceasta a formulat rezerve juridice arătând că „orice angajament sau ofertă în legătură cu o astfel de subscriere s-ar traduce printr-unul sau mai multe acorduri separate care urmau să fie încheiate între Banco Popular și [aceasta], în măsura în care condițiile pieței sunt satisfăcătoare, un control prealabil să dea rezultate bune, părțile să se înțeleagă cu privire la condiții și la prețuri la această dată […], iar toate autorizațiile interne necesare să fi fost obținute”. În sfârșit, Barclays Bank a subliniat că această scrisoare nu constituia o ofertă de a subscrie la tranzacție sau la vreo finanțare și nu urmărea să creeze un raport juridic între ea și Banco Popular.

201 Astfel, în scrisoarea menționată, pe de o parte, nimic nu indică faptul că Barclays Bank era dispusă să participe financiar la majorarea de capital respectivă și, pe de altă parte, aceasta din urmă nu menționează criza de lichiditate cu care se confrunta Banco Popular și nu propune nicio soluție pentru remedierea ei.

202 În scrisoarea din 5 iunie 2017 adresată Banco Popular, Deutsche Bank menționează numai interesul său de a asigura 50 % dintr-o posibilă majorare de capital de 4 miliarde de euro. Deutsche Bank arată numai că „există în mod evident anumite condiții, dar [că] scrisoarea este întemeiată pe convingerea noastră că, în împrejurări pe care credem că pot fi reunite în mod realist, ar putea fi realizată o majorare [de capital] care ar stabiliza banca”. Deutsche Bank a arătat că a contactat diferiți investitori și că credea că, „evident, fără certitudini absolute”, ar fi posibilă o majorare de capital.

203 Prin urmare, această scrisoare nu poate fi interpretată în sensul că ar conține un angajament ferm al Deutsche Bank de a participa la o majorare de capital a Banco Popular și nu privește o soluție prin care se urmărește rezolvarea crizei de lichiditate a Banco Popular.

204 Pe de altă parte, reclamanții arată că, în planul său de fonduri proprii din aprilie 2017, Banco Popular ar fi prevăzut că majorarea de capital putea fi realizată într-o lună. Este suficient să se arate că, în acest document, Banco Popular menționează un termen cuprins între o lună și trei luni pentru a realiza o majorare de capital și că termenul previzional de o lună se calculează de la semnarea contractului de subscriere. Or, întrucât nicio ofertă fermă nu a fost formulată în vederea unei majorări de capital, acest argument nu poate fi admis.

205 În plus, perspectiva ca o majorare de capital să permită obținerea unui grad suficient de lichiditate pentru a evita rezoluția Banco Popular este contrazisă de faptul că consiliul de administrație al Banco Popular a concluzionat la 6 iunie 2017 că banca era susceptibilă de a se afla în dificultate.

206 Prin urmare, reclamanții nu explică în ce mod această majorare de capital s-ar fi putut concretiza într-un termen suficient de scurt pentru a permite un aport de lichidități susceptibil să evite intrarea în dificultate a Banco Popular și nici în ce mod ar fi fost în măsură să limiteze retragerile din depozite și să restabilească poziția de lichiditate a Banco Popular pe termen lung. Reclamanții nu au demonstrat, așadar, că o majorare de capital constituia o soluție alternativă viabilă la rezoluția Banco Popular.

207 În al patrulea rând, reclamanții susțin că o separare a activelor Banco Popular era posibilă. Aceștia arată că Banco Popular lucra la o vânzare a activelor sale imobiliare în valoare de 6 miliarde de euro și că indicase, la 5 mai 2017, că fuseseră făcute progrese în acest sens. În opinia lor, fapte ulterioare ar fi confirmat că separarea totală sau parțială a activelor neproductive ale Banco Popular era posibilă. Banco Santander ar fi pus în vânzare 51 % din activele confiscate și din creanțe incerte ale Banco Popular după achiziționarea sa, iar unele fonduri internaționale și-ar fi manifestat interesul pentru achiziționarea acestor active. În plus, Banco Popular ar fi declarat, în luna mai 2017, că intenționa să își vândă activele nestrategice și că ar fi primit oferte ferme pentru mai multe dintre aceste active. Reclamanții susțin că, presupunând chiar că nu a existat un cumpărător imediat pentru activele neperformante și pentru activele nestrategice ale Banco Popular, acestea ar fi putut fi transferate la o instituție-punte. Vânzarea separată de active ar fi permis Banco Popular să obțină lichidități pe termen scurt pentru a-și continua activitățile timp de câteva săptămâni și pentru a realiza astfel vânzarea privată sau o majorare de capital.

208 Trebuie arătat că argumentele reclamanților se întemeiază pe simple supoziții că erau posibile vânzări de active. Ei precizează că Banco Popular ar fi putut vinde active neperformante sau active nestrategice, fără a explica în ce ar consta exact aceste active, pentru ce valoare ar fi putut fi vândute, nici dacă cumpărătorii erau interesați de achizițiile respective sau dacă existau operațiuni în curs de desfășurare. În această privință, este necesar să se arate că reclamanții invocă ei înșiși ipoteza în care nu ar fi existat un cumpărător imediat pentru activele menționate. Reiese de aici că reclamanții nu demonstrează că vânzările de active erau realizabile efectiv într-un termen suficient pentru a permite Banco Popular să elibereze suficiente lichidități pentru a face față retragerilor masive de depozite și a evita să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate la 6 iunie 2017.

209 În ceea ce privește posibilitatea invocată de reclamanți, în ipoteza în care nu ar fi existat un cumpărător imediat, de a transfera activele neperformante sau activele nestrategice către o instituție-punte pentru a le vinde ulterior în temeiul articolelor 25 și 26 din Regulamentul nr. 806/2014, este suficient să se constate că nu este vorba despre soluții alternative la rezoluție în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, ci despre alte instrumente de rezoluție a căror utilizare presupune, prin definiție, ca entitatea să se afle sau să fie susceptibilă de a se afla în dificultate.

210 În ceea ce privește faptul invocat de reclamanți potrivit căruia Banco Popular ar fi informat la 5 mai 2017 că au fost făcute progrese în realizarea vânzării de active imobiliare, este suficient să se constate că reclamanții nu dovedesc că acest proiect s-ar fi putut finaliza înainte de constatarea intrării în dificultate a Banco Popular.

211 În ceea ce privește afirmația reclamanților potrivit căreia Banco Popular ar fi primit oferte ferme pentru mai multe dintre activele sale, este necesar să se arate că aceasta nu se întemeiază pe niciun element de probă. Invocând numai articole de presă, reclamanții menționează vânzarea Targo Bank către Crédit mutuel la 2 iunie 2017 și discuții în vederea vânzării TotalBank pentru 500 de milioane de euro. Or, este suficient să se arate, pe de o parte, că vânzarea Targo Bank nu a împiedicat intrarea în dificultate a Banco Popular și, pe de altă parte, că reclamanții nu au demonstrat că vânzarea Totalbank ar fi putut interveni într-un termen rezonabil care să permită Banco Popular să găsească lichidități suficiente pentru a face față angajamentelor sale la 7 iunie 2017.

212 În ceea ce privește faptul invocat de reclamanți potrivit căruia, ulterior vânzării Banco Popular, Banco Santander a realizat vânzări de active, este suficient să se constate că acesta nu este relevant pentru aprecierea legalității schemei de rezoluție.

213 În sfârșit, trebuie arătat, asemenea SRB, că este pur speculativ să se susțină că aceste operațiuni de vânzare de active ar fi putut fi realizate cu succes, chiar dacă Banco Popular ar fi beneficiat de mai mult timp. În orice caz, reclamanții nu explică, presupunând că aceste vânzări de active ar fi putut avea loc într-un termen suficient de scurt pentru a permite un nou aport de lichidități, în ce mod ar fi permis astfel de măsuri să limiteze retragerile de depozite și să restabilească încrederea pieței și, prin urmare, să întrerupă retragerile de lichidități și să restabilească viabilitatea Banco Popular pe termen lung.

214 Reclamanții susțin de asemenea că, la 5 iunie 2017, BCE ar fi constatat că Banco Popular prevedea o majorare de capital cu cesiune de active nestrategice și un plan de cesiune de active și că aceasta nu ar fi afirmat că soluțiile respective erau imposibil de pus în aplicare.

215 Prin acest argument, reclamanții fac referire la evaluarea BCE din 5 iunie 2017 cu privire la cererea de aport urgent de lichidități a Banco Popular, în care BCE a descris elementele obiective referitoare la evoluția situației lichidității Banco Popular, cum ar fi evoluția cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate, a capacității sale de reechilibrare (*counterbalancing capacity*) și a retragerilor de depozite, precum și punerea în aplicare a unor măsuri generatoare de lichidități adoptate de bancă încă în curs de desfășurare. În această privință, BCE a arătat că, potrivit informațiilor furnizate de Banco Popular, o mobilizare de lichidități suplimentare era așteptată pentru jumătatea lunii iunie prin intermediul reducerii datoriilor, al vânzării de obligațiuni și al vânzării de active neproductive.

216 Este necesar să se constate că BCE a efectuat doar o descriere factuală a evoluției poziției lichidității Banco Popular și, astfel cum precizează aceasta, pe baza datelor furnizate de banca însăși. Nu era vorba ca BCE să se pronunțe cu privire la fezabilitatea măsurilor avute în vedere de bancă. În plus, se precizează că aceste măsuri trebuiau să furnizeze noi lichidități Banco Popular la mijlocul lunii iunie, respectiv ulterior rezoluției.

217 În schimb, este necesar să se arate că, la 6 iunie 2017, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, BCE a considerat că, deși Banco Popular dezvoltase diverse măsuri generatoare de lichidități suplimentare în cursul săptămânilor anterioare și a început să le pună în aplicare, amploarea fluxurilor de intrare realizate și încă așteptate era insuficientă pentru a remedia deteriorarea poziției de lichiditate a băncii la data evaluării. BCE a precizat de asemenea că Banco Popular nu avea decât opțiuni foarte limitate pentru a obține fonduri prin tranzacții regulate pe piață sau prin operațiuni ale băncii centrale naționale și că nu era capabilă să mobilizeze suficiente lichidități suplimentare prin intermediul măsurilor prevăzute în planurile sale de finanțare de urgență și de redresare. Aceasta a arătat că Banco Popular pusese deja în aplicare diferite măsuri pentru corectarea poziției sale de lichiditate, dar că aceste măsuri nu fuseseră totuși suficiente pentru a răsturna deteriorarea poziției trezoreriei sale.

218 În al cincilea rând, reclamanții susțin că vânzarea privată a Banco Popular către un terț ar fi putut fi realizată. Soluția respectivă ar fi fost înlăturată de SRB din cauza unei probleme privind termenul, ținând seama de lipsa lichidităților, iar nu din cauza viabilității. În timp ce mai multe instituții ar fi prezentat oferte, exprimându-și astfel interesul în achiziționarea Banco Popular, autoritățile europene ar fi invitat numai doi cumpărători potențiali să participe la procedura de vânzare la începutul lunii iunie 2017. Adaugă că este eronat să se afirme că procedura de vânzare privată eșuase în luna mai 2017, în măsura în care entitățile interesate de achiziționarea Banco Popular aveau timp până la sfârșitul lunii iunie 2017 pentru a depune o ofertă.

219 Trebuie arătat că acest argument se întemeiază pe o înțelegere eronată a situației de fapt.

220 Astfel cum s-a arătat la punctul 59 de mai sus, BCE a constatat în evaluarea sa cu privire la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular că negocierile din cadrul procedurii de vânzare privată nu conduseseră până atunci la un rezultat pozitiv și că realizarea acestei vânzări nu era previzibilă într-un termen care să permită Banco Popular să își poată achita datoriile sau alte creanțe la scadență.

221 Trebuie să se considere de asemenea că, întrucât consiliul de administrație al Banco Popular a recunoscut că banca se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate la 6 iunie 2017, el a admis, pentru acest motiv, că realizarea vânzării private nu mai era o soluție posibilă la data respectivă.

222 Astfel, în considerentul (26) al schemei de rezoluție, SRB a descris măsurile care fuseseră luate de Banco Popular pentru a încerca să remedieze problemele sale de lichiditate, printre care o procedură de vânzare privată inițiată în luna aprilie 2017. SRB a arătat că data-limită de prezentare a ofertelor de către potențialii cumpărători fusese stabilită inițial la 10 iunie 2017 și că, la începutul lunii iunie, aceasta a fost amânată până la sfârșitul lunii iunie 2017. A constatat însă că, la data schemei de rezoluție, această procedură nu se finalizase.

223 La articolul 3 punctul 3.2 din schema de rezoluție, SRB a arătat că nu exista nicio perspectivă rezonabilă ca măsuri alternative din sectorul privat să poată împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular și că lipsa unor astfel de măsuri putea fi dedusă printre altele din faptul că procedura de vânzare privată nu condusese la un rezultat pozitiv într-un termen care ar fi permis băncii să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență. La articolul 6 punctul 6.6 din schema de rezoluție, SRB a arătat de asemenea că, în perioada imediat anterioară rezoluției, Banco Popular a desfășurat o procedură de vânzare privată și că, în săptămâna care a început la 29 mai 2017, a reieșit că această procedură ar eșua.

224 Astfel, SRB a constatat că, la data schemei de rezoluție, procedura de vânzare privată inițiată de Banco Popular eșuase. Contrar celor pretinse de reclamanți, niciun cumpărător potențial care a participat la această procedură nu a prezentat o ofertă fermă pentru achiziționarea Banco Popular.

225 Întrucât procedura de vânzare privată inițiată de bancă, începând cu luna aprilie 2017, nu a condus la nicio ofertă fermă și a necesitat o prelungire a termenului de prezentare a ofertelor, nu era posibil ca aceasta să fie finalizată înainte de a se declara că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate. Faptul că potențialii cumpărători au avut timp până la sfârșitul lunii iunie pentru a prezenta o ofertă nu poate repune în discuție această constatare. Reclamanții nu au stabilit, așadar, că procedura de vânzare privată constituia o posibilă soluție alternativă la rezoluție.

226 În al șaselea rând, reclamanții susțin că, deși niciuna dintre măsurile alternative menționate mai sus nu era viabilă, acordarea unui ajutor de stat sau a unei finanțări din FUR ar fi permis evitarea prăbușirii Banco Popular. Apreciază că nimic nu împiedica statul spaniol să investească temporar în capitalul Banco Popular.

227 În această privință, este suficient să se constate, pe de o parte, că, în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, în cadrul schemei de rezoluție, atunci când utilizează instrumentele de rezoluție, SRB poate folosi FUR doar în măsura necesară pentru a asigura aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție, printre altele pentru a acorda împrumuturi instituției aflate în rezoluție. Reiese cu claritate că această posibilitate nu poate fi avută în vedere decât în cadrul unei măsuri de rezoluție și nu constituie în niciun caz o măsură alternativă la aceasta.

228 Pe de altă parte, din cuprinsul punctului 183 de mai sus reiese că numai autoritățile naționale competente pot decide să acorde sau să nu acorde un ajutor și că nici SRB, nici Comisia nu sunt în măsură să impună unui stat membru acordarea unui ajutor către o entitate.

229 În plus, astfel cum arată Comisia, o asemenea soluție ar fi contrară obiectivelor rezoluției, care vizează limitarea costurilor suportate de contribuabili. Trebuie amintit că, potrivit articolului 14 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, unul dintre obiectivele rezoluției este protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar.

230 Reiese din cele de mai sus că reclamanții nu au stabilit existența unor soluții alternative viabile de care SRB ar fi trebuit să țină seama.

231 Prin urmare, SRB și Comisia nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când au considerat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, astfel încât al doilea aspect trebuie respins.

c) Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014

232 Reclamanții susțin că SRB a încălcat articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 în măsura în care interesul public nu poate încălca principiile fundamentale ale dreptului Uniunii, iar SRB ar fi trebuit să evalueze comparativ diferite interese. SRB ar fi trebuit astfel să constate că interesul public nu justifica o atingere adusă principiului proporționalității și nici o intervenție discriminatorie și arbitrară.

233 Articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că, în sensul alineatului (1) litera (c) al acestui articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 din acest regulament, în timp ce lichidarea entității conform unei proceduri obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

234 Obiectivele rezoluției, enumerate la articolul 14 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, sunt următoarele: asigurarea continuității funcțiilor critice, evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar, protejarea depunătorilor și a investitorilor, protejarea fondurilor și a activelor clienților.

235 Respectarea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 presupune să se verifice dacă obiectivele vizate la articolul 14 din acest regulament, printre care asigurarea continuității funcțiilor critice și menținerea stabilității financiare, vor fi mai bine atinse printr-o măsură de rezoluție decât prin lichidarea entității.

236 În speță, la articolul 4 din schema de rezoluție, SRB, punând în balanță obiectivele rezoluției precizate la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 și natura și împrejurările speței de față, a concluzionat că rezoluția sub forma instrumentului de vânzare a activității era necesară în interes public, în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (c) și alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014.

237 La articolul 4 punctul 4.2 din schema de rezoluție, SRB a arătat că rezoluția este necesară și proporțională cu obiectivele prevăzute la articolul 14 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, și anume asigurarea continuității funcțiilor critice și evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață. A arătat că lichidarea Banco Popular potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură. În continuare, la articolul 4 punctul 4.4 din schema de rezoluție, SRB a efectuat o analiză în lumina obiectivelor rezoluției ținând seama de împrejurările existente la acea dată.

238 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în considerentul (4) al Deciziei 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție, Comisia a indicat în mod expres că este de acord cu schema de rezoluție și în special cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul nr. 806/2014

239 Argumentele reclamanților nu sunt de natură să repună în discuție constatările SRB și ale Comisiei potrivit cărora condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 era îndeplinită.

240 Pe de o parte, reclamanții nu pretind că schema de rezoluție nu răspunde obiectivelor de interes public prevăzute la articolul 14 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, prin care se urmărește protejarea funcțiilor critice ale Banco Popular și menținerea stabilității financiare. Pe de altă parte, reclamanții nu prezintă niciun argument de natură să demonstreze că aceste obiective ar fi fost atinse dacă Banco Popular ar fi făcut obiectul unei lichidări potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență.

241 În primul rând, reclamanții susțin că schema de rezoluție este contrară principiului proporționalității. Restrângerile dreptului de proprietate prevăzute la articolul 17 din cartă, la fel ca în cazul unei rezoluții, ar trebui să fie necesare și proporționale cu scopul urmărit. Cerințele de proporționalitate ar fi prevăzute la articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014. Aceștia invocă articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia măsura rezoluției trebuie să evite distrugerea valorii.

242 Reclamanții susțin în esență că măsura rezoluției nu respectă criteriul privind interesul public prevăzut la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 în măsura în care aceasta conduce la o atingere disproporționată a dreptului lor de proprietate și la o distrugere inutilă a valorii.

243 Or, este necesar să se arate că, contrar celor susținute de reclamanți, respectarea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 nu determină SRB să evalueze comparativ diferitele interese pe care le invocă, și anume, pe de o parte, interesul public de a proceda la o rezoluție a băncii și, pe de altă parte, interesele private ale acționarilor.

244 Trebuie să se constate că reclamanții se întemeiază pe o interpretare eronată a articolului 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, care prevede că, „[a]tunci când urmăresc obiectivele menționate la primul paragraf, [SRB], Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție depun eforturi pentru a reduce la minimum costul rezoluției și a evita distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției”.

245 Astfel, din această dispoziție reiese că obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 trebuie realizate, în măsura posibilului, cu un instrument de rezoluție care determină cea mai mică distrugere a valorii. Totuși, astfel cum precizează dispoziția menționată, atunci când distrugerea valorii determinată de instrumentul de rezoluție ales este necesară pentru realizarea acestor obiective și, prin urmare, pentru interesul public, rezoluția nu poate fi considerată disproporționată.

246 În plus, astfel cum subliniază Comisia, distrugerea valorii în sensul articolului 14 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 nu vizează numai interesele patrimoniale ale acționarilor și ale deținătorilor de instrumente de capital ai entității, ci și pe cele ale depunătorilor săi, ale salariaților și ale celorlalți creditori ai acesteia.

247 În plus, este necesar să se arate că, la articolul 4 punctul 4.5 din schema de rezoluție, SRB a concluzionat că rezoluția contribuie de asemenea la minimizarea distrugerii valorii, luând în considerare faptul că o lichidare a Banco Popular ar fi determinat pierderi mai mari pentru creditori decât rezoluția. De asemenea, SRB a considerat, la articolul 4 punctul 4.6 din schema de rezoluție, că inconvenientele și costurile legate de adoptarea măsurii de rezoluție, în principal pierderile suferite de acționari și de creditorii subordonați, ar fi contrabalansate de avantajele care rezultă din aceasta, și anume menținerea funcțiilor critice, limitarea efectelor negative asupra economiei și a stabilității financiare, precum și evitarea pierderilor pe care le-ar putea suferi alți creditori.

248 Pe de altă parte, reclamanții mai susțin că, în temeiul articolului 6 alineatul (3) și al articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, instrumentele de rezoluție se aplică într-un mod care să reducă la minimum impactul asupra grupului ca întreg.

249 În această privință, este suficient să se constate că, la articolul 4 punctul 4.7 din schema de rezoluție, SRB, în conformitate cu articolul 6 alineatele (3) și (5) din Regulamentul nr. 806/2014, ținând seama de faptul că Banco Popular avea o filială în Portugalia, a considerat că aplicarea instrumentului de vânzare a activității nu ar avea impact asupra filialei portugheze, în timp ce o lichidare a Banco Popular ar fi avut efecte negative asupra acesteia.

250 Reclamanții susțin de asemenea că, presupunând că rezoluția Banco Popular a fost necesară, una sau mai multe dintre măsurile alternative menționate în al doilea aspect al prezentului motiv ar fi putut fi utilizate, înlocuind reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital și vânzarea Banco Popular, ceea ce ar fi evitat distrugerea valorii investitorilor și atingerea adusă dreptului lor de proprietate.

251 Este suficient să se constate că reiese din analiza celui de al doilea aspect că măsurile alternative invocate de reclamanți nu puteau fi avute în vedere. În orice caz, aceste argumente prin care reclamanții contestă, în realitate, proporționalitatea măsurii de rezoluție în raport cu măsurile alternative pe care le invocă cu privire la atingerea adusă dreptului lor de proprietate nu sunt de natură să repună în discuție aprecierea SRB și a Comisiei privind respectarea condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

252 În al doilea rând, reclamanții susțin că schema de rezoluție este discriminatorie și arbitrară. Interzicerea discriminărilor ar fi prevăzută de considerentul (46) și de articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și consacrată la articolul 21 alineatul (1) din cartă și la articolul 18 TFUE. Aceștia susțin că intervențiile SRB și ale autorităților spaniole au fost discriminatorii și arbitrare față de Banco Popular, în măsura în care au abandonat banca întrucât capitalul său social era deținut de interese private, dintre care un procent ridicat de investitori străini.

253 Este necesar să se arate că aceste afirmații ale reclamanților nu pot fi interpretate în sensul că urmăresc să dovedească o încălcare a condiției prevăzute la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. Este vorba despre afirmații pur speculative care nu au nicio legătură cu respectarea criteriului privind interesul public.

254 În orice caz, în ceea ce privește argumentele prin care se urmărește să se reproșeze autorităților spaniole că nu au acordat un ajutor Banco Popular, deși făcuseră acest lucru în alte situații, este suficient să se constate că ele sunt inoperante întrucât nu vizează nici SRB, nici Comisia. În ceea ce privește argumentul potrivit căruia Comisia ar fi aprobat acordarea unor ajutoare de stat unor bănci italiene și că, în aceste cazuri, SRB nu ar fi aplicat Regulamentul nr. 806/2014, trebuie să se constate, pe de o parte, că situațiile în care un stat membru a utilizat fonduri publice pentru a reorganiza o instituție aflată în dificultate sunt strâns legate de împrejurări speciale și nu sunt comparabile cu situația din speță și, pe de altă parte, că, astfel cum arată chiar reclamanții, SRB a considerat că o rezoluție a acestor bănci italiene nu era justificată din perspectiva interesului public în măsura în care acestea nu exercitau funcții critice, iar lichidarea lor nu ar fi avut efecte negative semnificative asupra stabilității financiare. În plus, astfel cum a subliniat Comisia, întrucât prezenta cauză constituie primul caz de rezoluție a unei entități, nu poate exista, așadar, o discriminare în raport cu alte cazuri în ceea ce privește aplicarea Regulamentului nr. 806/2014.

255 Reiese din cele de mai sus că SRB și Comisia nu au săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când au considerat că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 și, prin urmare, că al treilea aspect trebuie respins.

256 Din toate cele de mai sus rezultă că primul motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

257 De asemenea, pe de o parte, în cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, reclamanții invocă, pentru prima dată la punctele 47 și 48 din replică, argumente prin care se urmărește contestarea procedurii de vânzare a Banco Popular, pentru motivul că aceasta nu ar fi conformă cu dispozițiile articolului 24 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 și ale articolelor 38 și 39 din Directiva 2014/59. Pe de altă parte, în observațiile lor cu privire la memoriile în intervenție, reclamanții invocă un motiv nou, întemeiat pe încălcarea articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014, în care arată în mod expres că reiau argumentele invocate la punctele 47 și 48 din replică.

258 În aceste observații cu privire la memoriile în intervenție, reclamanții arată că, în memoriile lor precedente, au invocat nelegalitatea procedurii de vânzare ca o cauză subsidiară a încălcării principiului proporționalității. Or, trebuie să se constate că, în partea din cererea introductivă prin care se susține că măsura de rezoluție este contrară principiului proporționalității și, mai general, în cadrul aspectului referitor la încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, reclamanții nu au invocat niciun argument prin care să conteste procedura de vânzare. În această privință, deși reclamanții fac trimitere în mod expres la puncte din replică, ei nu menționează niciun punct din cererea introductivă în care acest argument ar fi fost deja invocat.

259 În plus, trebuie să se arate că legătura efectuată de reclamanți între aceste argumente prin care se urmărește contestarea procedurii de vânzare și o încălcare a principiului proporționalității în cadrul aplicării articolului 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 nu este comprehensibilă. Prin urmare, aceste argumente trebuie analizate ca reprezentând un motiv nou întemeiat pe încălcarea articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014.

260 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 84 din Regulamentul de procedură, pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se întemeiază pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii.

261 Or, acest motiv a fost invocat pentru prima dată în replică și reluat în observațiile cu privire la memoriile în intervenție, fără ca reclamanții să justifice motivul pentru care nu contestaseră legalitatea procedurii de vânzare în stadiul cererii introductive. Acest motiv nou nu se întemeiază pe elemente de fapt și de drept de care reclamanții nu aveau cunoștință la momentul introducerii acțiunii, iar voința reclamanților de a răspunde la argumente prezentate într-un memoriu în intervenție nu poate fi considerată o justificare pentru prezentarea tardivă a acestui motiv.

262 Prin urmare, este necesar să se respingă ca inadmisibile argumentele reclamanților referitoare la legalitatea procedurii de vânzare care figurează în replică și motivul nou, întemeiat pe încălcarea articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014, invocat pentru prima dată în observațiile cu privire la memoriile în intervenție.

2. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014

263 Reclamanții susțin că SRB a încălcat articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014. Acest motiv se împarte în cinci aspecte, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, în al doilea rând, pe încălcarea articolului 20 alineatul (5) literele (a)-(c) și (f) din acest regulament, în al treilea rând, pe lipsa de independență a societății Deloitte, în al patrulea rând, pe încălcarea articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 pentru motivul că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă” și, în al cincilea rând, pe încălcarea articolului 20 alineatele (7) și (9) din acest regulament.

264 Articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„Înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, comitetul se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de comitet și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2.”

265 În speță, trebuie amintit că evaluarea Banco Popular, realizată înainte de adoptarea schemei de rezoluție, cuprinde două rapoarte care sunt anexate la schema de rezoluție.

266 Evaluarea 1, din data de 5 iunie 2017, a fost efectuată de SRB în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 și avea ca obiectiv furnizarea elementelor care permit să se stabilească dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

267 Evaluarea 2, din data de 6 iunie 2017, a fost efectuată de Deloitte, în calitate de expert independent, în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

268 Schema de rezoluție arată că, ținând seama de urgență, evaluarea 2, realizată în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, avea drept scop estimarea valorii activelor și a pasivelor Banco Popular, furnizarea unei estimări a tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și fundamentarea deciziei privind acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și a interpretării pe care SRB o dă condițiilor comerciale în vederea instrumentului de vânzare a activității.

269 În cadrul evaluării 2, Deloitte a indicat că s-a întemeiat pe cerințele articolului 36 din Directiva 2014/59 (care corespund celor prevăzute la articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014) și pe capitolul 3 din Proiectul definitiv de standarde tehnice de reglementare ale ABE nr. 2017/05 și 2017/06 din 23 mai 2017 privind evaluarea în scopul rezoluției și evaluarea în vederea stabilirii diferenței de tratament ca urmare a rezoluției prevăzute de Directiva 2014/59 (denumite în continuare „standardele tehnice ale ABE”).

270 Articolul 36 alineatul (15) din Directiva 2014/59 autorizează ABE să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare care urmăresc să precizeze criteriile pe baza cărora trebuie să fie efectuate evaluările realizate în cadrul unei proceduri de rezoluție.

271 Capitolul 3 din standardele tehnice ale ABE se referă la Proiectul de standarde tehnice de reglementare nr. 2017/05 privind evaluarea în scopul rezoluției (denumite în continuare „standardele tehnice de reglementare”) și conține printre altele, în conformitate cu articolul 36 alineatul (15) din Directiva 2014/59, un proiect de regulament delegat al Comisiei de completare a Directivei 2014/59 prin standarde tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților.

272 În plus, este necesar să se arate că, la data adoptării schemei de rezoluție, aceste standarde tehnice de reglementare nu erau obligatorii, întrucât articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB, Consiliul și Comisia sunt supuse standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare obligatorii elaborate de ABE atunci când au fost adoptate de Comisie. Aceste standarde tehnice de reglementare au fost integrate în Regulamentul delegat (UE) 2018/345 al Comisiei din 14 noiembrie 2017 de completare a Directivei 2014/59 în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează criteriile metodologiei de evaluare a valorii activelor și pasivelor instituțiilor sau ale entităților (JO 2018, L 67, p. 8).

273 La articolul 6 punctul 6.3 din schema de rezoluție, SRB a arătat că, pentru a decide cu privire la reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital ale Banco Popular, s-a bazat pe evaluarea 2, astfel cum a fost completată și confirmată de rezultatele procedurii de vânzare desfășurate de FROB.

274 În măsura în care evaluarea 2 conține aprecieri tehnice și economice complexe, trebuie să se recunoască SRB o largă putere de apreciere atunci când a considerat că evaluarea 2 constituia un temei valabil pentru a decide măsurile de rezoluție.

275 Prin urmare, în temeiul jurisprudenței citate la punctele 110-115 de mai sus, controlul efectuat de Tribunal este un control restrâns, care se limitează la a verifica lipsa unei erori vădite de apreciere a SRB atunci când a considerat că evaluarea 2 era conformă cu cerințele articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014. Revine reclamanților sarcina de a prezenta elemente de probă suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate evaluarea 2.

a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014

276 Reclamanții invocă o încălcare a articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, întrucât SRB a refuzat să furnizeze versiunile definitive ale evaluărilor 1 și 2. SRB ar fi afirmat, în răspunsul său din 30 iulie 2018 la măsura de organizare a procedurii a Tribunalului din 6 iulie 2018, că nu va publica versiuni definitive ale acestor evaluări. Deloitte ar fi recunoscut că versiunile definitive ale evaluărilor ar fi necesare și că ar fi fost însărcinată să le elaboreze.

Reclamanții fac trimitere la observațiile lor din 21 septembrie 2018 cu privire la răspunsul SRB la această măsură de organizare a procedurii și susțin că, în temeiul considerentului (64) și al articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB are obligația de a prezenta versiuni definitive ale evaluărilor 1 și 2.

277 În ceea ce privește evaluarea 1, având în vedere obiectivul său definit la punctul 266 de mai sus și faptul că aceasta avea ca obiect să contribuie la a stabili dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, reclamanții nu explică utilitatea unei astfel de evaluări efectuate ulterior adoptării schemei de rezoluție. În plus, trebuie să se arate că evaluarea 1 prin care se urmărește să se stabilească dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate a devenit caducă în urma evaluării efectuate de BCE la 6 iunie 2017, referitoare la situația în care se află sau este susceptibilă de a se afla Banco Popular.

278 În ceea ce privește evaluarea 2, la 30 iulie 2018, ca răspuns la întrebările adresate de Tribunal în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, SRB a arătat că aceasta nu va fi urmată de o evaluare definitivă *ex post*. Acesta a apreciat că, date fiind particularitățile cazului de față, ajunsese la concluzia că o evaluare definitivă *ex post* nu ar avea nicio finalitate practică în cadrul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 și nici nu ar conduce la o decizie de compensare prevăzută la articolul 20 alineatul (12) din același regulament.

279 Este necesar să se arate că evaluarea definitivă *ex post* prevăzută la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 este, prin definiție, ulterioară adoptării schemei de rezoluție și a deciziei Comisiei.

280 În plus, în temeiul articolului 20 alineatul (13) din Regulamentul nr. 806/2014, o evaluare provizorie precum evaluarea 2 constituie un temei valabil pentru adoptarea schemei de rezoluție. În această privință, reclamanții nu contestă că, dată fiind urgența, recurgerea la o evaluare provizorie în sensul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 era justificată.

281 Este suficient să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, legalitatea unui act al Uniunii se apreciază în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (a se vedea Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 22 și jurisprudența citată). În consecință, la momentul aprecierii legalității unui act al Uniunii, este exclusă luarea în considerare a elementelor ulterioare datei la care acesta a fost adoptat (a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 2014, Si.mobil/Comisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, punctul 64 și jurisprudența citată).

282 Rezultă că faptul de a efectua sau nu o evaluare definitivă *ex post*, ulterior adoptării schemei de rezoluție, nu poate afecta validitatea deciziilor atacate și că argumentele reclamanților sunt inoperante.

283 Pe de altă parte, în ceea ce privește afirmația reclamanților potrivit căreia refuzul SRB de a furniza versiunile definitive ale evaluărilor 1 și 2 ar demonstra inexactitatea versiunilor provizorii, iar rezoluția Banco Popular nu ar fi trebuit efectuată, este suficient să se constate că este vorba despre o pură speculație care nu are niciun temei.

284 În sfârșit, contrar celor susținute de reclamanți, articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia „[e]valuarea face parte integrată din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind

exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital”, nu poate fi interpretat în sensul că evaluarea definitivă *ex post* face parte integrată din decizia de rezoluție. Evaluarea prevăzută de această dispoziție este cea pe care s-a întemeiat SRB pentru adoptarea schemei de rezoluție, și anume, în speță, evaluarea 2.

285 Prin urmare, primul aspect trebuie respins.

b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (5) literele (a)-(c) și (f) din Regulamentul nr. 806/2014

286 Reclamanții invocă o încălcare a articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 întrucât expertul independent, în cadrul evaluării 2, nu a efectuat o analiză a obiectivelor prevăzute la literele (a)-(c) și (f) ale acestei dispoziții. Adoptarea schemei de rezoluție ignorând orientările articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 ar fi contrară principiului securității juridice. Aceștia susțin că revine expertului independent, iar nu SRB, sarcina de a aprecia dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și de a furniza elementele care permit să se decidă măsura de rezoluție cea mai adecvată și amploarea acesteia. Acest lucru ar fi prevăzut de planul de rezoluție din 2016, la fel ca faptul că expertul independent ar trebui să realizeze evaluările 1 și 2.

287 Potrivit reclamanților, în considerentele (42) și (43) ale schemei de rezoluție, SRB nu menționează că Deloitte a realizat, în cadrul evaluării 2, obiectivele stabilite la articolul 20 alineatul (5) literele (a)-(c) și (f) din Regulamentul nr. 806/2014. Deloitte ar fi confirmat că nu a efectuat analiza prevăzută de aceste dispoziții. De asemenea, analiza prevăzută de aceste dispoziții ar lipsi și din evaluarea 1. SRB ar fi stabilit prețul minim de vânzare al Banco Popular fără a se baza pe o evaluare. Evaluarea 1 s-ar fi limitat să concluzioneze că Banco Popular era solvabilă fără a analiza lichiditatea acesteia. SRB s-ar fi referit la analiza BCE cu privire la situația în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular. Or, analiza articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 nu ar putea fi delegată unui terț precum BCE.

288 Mai întâi, este necesar să se arate că, contrar celor susținute de reclamanți, reiese în mod expres din articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 că SRB, iar nu evaluatorul independent, are obligația să aprecieze, în cadrul sesiunii executive, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de această dispoziție.

289 În plus, faptul că planul de rezoluție din 2016 a indicat că evaluatorul independent trebuie să realizeze evaluările 1 și 2 nu este relevant, în măsura în care acest plan nu a fost aplicat în speță.

290 Reclamanții susțin că expertul independent nu a efectuat, în cadrul evaluării 2, o analiză a obiectivelor prevăzute la articolul 20 alineatul (5) literele (a)-(c) și (f) din Regulamentul nr. 806/2014.

291 În primul rând, articolul 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că evaluarea are ca obiectiv „să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital”.

292 Trebuie amintit că, la 5 iunie 2017, SRB a adoptat evaluarea 1, care avea drept obiectiv să stabilească dacă Banco Popular îndeplinea condițiile pentru o rezoluție sau pentru reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital, în temeiul articolului 20 alineatul (5)

litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014. În special, SRB a arătat că evaluarea 1 avea drept obiect să contribuie la stabilirea aspectului dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014.

293 Rezultă că, în cadrul evaluării 1, SRB a efectuat o analiză a obiectivului prevăzut la articolul 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014. Reclamanții susțin în mod eronat că această analiză trebuia efectuată de expertul independent, dat fiind că articolul 20 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 abilitează SRB să realizeze evaluarea 1. În plus, în măsura în care SRB efectuase această analiză, Deloitte a putut indica în raportul său că nu o va include în evaluarea 2.

294 În orice caz, trebuie precizat că evaluarea 1, prin care se urmărea să se stabilească dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, a devenit caducă în urma evaluării efectuate de BCE la 6 iunie 2017. Astfel, în cadrul evaluării 1, SRB a arătat că, la data de referință a evaluării sale, și anume 31 martie 2017, Banco Popular era solvabilă. În schimb, BCE s-a întemeiat pe retragerile importante de depozite ale Banco Popular începând din lunile aprilie și mai 2017 și pe incapacitatea acesteia de a genera noi lichidități pentru a concluziona că, la 6 iunie 2017, Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate. Argumentele prin care se urmărește contestarea evaluării 1 sunt, așadar, inoperante.

295 În plus, articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că evaluarea condiției menționate la primul paragraf litera (a), și anume aceea de a stabili dacă entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, este realizată de BCE după consultarea SRB.

296 În această privință, Curtea a statuat că articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 conferă un rol prioritar, chiar dacă nu exclusiv, BCE, întrucât acesteia îi revine, ca regulă generală, sarcina de a realiza evaluarea dificultății în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate. Deși SRB poate de asemenea să efectueze o astfel de evaluare, aceasta este posibilă numai după informarea BCE cu privire la intenția sa și numai dacă BCE nu realizează o evaluare în termen de trei zile calendaristice de la primirea acestei informații. Așadar, BCE i se recunoaște o competență prioritară pentru a realiza o astfel de evaluare, întemeiată pe experiența de care aceasta dispune în calitate de autoritate de supraveghere, întrucât, având acces, în această calitate, la ansamblul informațiilor prudențiale în legătură cu entitatea în cauză, ea este cea mai în măsură să stabilească, în raport cu definiția dificultății în care se află sau este susceptibilă de a se afla o entitate care figurează la articolul 18 alineatul (4) din acest regulament, care se referă printre altele la elemente legate de situația prudențială, precum condițiile de autorizare, cuantumul activului în raport cu pasivul sau îndatorarea actuală sau viitoare, dacă este îndeplinită această condiție (Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 62).

297 Prin urmare, reclamanții susțin în mod eronat că analiza obiectivului prevăzut la articolul 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 trebuia să figureze în evaluarea 2 și nu putea fi realizată de BCE.

298 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, în cererea introductivă și în replică, reclamanții menționează obiectivul vizat la articolul 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 ca fiind corespunzător obiectivelor prevăzute la articolul 20 alineatul (5) literele (a) și (c), fără a invoca vreun argument specific cu privire la obiectivul vizat la litera (c).

299 În al doilea rând, articolul 20 alineatul (5) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că evaluarea are ca obiectiv, „în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care comitetul o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 24 alineatul (2) litera (b)”.

300 Contrar celor susținute de reclamanți, considerentul (42) litera (c) al schemei de rezoluție indică în mod expres că evaluarea provizorie a fost efectuată cu scopul de a aduna elementele care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile sau la instrumentele de proprietate care trebuie transferate și care permit SRB să determine ce anume constituie condițiile comerciale pentru instrumentul de vânzare a activității.

301 În plus, Deloitte precizează că raportul său a fost pregătit în scopul furnizării unei evaluări independente în conformitate cu obiectivele prevăzute la articolul 36 alineatul (4) literele (b), (f) și (g) din Directiva 2014/59. Or, aceste dispoziții din Directiva 2014/59 corespund dispozițiilor articolului 20 alineatul (5) literele (b), (f) și (g) din Regulamentul nr. 806/2014.

302 În orice caz, este necesar să se arate că, în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, în cazul în care, din cauza caracterului urgent al situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9), se efectuează o evaluare provizorie. Această dispoziție indică în mod expres că evaluarea provizorie menționată respectă cerințele prevăzute la alineatul (4) și, în măsura în care acest lucru este posibil în mod rezonabil, ținând seama de circumstanțe, cerințele prevăzute la alineatele (1), (7) și (9). În plus, articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că o evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9) este considerată provizorie.

303 Rezultă că, în situații precum în speță, în care evaluarea trebuie efectuată în regim de urgență, aceasta constituie o evaluare provizorie care nu trebuie să îndeplinească toate obiectivele prevăzute la articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014.

304 Prin urmare, al doilea aspect trebuie respins.

c) Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe lipsa de independență a societății Deloitte

305 Reclamanții susțin că SRB a încălcat articolul 20 alineatul (1) și articolul 44 din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolele 38-41 din Regulamentul delegat 2016/1075 din cauza lipsei de independență a societății Deloitte.

306 Potrivit articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea trebuie efectuată de către o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de SRB, de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză.

307 Cerințele privind independența evaluatorilor sunt precizate la articolele 37-41 din Regulamentul delegat 2016/1075. Articolul 38 din Regulamentul delegat 2016/1075 prevede trei condiții cumulative pentru ca evaluatorul să fie considerat independent de orice autoritate publică relevantă și de entitatea relevantă. În primul rând, evaluatorul deține calificările, experiența, capacitatea, cunoștințele și resursele necesare și poate efectua evaluarea în mod eficient fără să se bazeze excesiv pe vreo autoritate publică relevantă sau entitate relevantă. În al doilea rând,

evaluatorul este separat juridic de autoritățile publice relevante și de entitatea relevantă. În al treilea rând, evaluatorul nu are niciun interes comun substanțial, nici conflicte de interese în sensul articolului 41 din același regulament delegat.

308 Or, trebuie arătat că reclamanții nu pretind că Deloitte nu deținea calificările, experiența, capacitatea, cunoștințele și resursele necesare pentru a efectua evaluarea în mod eficient, în sensul primei condiții prevăzute la articolul 38 din Regulamentul delegat 2016/1075. Aceștia nu susțin nici că Deloitte nu era separată juridic de autoritățile publice relevante, și anume SRB și FROB, și de Banco Popular, în sensul celei de a doua condiții prevăzute la articolul 38 din Regulamentul delegat 2016/1075.

309 În primul rând, reclamanții susțin că SRB a exercitat o influență nejustificată asupra societății Deloitte, cu încălcarea articolului 39 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul delegat 2016/1075, însărcinând-o să nu emită un aviz cu privire la articolul 20 alineatul (5) literele (a)-(c) și (f) din Regulamentul nr. 806/2014 și astfel să se îndepărteze de obligațiile care îi reveneau în calitate de expert independent. Deloitte, la instrucțiunile SRB, ar fi plecat de la principiul că mai degrabă ar fi aplicat instrumentul de vânzare a activității, decât să fundamenteze decizia privind instrumentul de rezoluție. SRB ar fi dat instrucțiuni societății Deloitte să nu elaboreze o evaluare definitivă. Deși autoritatea de rezoluție poate consulta expertul, aceasta nu i-ar putea da instrucțiuni.

310 Articolul 39 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul delegat 2016/1075 prevede că, în ceea ce privește desfășurarea evaluării, evaluatorul independent nu solicită și nu acceptă instrucțiuni sau orientări de la nicio autoritate publică relevantă sau entitate relevantă.

311 Trebuie arătat de asemenea că articolul 39 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul delegat 2016/1075 prevede că „[a]lineatul (3) nu împiedică furnizarea de instrucțiuni, orientări, spații, echipamente tehnice sau alte forme de sprijin în cazul în care, potrivit aprecierii autorității împuternicite să facă numiri sau a oricărei alte autorități care poate fi autorizată să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză, acest lucru este considerat necesar pentru atingerea obiectivelor de evaluare”.

312 În această privință, sunt incluse precizări în considerentul (35) al Regulamentului delegat 2016/1075, potrivit căruia:

„În plus, ar trebui să se asigure faptul că evaluatorul independent este, de asemenea, în măsură să efectueze evaluarea în mod eficient fără a depinde excesiv de nicio autoritate publică relevantă, inclusiv de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la litera (b), (c) sau (d) sau la articolul 1 alineatul (1) [a se citi: la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d)] din Directiva 2014/59/UE. Cu toate acestea, furnizarea instrucțiunilor și orientărilor necesare pentru a sprijini desfășurarea evaluării, de exemplu în ceea ce privește metodologia prevăzută în temeiul legislației Uniunii în domeniul evaluării în scopuri legate de rezoluție, nu ar trebui să fie considerată ca reprezentând o dependență excesivă în cazul în care astfel de instrucțiuni sau orientări sunt considerate necesare pentru a sprijini desfășurarea evaluării […]”

313 Rezultă că, contrar celor susținute de reclamanți, articolul 39 din Regulamentul delegat 2016/1075 nu poate fi interpretat în sensul că interzice autorității de rezoluție să dea orice formă de instrucțiuni evaluatorului independent.

314 În plus, este necesar să se arate că articolul 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele evaluării în funcție de instrumentul de rezoluție aplicat. În special, articolul 20 alineatul (5) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014 definește obiectivele evaluării în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, care sunt diferite de obiectivele menționate la articolul 20 alineatul (5) literele (d) și (e) din același regulament, referitoare la cazurile în care se aplică fie instrumentul de recapitalizare internă, fie instrumentul instituției-punte sau de separare a activelor.

315 Articolul 20 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014, care prevede că, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, evaluarea vizează să fundamenteze decizia de stabilire a măsurilor de rezoluție adecvate care trebuie luate în legătură cu o entitate, trebuie interpretat în sensul că evaluarea trebuie să furnizeze SRB elementele tehnice și economice care permit punerea în aplicare a instrumentului de rezoluție ales de acesta din urmă.

316 Din această dispoziție nu reiese că ar reveni evaluatorului sarcina de a defini el însuși care ar fi instrumentul de rezoluție cel mai adecvat. Decizia privind alegerea instrumentului de rezoluție care trebuie aplicat este adoptată de autoritatea de rezoluție, iar nu de evaluatorul independent.

317 Faptul de a solicita evaluatorului independent să realizeze o evaluare în vederea aplicării unui instrument specific, atunci când este necesar pentru atingerea obiectivelor evaluării, nu poate constitui o dependență excesivă a acestuia din urmă față de autoritatea de rezoluție. Prin urmare, faptul că SRB a apreciat că instrumentul de vânzare a activității era cel mai în măsură să îndeplinească obiectivele rezoluției și că a încredințat Deloitte misiunea de a efectua o evaluare care să răspundă obiectivelor acestui instrument trebuie considerat o formă de instrucțiuni conformă cu articolul 39 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul delegat 2016/1075 și care nu aduce atingere independenței evaluatorului.

318 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia SRB ar fi însărcinat Deloitte să nu emită un aviz cu privire la articolul 20 alineatul (5) literele (a)-(c) și (f) din Regulamentul nr. 806/2014, se face trimitere la analiza celui de al doilea aspect al prezentului motiv.

319 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia SRB ar fi dat instrucțiuni societății Deloitte să nu realizeze o evaluare definitivă, este suficient să se amintească că acest fapt, ulterior adoptării schemei de rezoluție, nu poate, în niciun caz, să repună în discuție legalitatea acesteia.

320 Reiese din cele de mai sus că reclamanții nu au stabilit că SRB ar fi dat instrucțiuni societății Deloitte cu încălcarea articolului 39 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul delegat 2016/1075.

321 În al doilea rând, reclamanții susțin că, din cauza acestei influențe a SRB asupra Deloitte, evaluatorul ar fi avut un interes comun substanțial sau conflicte de interese substanțiale cu o autoritate publică în sensul articolului 41 alineatul (1) din Regulamentul delegat 2016/1075, cu încălcarea articolului 38 din același regulament delegat. Reclamanții susțin de asemenea că Deloitte ar fi încălcat articolul 39 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul delegat 2016/1075 în măsura în care, de la rezoluție, ar conduce integrarea Banco Popular la Banco Santander.

322 Mai întâi, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 310-320 de mai sus, acest argument trebuie respins în măsura în care deduce existența unui interes comun sau contradictoriu semnificativ din faptul că SRB ar fi exercitat o influență nejustificată asupra societății Deloitte, cu încălcarea articolului 39 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul delegat 2016/1075.

323 Pe de altă parte, în ceea ce privește încălcarea celei de a treia condiții prevăzute la articolul 38 din Regulamentul delegat 2016/1075, articolul 41 alineatul (1) din acest regulament delegat prevede că evaluatorul independent nu are niciun interes comun substanțial sau un conflict de interese substanțial, real sau potențial, cu vreo autoritate publică relevantă sau cu entitatea relevantă.

324 Potrivit articolului 41 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2016/1075, în sensul alineatului (1), un interes real sau potențial este considerat substanțial ori de câte ori, potrivit aprecierii autorității împuternicite să facă numiri sau a oricărei alte autorități care poate fi împuternicită să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză, acesta ar putea influența sau ar putea fi perceput în mod rezonabil că influențează aprecierea evaluatorului independent la efectuarea evaluării. Alineatul (3) al acestui articol precizează că sunt relevante interesele comune sau conflictele de interese cu membrii entității sau creditorii săi.

325 Este suficient să se constate că reclamanții nu indică care ar fi, în speță, acest interes comun substanțial sau un conflict de interese substanțial, real sau potențial, existent între Deloitte și SRB sau între Deloitte și Banco Popular.

326 În sfârșit, articolul 39 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul delegat 2016/1075 prevede că, în ceea ce privește desfășurarea evaluării, evaluatorul independent nu solicită și nu acceptă avantaje financiare sau de altă natură din partea vreunei autorități publice relevante sau a entității relevante.

327 Este necesar să se constate, asemenea Comisiei și SRB, că eventualele angajamente comerciale încheiate între Deloitte și Banco Santander după rezoluție nu sunt relevante și nu pot stabili un conflict de interese al Deloitte la momentul realizării evaluării 2.

328 Rezultă de aici că niciunul dintre argumentele reclamanților nu poate dovedi lipsa de independență a societății Deloitte.

329 Prin urmare, al treilea aspect trebuie respins.

d) Cu privire la al patrulea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 pentru motivul că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă”

330 Reclamanții susțin că SRB a încălcat articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia acesta trebuie să se asigure că se efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității. Dispoziția menționată nu ar acorda SRB o marjă de apreciere importantă, iar acesta ar avea obligația să demonstreze că evaluările sunt conforme cu dispozițiile aplicabile. Acest aspect se împarte în esență în trei critici.

1) Cu privire la prima critică, potrivit căreia evaluarea 2 era întemeiată pe criterii eronate

331 Reclamanții susțin că evaluarea 2 nu face referire decât la Directiva 2014/59 și la Legea 11/2015 și că aceasta nu este, așadar, conformă cu Regulamentul nr. 806/2014. Deloitte ar recunoaște că evaluarea 2 nu se întemeia pe ipoteza continuității activității, ci că a procedat la o evaluare în cadrul unei lichidări. Prin urmare, Deloitte nu ar fi ținut seama de valoarea activelor pe care un cumpărător le-ar fi luat în considerare dacă ar avea intenția de a continua activitățile Banco Popular, astfel cum s-ar fi întâmplat efectiv. Ar fi eronat să se asimileze pierderea lor cu ceea ce

ar fi primit în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență. Deloitte ar fi trebuit să calculeze o valoare în condiții de continuitate a activității. Prin utilizarea valorii de lichidare, Deloitte ar fi subevaluat valoarea activelor Banco Popular.

332 Trebuie precizat că Directiva 2014/59, citată în cadrul evaluării 2, conține dispoziții echivalente cu cele ale Regulamentului nr. 806/2014.

333 În plus, trebuie să se arate că aceste argumente se întemeiază pe o înțelegere eronată a metodologiei utilizate în evaluarea 2. Astfel, evaluarea 2 cuprinde două părți, prima conținând evaluarea provizorie a Banco Popular, iar a doua constând într-o simulare a scenariului lichidării. Prima parte urmărește să stabilească valoarea economică a Banco Popular în cadrul aplicării instrumentului de vânzare a activității. A doua parte are ca obiect să stabilească dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în temeiul legislației spaniole.

334 SRB a adoptat schema de rezoluție luând în considerare prima parte a evaluării 2, care conține evaluarea propriu-zisă a activelor și a pasivelor Banco Popular. În schimb, întrucât Deloitte a precizat că nu dispunea de toate informațiile necesare și nici de timpul suficient pentru a efectua o estimare mai mult decât doar indicativă în acest stadiu, cea de a doua parte a evaluării 2 corespunde unei prime simulări, în conformitate cu articolul 20 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014. Evaluarea 3, care este evaluarea definitivă prin care se urmărește să se stabilească dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, în temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, a fost realizată ulterior rezoluției.

335 Or, valoarea de lichidare, a cărei utilizare de către Deloitte este contestată de către reclamanți, corespunde celei de a doua părți a evaluării 2.

336 Dacă, prin argumentul lor, reclamanții contestă a doua parte a evaluării 2, este suficient să se constate că acesta este inoperant. Astfel, stabilirea diferenței dintre tratamentul de care au beneficiat acționarii Banco Popular în cadrul rezoluției și cel de care ar fi beneficiat în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență ține de evaluarea 3, iar aprecierea definitivă a pierderii suferite de acționari intră sub incidența deciziei SRB din 17 martie 2020 adoptate în temeiul evaluării 3.

337 Deși, prin argumentul lor, reclamanții contestă utilizarea de către Deloitte a valorii de lichidare în prima parte a evaluării 2 pentru evaluarea activelor Banco Popular, este suficient să se arate că, în cadrul acestei prime părți, Deloitte a luat în considerare valoarea de cesiune a Banco Popular, iar nu o valoare de lichidare.

338 În ceea ce privește metodologia utilizată, Deloitte a indicat, în cadrul evaluării 2, că scenariul utilizat pentru determinarea valorii economice era vânzarea băncii potrivit instrumentului de vânzare a activității. Conform articolului 20 alineatul (5) litera (f) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea viza să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care SRB o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 24 alineatul (2) litera (b) din același regulament.

339 Deloitte a explicat că „evaluarea [sa] economică ar trebui să furnizeze o estimare a valorii care poate fi propusă de un potențial cumpărător pentru bancă în ansamblul său, în urma unei proceduri de licitație deschise, juste și competitive (o «valoare de cesiune» în conformitate cu articolul 11 din standardele tehnice de reglementare […])”.

340 Din considerentul (6) al standardelor tehnice de reglementare reiese că alegerea celei mai adecvate baze de evaluare (valoarea de păstrare sau valoarea de cesiune) ar trebui efectuată în funcție de măsurile de rezoluție specifice avute în vedere de autoritatea de rezoluție.

341 În ceea ce privește alegerea bazei de evaluare, articolul 11 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 11 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2018/345, prevede:

„Atunci când măsurile de rezoluție menționate la articolul 10 alineatul (1) impun ca activele și pasivele să fie păstrate de o entitate care continuă să fie o instituție ce suscită motive de îngrijorare, evaluatorul utilizează valoarea de păstrare ca bază de evaluare adecvată. În cazul în care este considerată corectă, prudentă și realistă, valoarea de păstrare poate anticipa o normalizare a condițiilor de piață.

Valoarea de păstrare nu poate fi utilizată ca bază de evaluare atunci când activele sunt transferate unui vehicul de gestionare a activelor, în temeiul articolului 42 din Directiva 2014/59/UE, sau unei instituții-punte, în temeiul articolului 40 din directiva menționată anterior, sau atunci când se utilizează un instrument de vânzare a activității, în temeiul articolului 38 din Directiva 2014/59/UE.”

342 Potrivit articolului 12 alineatul (4) din standardele tehnice de reglementare, reluate la articolul 12 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2018/345, „atunci când o entitate se află într-o situație care nu îi permite să păstreze un activ sau să continue o activitate ori în cazul în care autoritatea de rezoluție consideră, din alte motive, că vânzarea este necesară în vederea atingerii obiectivelor de rezoluție, valoarea atribuită fluxurilor de numerar preconizate este valoarea de cesiune preconizată a fi obținută într-o anumită perioadă de cesiune”.

343 Factorii care trebuie luați în considerare pentru a stabili valoarea de cesiune, în scopul instrumentului de vânzare a activității, sunt definiți la articolul 12 alineatele (5)-(7) din standardele tehnice de reglementare, preluate la articolul 12 alineatele (5)-(7) din Regulamentul delegat 2018/345.

344 Rezultă că reclamanții nu pot susține că valoarea de cesiune nu era metodologia corectă pentru a aprecia valoarea Banco Popular în cadrul evaluării 2.

345 Prin urmare, prima critică trebuie respinsă.

2) Cu privire la a doua critică, potrivit căreia evaluările 1 și 2 sunt foarte speculative

346 În primul rând, reclamanții susțin că SRB ar fi indicat că evaluarea 1 nu oferea nicio garanție cu privire la exactitatea rezultatelor exprimate în raport și că Deloitte, în cadrul evaluării 2, ar exprima numeroase rezerve cu privire la fiabilitatea sa și la caracterul suficient al informațiilor verificate.

347 Trebuie amintit că, pentru același motiv precum cel expus la punctul 294 de mai sus, argumentele prin care se urmărește contestarea evaluării 1 sunt inoperante.

348 În ceea ce privește evaluarea 2, în scrisoarea care însoțea comunicarea acestei evaluări către SRB, Deloitte a arătat că, având în vedere poziția lichidității dificilă a Banco Popular, fusese invitat să își realizeze evaluarea într-un termen extrem de scurt. Activitatea principală a fost limitată la 12 zile începând din ziua în care a avut acces la documente, în timp ce un astfel de proiect ar trebui în mod normal să dureze șase săptămâni. Deloitte a arătat că exista un anumit număr de lacune și de incoerențe printre informațiile disponibile. Deloitte a menționat că evaluarea trebuie

considerată ca fiind extrem de incertă și provizorie, în temeiul articolului 36 din Directiva 2014/59, și că o rezervă pentru pierderi suplimentare fusese inclusă în evaluare conform articolului 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59, care corespunde articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014.

349 Astfel cum arată reclamanții, Deloitte menționează de asemenea constrângerile legate de timp și de informațiile disponibile în partea din anexa la evaluarea 2 intitulată „Domeniu de aplicare, baze de lucru și limite” (*scope, basis of work and limitations*), care amintește condițiile în care a trebuit să efectueze evaluarea 2.

350 Articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres ipoteza în care, luând în considerare caracterul urgent al situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9) ale acestui articol, și anume, printre altele, cazul în care nu este posibil să se completeze evaluarea cu anumite informații care figurează în registrele și evidențele contabile. În plus, dispoziția menționată recunoaște existența unor incertitudini inerente oricărei evaluări provizorii prevăzând la al doilea paragraf că aceasta cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare.

351 Astfel, în conformitate cu această dispoziție, Deloitte s-a limitat să indice că, dat fiind timpul disponibil redus pentru efectuarea evaluării, trebuia să se bazeze pe informații incomplete și a precizat că evaluarea pe care o efectuase trebuia considerată o evaluare provizorie în sensul articolului 36 alineatul (9) din Directiva 2014/59.

352 În plus, din articolul 20 alineatul (13) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că, luând în considerare caracterul urgent al situației, SRB se putea întemeia pe evaluarea 2, efectuată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, pentru adoptarea schemei de rezoluție.

353 Pe de altă parte, incertitudinile inerente evaluării 2 sunt subliniate în standardele tehnice de reglementare, din care reiese că, atunci când efectuează estimarea și actualizarea fluxurilor de numerar preconizate pe care entitatea se poate aștepta să le înregistreze din activele și pasivele existente, evaluatorul trebuie să se bazeze pe ipoteze corecte, prudente și realiste și să țină seama de diferiți factori și împrejurări.

354 În special, în ceea ce privește estimările privind valoarea de cesiune, articolul 12 alineatul (5) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 12 alineatul (5) din Regulamentul delegat 2018/345, prevede:

„Valoarea de cesiune este stabilită de către evaluator pe baza fluxurilor de numerar, după deducerea costurilor cesiunii și a valorii preconizate a eventualelor garanții acordate, pe care entitatea se poate aștepta în mod rezonabil să le înregistreze în condițiile predominante pe piață în acel moment din vânzarea sau transferul ordonat de active sau de pasive. Atunci când este cazul, având în vedere acțiunile care trebuie întreprinse în temeiul schemei de rezoluție, evaluatorul poate stabili valoarea de cesiune prin aplicarea unei reduceri, ca urmare a unui discont pentru o posibilă vânzare accelerată, la prețul de piață observabil al vânzării sau transferului respectiv. Pentru a stabili valoarea de cesiune a activelor care nu au o piață lichidă, evaluatorul ia în considerare prețurile observabile pe piețele pe care se tranzacționează active similare sau modelele de calcul ce utilizează parametri de piață observabili, disconturile aplicate pentru lipsa de lichiditate fiind reflectate în mod adecvat.”

355 Articolul 12 alineatul (6) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 12 alineatul (6) din Regulamentul delegat 2018/345, indică diferiți factori pe care evaluatorul îi ia în considerare, care ar putea afecta valorile și perioadele de cesiune.

356 Rezultă că evaluarea 2 se bazează pe ipoteze și depinde de numeroși factori. Astfel, în conformitate cu standardele tehnice de reglementare, pentru a determina valoarea de cesiune a Banco Popular la data rezoluției, Deloitte, în cadrul evaluării 2, s-a întemeiat pe estimări și evaluări prospective și și-a prezentat rezultatul sub forma unui interval de valori.

357 Prin urmare, este necesar să se considere că, date fiind constrângerile de timp și informațiile disponibile, anumite incertitudini și aproximări sunt inerente oricărei evaluări provizorii efectuate în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014 și că rezervele formulate de Deloitte nu pot însemna că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă” în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

358 În al doilea rând, reclamanții susțin că articolul 20 alineatele (1), (4) și (12) din Regulamentul nr. 806/2014 impune ca evaluarea să acopere ansamblul activului și al pasivului entității în cauză. Or, Deloitte ar fi indicat că s-ar fi concentrat asupra anumitor categorii de active a căror evaluare era extrem de incertă.

359 Reclamanții fac referire la afirmația societății Deloitte, care figurează în scrisoarea de însoțire a raportului privind evaluarea 2, potrivit căreia, ținând seama de scurta perioadă disponibilă pentru a redacta evaluarea 2, aceasta a trebuit să acorde o prioritate strictă examinării informațiilor disponibile, concentrându-se numai pe activul și pe pasivul-cheie a căror evaluare era extrem de incertă.

360 Este suficient să se arate că această abordare este conformă cu dispozițiile articolului 8 din standardele tehnice de reglementare, potrivit cărora:

„Evaluatorul se axează în mod deosebit pe domeniile a căror evaluare este grevată de multe incertitudini și care au un impact semnificativ asupra evaluării în ansamblul său. În cazul domeniilor respective, evaluatorul prezintă rezultatele evaluării sub forma celor mai bune estimări punctuale și, după caz, sub formă de intervale de valori […]”

361 În al treilea rând, reclamanții susțin că evaluarea categoriilor de active în cadrul evaluării 2 nu îndeplinește cerințele minime prevăzute la articolul 20 alineatele (4) și (6) din Regulamentul nr. 806/2014. Aceștia contestă evaluarea efectuată de Deloitte în cadrul evaluării 2 pentru diferite categorii de active.

362 Reclamanții susțin, pentru mai multe categorii de active, că Deloitte nu dispunea de informații suficiente și că rezultatul evaluării sale diferă de cel al evaluării 1.

363 În această privință, pe de o parte, reiese din cele de mai sus că, prin definiție, incertitudinile sunt inerente oricărei evaluări provizorii și că, ținând seama de termenul foarte scurt de care dispunea Deloitte, acesta nu putea dispune de anumite informații. Aceste incertitudini se exprimă în special prin faptul că Deloitte a indicat, în cadrul evaluării 2, în conformitate cu standardele tehnice de reglementare, că rezultatele evaluării erau furnizate sub forma unor intervale de valori, cuprinzând cel mai bun și cel mai rău caz și cea mai bună evaluare posibilă.

364 Pe de altă parte, faptul că evaluarea acestor active în cadrul evaluării 2 este diferită de cea care figurează în evaluarea 1 nu este relevant, dat fiind că aceste două evaluări aveau obiective diferite și se întemeiau pe metode de calcul distincte. Evaluarea 2 urmărea stabilirea valorii de cesiune a activelor pentru un potențial cumpărător, care presupunea ajustări în raport cu valoarea lor contabilă. În această privință, trebuie precizat că, în cadrul evaluării 2, Deloitte a efectuat ajustări privind valoarea fiecărei categorii de active pe baza bilanțului consolidat al Banco Popular la 31 martie 2017.

365 Astfel, comparațiile efectuate de reclamanți între valoarea ajustărilor calculate în cadrul evaluării 2 privind împrumuturile și creanțele, activele imobiliare și activele fiscale și valoarea acestor categorii de active în cadrul evaluării 1 nu sunt relevante.

366 Trebuie analizate celelalte argumente ale reclamanților proprii fiecărei categorii de active.

367 În ceea ce privește evaluarea împrumuturilor și a creanțelor, reclamanții susțin că, întrucât Deloitte nu a fost în măsură să efectueze o analiză a fluxurilor de numerar actualizate (*Discounting Cash Flows*), a efectuat evaluări foarte speculative, ceea ce ar fi condus la o subevaluare a elementelor de activ menționate cu o ajustare de 3,5 miliarde de euro în scenariul de bază, față de o ajustare cuprinsă între 501 și 774 milioane de euro în cadrul evaluării 1.

368 În cadrul evaluării 2, Deloitte a indicat că metoda sa de calcul a valorii economice a împrumuturilor și a creanțelor constă în estimarea pierderii de credit preconizate. Astfel, a ajuns la un interval de ajustări cuprins între 2,7 miliarde de euro în cel mai bun scenariu și 6,9 miliarde de euro în cel mai rău scenariu și la cea mai bună estimare de 3,5 miliarde de euro.

369 Este necesar să se arate că metodologia menționată este conformă standardelor tehnice de reglementare.

370 În această privință, trebuie să se arate că împrumuturile și creanțele fac parte din elementele pentru care există o incertitudine importantă și cărora evaluatorul le acordă o atenție deosebită potrivit articolului 8 litera (a) din standardele tehnice de reglementare, care prevede:

„(a) [Î]mprumuturile sau portofoliile de împrumuturi ale căror fluxuri de numerar preconizate depind de capacitatea, de dorința sau de motivația unei contrapărți de a-și îndeplini obligația, atunci când prognozele respective se bazează pe ipoteze referitoare la ratele de nerambursare, la probabilitățile de neîndeplinire a obligațiilor de plată, la pierderile în caz de nerambursare sau la caracteristicile instrumentului, în special în cazul în care se bazează pe tiparele de pierderi pentru un portofoliu de împrumuturi”.

371 În plus, la paginile 4-11 din anexa la evaluarea 2, Deloitte a explicat ajustările pe care le efectuase cu privire la evaluarea împrumuturilor și a creanțelor, în special având în vedere riscurile de neplată. Reclamanții nu invocă niciun argument prin care să conteste aceste ajustări. În afara referirii lor la evaluarea 1, reclamanții nu explică motivul pentru care evaluarea ajustărilor efectuată de Deloitte în cea mai bună estimare ar constitui o subevaluare.

372 În ceea ce privește evaluarea activelor imobiliare, reclamanții susțin că Deloitte s-a limitat la a examina un eșantion de 112 rapoarte de evaluare, că nu a ținut seama de lichiditatea portofoliului și că nu a ținut seama de alte active imobiliare în valoare de 1,043 miliarde de euro, ceea ce ar conduce la o subevaluare importantă.

373 Este necesar să se arate că aceste argumente provin dintr-o interpretare eronată a evaluării 2.

374 În această privință, la pagina 5 din raportul privind evaluarea 2, Deloitte a indicat că evaluarea sa se bazează pe informații care acoperă 93 % din portofoliul imobiliar al Banco Popular, extrapolat pentru a acoperi ansamblul activelor. Acesta menționează că a utilizat propria metodologie de evaluare și că, pentru a verifica rezultatele obținute, a utilizat o a doua metodologie prin efectuarea unei verificări încrucișate pentru activele imobiliare cele mai importante, întemeiată pe un eșantion de 112 rapoarte de evaluare realizate de terți, pentru a-și ajusta ipotezele și pentru a oferi o evaluare descendentă mai precisă. Reclamanții nu pot susține, așadar, că evaluarea activelor imobiliare în cadrul evaluării 2 se întemeia numai pe aceste 112 rapoarte.

375 În plus, faptul că Deloitte a indicat că lichiditatea portofoliului de active imobiliare analizată era limitată nu poate însemna, astfel cum susțin reclamanții, că nu a examinat această lichiditate. Cu titlu de exemplu, la paginile 15 și 16 din anexa la evaluarea 2, Deloitte, în aprecierea portofoliului imobiliar al Banco Popular pe tip de activ, menționează în mai multe rânduri lichiditatea lor limitată.

376 Pe de altă parte, din tabelul care figurează la pagina 26 din anexa la evaluarea 2, intitulat „Rezultatul evaluării (structura bilanțului)”, reiese că Deloitte a ținut seama de activele imobiliare calificate drept „altele” în bilanțul Banco Popular în valoare de 1,043 miliarde de euro. Arătând, la pagina 12 din anexa la evaluarea 2, că aceste active imobiliare calificate drept „altele” nu au fost evaluate, Deloitte a indicat pur și simplu că nu le-a aplicat nicio ajustare. Prin urmare, contrar celor susținute de reclamanți, nu putea rezulta o subevaluare a acestora.

377 În ceea ce privește evaluarea activelor fiscale, reclamanții se întemeiază pe calculul efectuat de Banco Santander în urma rezoluției pentru a susține că Deloitte a efectuat o subevaluare.

378 În această privință, este suficient să se amintească faptul că analiza efectuată de Deloitte urmărea să determine valoarea diferitelor categorii de active pentru orice cumpărător potențial. Valoarea dată acestor active de Banco Santander după achiziționarea Banco Popular, care depinde de sinergii între aceste două entități, nu este, așadar, pertinentă pentru aprecierea validității evaluării 2.

379 În plus, Deloitte, în raportul privind evaluarea 2, a indicat că evaluarea activelor fiscale amânate neprotejate ar depinde de beneficiile impozabile anticipate ale cumpărătorului (plan de afaceri) și de nivelurile creditelor fiscale existente. Acesta a indicat printre altele, la pagina 32 din anexa la evaluarea 2, că evaluarea activelor fiscale amânate neprotejate depindea de cumpărător, în special de faptul că este vorba despre o entitate spaniolă sau străină, și că, în ipoteza în care cumpărătorul ar fi o bancă spaniolă, caracterul lor recuperabil și contabilizarea lor în bilanț ar depinde de planul de afaceri al Banco Popular și de cel al cumpărătorului. Raportul de evaluare menționează că evaluarea efectuată de Deloitte ține seama de aceste ipoteze diferite.

380 În ceea ce privește evaluarea rezervelor pentru riscuri juridice, reclamanții susțin că Deloitte nu a examinat o opinie juridică cu privire la temeinicia pretențiilor care au dat naștere acestor rezerve.

381 În cadrul evaluării 2, Deloitte a arătat că s-a bazat pe calculele efectuate de conducerea Banco Popular realizând ajustări bazate pe propria experiență și pe tendințele sectorului. Este necesar să se considere că această metodologie permite să se ajungă la o evaluare „corectă, prudentă și realistă” în sensul articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

382 În ceea ce privește evaluarea întreprinderilor comune, a filialelor și a întreprinderilor asociate, reclamanții susțin că Deloitte a aplicat o metodologie bazată pe valoarea de piață și nu ar fi confirmat rezultatul acestuia printr-o evaluare întemeiată pe alte metode. În plus, rezultatul evaluării 2 ar fi contrazis de evaluarea 3, de evaluări efectuate de alți analiști de piață, precum și de cesionarea ulterioară a unora dintre aceste active.

383 Pe de o parte, trebuie amintit că Deloitte a utilizat în mod întemeiat o metodologie bazată pe valoarea de cesiune a Banco Popular care, în conformitate cu standardele tehnice de reglementare, corespunde prețului care ar putea fi obținut pe piață pentru un anumit activ sau grup de active putând reflecta un discont care să fie adecvat. Faptul că Deloitte a indicat că nu a fost în măsură să recurgă la o verificare prin alte metode nu este de natură să repună în discuție rezultatul evaluării 2 întemeiate pe metoda de analiză adecvată.

384 Pe de altă parte, evaluările efectuate ulterior rezoluției nu sunt relevante. În plus, reclamanții compară în mod eronat valoarea de 1,9 miliarde de euro luată în considerare în evaluarea 2 și suma de 7,496 miliarde de euro care figurează în evaluarea 3. În evaluarea 2, Deloitte a precizat că analiza sa era întemeiată pe o bază consolidată și că această parte a evaluării sale era limitată la întreprinderile comune și la întreprinderile asociate, în timp ce evaluarea 3 includea filialele.

385 În ceea ce privește evaluarea activelor necorporale, reclamanții susțin că Deloitte a atribuit o valoare nulă fondului de comerț al Banco Popular și o valoare limitată mărcii Banco Pastor, ceea ce nu ar corespunde realității. Deloitte ar fi afirmat că nu dispune de testele privind reducerea valorii contabile, astfel încât nu ar fi putut confirma valoarea reală a activelor necorporale.

386 Trebuie să se arate că, în raportul privind evaluarea 2, Deloitte a explicat, în ceea ce privește fondul de comerț, că un cumpărător potențial nu ar atribui nicio valoare unui fond de comerț preexistent, în măsura în care nu era vorba despre un activ identificabil în contextul unei combinări de întreprinderi. Acesta a arătat că, având în vedere prezența puternică a mărcii Banco Pastor în Galicia, marca respectivă ar avea o valoare pentru un terț și că a estimat intervalul de valori prin aplicarea metodologiei redevențelor, care este metodologia cea mai utilizată pentru evaluarea mărcilor. Reclamanții nu invocă niciun argument specific de natură să repună în discuție aceste explicații.

387 În raportul privind evaluarea 2, Deloitte a arătat că testele privind reducerea valorii contabile nu îi fuseseră furnizate, astfel încât nu fusese în măsură să analizeze suportul utilizat de Banco Popular pentru aceste active, dar că performanța scăzută a Banco Popular din ultimii ani era o indicație a eventualelor reduceri ale valorii contabile a activelor necorporale. Rezultă că, dacă Banco Popular ar fi furnizat aceste informații, ar fi rezultat în mod necesar o valoare descendentă în raport cu cea a bilanțului consolidat din luna martie 2017 luată în considerare de Deloitte.

388 În ceea ce privește activele și titlurile de creanță, reclamanții susțin că Deloitte a efectuat propriile estimări, în lipsa unor informații suficiente privind caracteristicile activelor de al treilea rang.

389 Prin acest argument, reclamanții se limitează încă o dată la a arăta frazele din raportul privind evaluarea 2 în care Deloitte a indicat care erau sursele de incertitudini ale evaluării sale, care sunt inerente unei evaluări provizorii. Ei nu invocă însă niciun argument care să repună în discuție aceste estimări.

390 În sfârșit, în ceea ce privește sinergiile și alți factori-cheie, reclamanții susțin că, întrucât calculul efectuat de Deloitte era eliminat, nu ar fi posibil să se verifice dacă estimarea sa corespunde rentabilității declarate de Banco Santander în urma achiziționării Banco Popular.

391 În această privință, în raportul privind evaluarea 2, Deloitte a arătat că a procedat la estimarea sa ținând seama de informațiile publice disponibile referitoare la fuziuni și la achiziții în sectorul bancar din Spania, că „sinergiile [puteau] varia în funcție de cumpărător și depind[eau] în special de suprapunerea filialelor” și că, „cu cât suprapunerea filialelor [era] mai importantă, cu atât sinergiile obținute [puteau] fi mai importante”. Acesta a arătat că sinergiile erau puternic dependente de cumpărător. Or, Deloitte a trebuit să efectueze evaluarea ținând seama de orice cumpărător potențial. Rezultatul evaluării respective nu poate fi comparat cu sinergiile realizate de Banco Santander în urma achiziționării Banco Popular.

392 Reiese din cele de mai sus că reclamanții nu au invocat niciun argument de natură să repună în discuție evaluarea activelor Banco Popular efectuată de Deloitte în cadrul evaluării 2.

393 Prin urmare, a doua critică trebuie respinsă.

3) Cu privire la a treia critică, potrivit căreia evaluarea 2 nu este „corectă, prudentă și realistă”

394 În primul rând, reclamanții susțin că intervalul estimat de Deloitte privind valoarea Banco Popular nu poate fi acceptat din cauza diferenței considerabile care separa diferitele scenarii.

395 În cadrul evaluării 2, Deloitte a arătat că rezultatul evaluării sale se situa într-un interval cuprins între 1,3 miliarde și minus 8,2 miliarde de euro, cu cea mai bună estimare situată în interiorul acestui interval la minus 2 miliarde de euro.

396 Pe de o parte, este necesar să se arate că reclamanții se limitează la a contesta credibilitatea acestui interval fără a invoca niciun argument specific. Pe de altă parte, trebuie arătat că amploarea intervalului se justifică prin metodologia utilizată în evaluarea 2.

397 În această privință, în ceea ce privește metodologia utilizată în evaluarea 2, Deloitte a indicat că a adoptat o abordare categorie cu categorie, ajustând valorile contabile ale fiecărei clase de active și de pasive pentru estimarea pierderilor și a profiturilor și a altor ajustări pe care orice cumpărător le-ar aplica valorii. Acesta a produs un interval de evaluare pentru fiecare clasă de active și de pasive.

398 Metodologia menționată este conformă cu articolul 2 alineatul (3) din standardele tehnice de reglementare, reluat la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul delegat 2018/345, potrivit căruia:

„Evaluatorul furnizează cea mai bună estimare punctuală a valorii unui anumit activ ori pasiv sau a unei anumite combinații a acestora. Atunci când este cazul, rezultatele evaluării sunt furnizate și sub formă de intervale de valori.”

399 Astfel, adăugarea celor mai mici valori pentru fiecare clasă de active și de pasive a furnizat estimarea inferioară a intervalului și adăugarea celor mai mari valori a furnizat estimarea superioară a intervalului. Această metodologie explică, așadar, amploarea marjei reținute în cadrul evaluării 2.

400 În plus, astfel cum subliniază SRB, ținând seama de amploarea bilanțului Banco Popular, cu o cifră care depășește 130 miliarde de euro, diferența dintre cele două valori ale intervalului nu reprezintă decât aproximativ 7 % din bilanț. Această diferență reflectă astfel gradul de incertitudine inerent procesului de evaluare.

401 În al doilea rând, reclamanții susțin că evaluarea negativă a Banco Popular în cadrul recuperării 2 este incompatibilă cu estimările BCE, ale SRB și ale autorităților spaniole, care au considerat că banca era solvabilă. Evaluarea 2 ar fi incompatibilă cu evaluarea 1, în care SRB ar fi considerat că, chiar cu ajustări, Banco Popular rămânea solvabilă. Motivațiile evaluărilor 1 și 2 ar fi contradictorii în ceea ce privește situația de dificultate în care se afla sau este susceptibilă de a se afla Banco Popular.

402 În rezumatul lor introductiv, standardele tehnice ale ABE specifică necesitatea de a face distincție între două tipuri de evaluări anterioare rezoluției, și anume, pe de o parte, evaluarea 1, efectuată în temeiul articolului 36 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2014/59, care este echivalentul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, și, pe de altă parte, evaluarea 2, efectuată în temeiul articolului 36 alineatul (4) literele (b)-(g) din Directiva 2014/59, care corespunde articolului 20 alineatul (5) literele (b)-(g) din Regulamentul nr. 806/2014.

403 Considerentul (1) al standardelor tehnice de reglementare, reluat în considerentul (1) al Regulamentului delegat 2018/345, amintește această distincție între, pe de o parte, o evaluare inițială, care analizează dacă au fost îndeplinite condițiile pentru reducerea valorii contabile și pentru conversia instrumentelor de capital sau condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, și, pe de altă parte, o evaluare ulterioară, care constituie baza pentru decizia de a aplica unu sau mai multe instrumente de rezoluție. Standardele tehnice de reglementare stabilesc criterii diferite pentru realizarea evaluării 1 și a evaluării 2.

404 În ceea ce privește evaluarea 1, standardele tehnice de reglementare indică faptul că criteriul pertinent constă în a determina dacă entitatea se află în dificultate sau este susceptibilă de a se afla în dificultate.

405 Contrar celor susținute de reclamanți, evaluarea 2 nu urmărea să stabilească dacă Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, iar ei nu pot invoca, așadar, o contradicție cu evaluarea 1 în această privință.

406 Pe de altă parte, trebuie arătat că diferențele de concluzii dintre evaluarea 1 și evaluarea 2 se explică prin faptul că, având obiective diferite, acestea se bazează pe criterii de evaluare diferite definite în standardele tehnice ale ABE. Astfel, în conformitate cu standardele tehnice ale ABE, evaluarea 1 urmărea în principal să se stabilească dacă valoarea totală a activelor entității o depășea pe cea a pasivelor sale, cu alte cuvinte dacă entitatea era solvabilă în raport cu bilanțul, în timp ce evaluarea 2 trebuia să se bazeze pe valoarea economică, iar nu pe valoarea contabilă a entității.

407 În orice caz, în ceea ce privește argumentul reclamanților potrivit căruia concluziile evaluărilor 1 și 2 erau contradictorii, este suficient să se constate că acesta este inoperant, concluziile evaluării 1 nemaifiind pertinente în urma evaluării BCE la 6 iunie 2017 pentru motivul care figurează la punctul 294 de mai sus.

408 În plus, trebuie amintit că BCE, în evaluarea sa, nu s-a întemeiat pe insolvența Banco Popular pentru a concluziona că aceasta din urmă se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate. Concluzia BCE potrivit căreia Banco Popular, ca urmare a situației trezoreriei sale și a incapacității sale de a genera noi lichidități, s-ar afla în imposibilitatea, în viitorul apropiat, de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență nu este în contradicție cu faptul că Banco Popular era solvabilă din punct de vedere contabil.

409 În măsura în care evaluarea 2 trebuie să țină seama de valoarea economică, iar nu de valoarea contabilă a Banco Popular, reclamanții nu pot invoca existența unei contradicții între constatarea potrivit căreia Banco Popular era solvabilă, efectuată în evaluarea 1, în evaluarea BCE sau a Băncii Spaniei, și concluzia evaluării 2.

410 Prin urmare, argumentele lor referitoare la calcularea valorii activului net al Banco Popular ținând seama de ajustările activelor neproductive avute în vedere de BCE și de Banco Popular nu sunt de asemenea pertinente pentru aprecierea validității evaluării 2, în măsura în care acestea privesc numai valoarea contabilă a Banco Popular.

411 Reiese din cele de mai sus că se impune respingerea celei de a treia critici și, prin urmare, a celui de al patrulea aspect.

e) Cu privire la al cincilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatele (7) și (9) din Regulamentul nr. 806/2014

412 Reclamanții invocă o încălcare a articolului 20 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, care prevede că evaluarea se completează printre altele cu un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a entității. Deloitte ar fi recunoscut că nu efectuase o analiză a structurii întreprinderii și a bilanțurilor entităților individuale. În lipsa unui bilanț pentru fiecare entitate din grupul Banco Popular, Deloitte ar fi procedat la evaluarea sa pe o bază consolidată. Or, Deloitte ar fi afirmat că o analiză entitate cu entitate avea o importanță crucială.

413 Reclamanții invocă de asemenea o încălcare a articolului 20 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014, în măsura în care Deloitte a recunoscut că nu a putut să reflecte repartizarea creditorilor pe categorii potrivit ordinii de prioritate a creanțelor. Cu toate acestea, Deloitte ar fi inclus o ierarhie a creditorilor în cadrul evaluării 3, utilizând informații disponibile la 6 iunie 2017.

414 Trebuie amintit că în speță, întrucât evaluarea 2 este o evaluare provizorie efectuată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, reiese în mod expres din dispoziția menționată la punctul 302 de mai sus că aceasta nu trebuia să respecte cerințele prevăzute la articolul 20 alineatele (7) și (9) din regulamentul menționat decât în măsura în care era posibil în mod rezonabil ținând seama de împrejurări.

415 În plus, contrar celor pretinse de reclamanți, articolul 20 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014 nu impune ca evaluarea să fie completată de un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a fiecărei entități care compune grupul ce face obiectul rezoluției. Noțiunea de „entitate” menționată la acest articol o vizează pe cea definită la articolul 2 din Regulamentul nr. 806/2014. Evaluarea 2 se întemeia pe bilanțul consolidat al grupului Banco Popular.

416 Pe de altă parte, reclamanții se întemeiază pe extrase din evaluarea 2 care nu sunt relevante.

417 Într-un extras din anexa la evaluarea 2, citat de reclamanți, Deloitte a arătat că, dat fiind că structura socială a entității și bilanțurile entităților individuale nu îi fuseseră furnizate, scenariul său de lichidare a fost pregătit pe o bază consolidată în scop ilustrativ și că acest lucru este contrar dreptului spaniol. Într-un alt extras din această anexă, menționat de asemenea de reclamanți, Deloitte a afirmat că analiza entitate cu entitate era crucială pentru simularea scenariului de lichidare. Reclamanții fac de asemenea referire la extrasele în care Deloitte arată că nu a dispus de suficiente date sau de timp pentru a putea clasifica creditorii în funcție de rangul lor și că faptul că calculele sale au fost efectuate la nivelul grupului Banco Popular ar putea avea implicații importante în ceea ce privește valoarea pentru creditorii anumitor entități care primesc o recuperare de 100 % în detrimentul creditorilor altor entități.

418 Or, aceste extrase, care figurează în a doua parte a anexei la evaluarea 2 referitoare la simularea scenariului de lichidare, iar nu în prima parte a acestei anexe referitoare la evaluarea provizorie a Banco Popular, nu sunt relevante. Astfel, trebuie amintit că schema de rezoluție a fost adoptată ținând seama de prima parte a anexei la evaluarea 2, care conține evaluarea provizorie a Banco Popular, pregătită în vederea aplicării instrumentului de vânzare a activității.

419 După cum s-a arătat la punctul 3 din raportul privind evaluarea 2, obiectivul simulării scenariului de lichidare era de a stabili dacă acționarii și creditorii Banco Popular ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care Banco Popular ar fi fost lichidată potrivit unei proceduri obișnuite de insolvență în temeiul legislației spaniole.

420 Or, pe de o parte, în a doua parte a anexei la evaluarea 2 care conține această simulare, Deloitte a explicat că, cu mai multe date privind bilanțul fiecărei entități și cu mai mult timp, i-ar fi fost posibil să își perfecționeze ipotezele de lichidare și să pregătească o strategie a scenariului de lichidare. Acesta a precizat astfel că simularea scenariului de lichidare care figurează în anexa la evaluarea 2 era dată cu titlu indicativ.

421 Așadar, în conformitate cu articolul 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014, Deloitte a procedat la estimarea prevăzută la articolul 20 alineatul (9) din acest regulament pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată.

422 Pe de altă parte, problema tratamentului acționarilor și al creditorilor în cadrul scenariului de lichidare ține de evaluarea 3 care, potrivit articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, urmărește să stabilească dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență. În această privință, trebuie amintit că Deloitte a transmis SRB evaluarea 3 la 14 iunie 2018, ulterior adoptării schemei de rezoluție.

423 În plus, afirmația reclamanților potrivit căreia Deloitte ar fi inclus o ierarhie a creditorilor în cadrul evaluării 3 numai pe baza informațiilor disponibile la 6 iunie 2017 nu este relevantă în ceea ce privește aprecierea legalității schemei de rezoluție. În orice caz, această afirmație este eronată în măsura în care, deși evaluarea 3 arată că este întemeiată pe informațiile financiare disponibile la 6 iunie 2017, ea precizează de asemenea că este întemeiată pe numeroase informații obținute după adoptarea schemei de rezoluție și care nu erau, așadar, disponibile la momentul redactării evaluării 2.

424 Prin urmare, al cincilea aspect trebuie respins.

425 Din toate cele de mai sus reiese că SRB nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că evaluarea 2 era conformă cu articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014. Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins în totalitate.

3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat și a dreptului de acces la dosar, consacrate la articolul 41 alineatul (2) din cartă

426 Reclamanții susțin că SRB a încălcat dreptul de a fi ascultat, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, întrucât nu au fost ascultați și nu au avut acces la dosar înainte de adoptarea schemei de rezoluție. În esență, acest motiv se împarte în două aspecte.

a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat

427 Reclamanții susțin că dreptul de a fi ascultat, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, se aplică oricărei măsuri care poate afecta o persoană și printre altele în cazul unei rezoluții a unei instituții în care această persoană deține acțiuni. Deciziile atacate ar privi rezoluția unei singure bănci, iar persoanele în cauză ar fi acționarii și creditorii acesteia. Deținătorii de instrumente de capital ale unei bănci ar trebui ascultați înainte de a-i priva de proprietatea lor.

428 Comisia arată că decizia de rezoluție, în ceea ce privește reclamanții, nu constituie o măsură individuală, ci o măsură cu caracter general, și că articolul 41 din cartă nu este aplicabil. Aceasta apreciază că, presupunând chiar că reclamanții dispuneau de un drept de a fi ascultat înainte de adoptarea schemei de rezoluție, dreptul respectiv ar putea presupune restricții.

429 SRB susține că limitarea dreptului de a fi ascultat, în măsura în care ar fi aplicabil, ar fi justificată de necesitatea de a asigura eficacitatea deciziilor de rezoluție și stabilitatea piețelor financiare.

430 Trebuie amintit că articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă prevede că dreptul la bună administrare include dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere.

431 Dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea de a-și exprima în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și înainte de adoptarea oricărei decizii susceptibile să îi afecteze în mod defavorabil interesele. În plus, trebuie să se precizeze că dreptul de a fi ascultat urmărește un dublu obiectiv. Pe de o parte, acesta servește la instrumentarea dosarului și la stabilirea situației de fapt cât mai precis și corect posibil și, pe de altă parte, permite asigurarea unei protecții efective a persoanei interesate. Dreptul de a fi ascultat urmărește în special să garanteze ca orice decizie cauzatoare de prejudicii să fie adoptată în deplină cunoștință de cauză și are în special ca obiectiv să permită autorității competente să corecteze o eroare sau persoanei vizate să invoce elementele privind situația sa personală pentru ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut (a se vedea Hotărârea din 4 iunie 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punctele 68 și 69 și jurisprudența citată).

432 Trebuie arătat că Curtea a afirmat întotdeauna importanța dreptului de a fi ascultat și conținutul său foarte larg în ordinea juridică a Uniunii, considerând că acest drept trebuie să se aplice oricărei proceduri susceptibile de a conduce la un act cauzator de prejudicii. Conform jurisprudenței Curții, respectarea dreptului de a fi ascultat se impune chiar în cazul în care reglementarea aplicabilă nu prevede în mod expres o astfel de formalitate (a se vedea Hotărârea din

22 noiembrie 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punctele 85 și 86 și jurisprudența citată, Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punctul 67 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 7 noiembrie 2019, ADDE/Parlamentul, T-48/17, EU:T:2019:780, punctul 89 și jurisprudența citată).

433 În consecință, având în vedere caracterul său de principiu fundamental și general de drept al Uniunii, aplicarea principiului dreptului la apărare, care include dreptul de a fi ascultat, nu poate fi nici exclusă și nici restrânsă printr-un act normativ, iar respectarea sa trebuie, prin urmare, asigurată atât în cazul lipsei totale a unei reglementări specifice, cât și în cazul existenței unei reglementări care nu ar ține seama ea însăși de principiul menționat (a se vedea Hotărârea din 18 iunie 2014, Spania/Comisia, T-260/11, EU:T:2014:555, punctul 62 și jurisprudența citată).

434 Mai întâi, trebuie arătat că schema de rezoluție adoptată de SRB are ca obiect rezoluția Banco Popular, care trebuie, așadar, să fie considerată persoana față de care este adoptată o măsură individuală și căreia îi este garantat dreptul de a fi ascultat prin articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă.

435 Astfel, trebuie să se țină seama de faptul că reclamanții nu sunt destinatari ai schemei de rezoluție, care nu este o decizie individuală luată împotriva lor, nici ai Deciziei 2017/1246 de aprobare a acestei scheme de rezoluție.

436 Totuși, este necesar să se arate că, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB a exercitat competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital ale Banco Popular.

437 Prin urmare, procedura urmată de SRB pentru a adopta schema de rezoluție, chiar dacă nu constituie o procedură individuală deschisă împotriva reclamanților, poate conduce la adoptarea unei măsuri susceptibile să le afecteze în mod defavorabil interesele în calitatea lor de acționari sau de deținători de instrumente de capital ai Banco Popular.

438 Or, jurisprudența Curții, citată la punctul 432 de mai sus, a reținut o interpretare largă a dreptului de a fi ascultat, ca fiind garantat oricărei persoane în cursul procedurii susceptibile de a conduce la un act cauzator de prejudicii.

439 În plus, pe de o parte, potrivit considerentului (121) al Regulamentului nr. 806/2014, acesta respectă drepturile fundamentale și drepturile, libertățile și principiile recunoscute în special de cartă, printre care dreptul la apărare, și ar trebui să fie pus în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii. Pe de altă parte, deși articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede o audiere de către SRB a acționarilor sau a deținătorilor de instrumente de capital ai entității în cauză în cursul procedurii de rezoluție, nicio dispoziție din Regulamentul nr. 806/2014 nu se opune în mod explicit unei astfel de audieri.

440 În această privință, este necesar să se arate că reclamanții nu invocă o excepție de nelegalitate împotriva Regulamentului nr. 806/2014 în măsura în care nu prevede o audiere prealabilă a acționarilor sau a deținătorilor de instrumente de capital înainte de adoptarea unei scheme de rezoluție. Aceștia susțin că dreptul de a fi ascultat trebuia să le fie recunoscut în cadrul procedurii de rezoluție a Banco Popular în temeiul articolului 41 alineatul (2) litera (a) din cartă, chiar dacă reglementarea aplicabilă nu îl prevede.

441 Totuși, în ipoteza în care acționarii și creditorii entității vizate de măsura de rezoluție s-ar putea prevala de dreptul de a fi ascultat, în cadrul procedurii de rezoluție, acest drept poate fi supus unor restrângeri, conform articolului 52 alineatul (1) din cartă.

442 Articolul 52 alineatul (1) din cartă prevede:

„Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.”

443 Curtea a considerat că drepturile fundamentale, precum respectarea dreptului la apărare, nu constituie prerogative absolute, ci pot presupune restricții, cu condiția ca acestea să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite prin măsura în cauză și să nu constituie, în raport cu obiectivul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere substanței înseși a drepturilor astfel garantate (a se vedea Hotărârea din 10 septembrie 2013, G. și R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punctul 33 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 decembrie 2017, Prequ’Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, punctul 50 și jurisprudența citată).

444 Rezultă de aici că putea fi justificată lipsa audierii reclamanților, în calitatea lor de acționari sau de deținători de instrumente de capital ai Banco Popular, fie de către SRB, fie de către Comisie, în cadrul procedurii de rezoluție.

445 Trebuie amintit că, la articolul 4 punctul 4.2 din schema de rezoluție, SRB a apreciat că rezoluția Banco Popular era conformă cu interesul public în măsura în care era necesară și proporțională cu realizarea a două obiective prevăzute la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, și anume evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare și asigurarea continuității funcțiilor critice ale Banco Popular. În Decizia 2017/1246, Comisia a aprobat în mod expres motivele invocate de SRB pentru a justifica necesitatea unei măsuri de rezoluție în interes public.

446 În speță, restrângerea dreptului de a fi ascultat al reclamanților poate fi justificată, pe de o parte, de urmărirea obiectivelor vizate la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 și, pe de altă parte, de necesitatea de a asigura eficacitatea rezoluției Banco Popular, care trebuia efectuată cu celeritate.

447 În primul rând, trebuie arătat că mai multe considerente ale Regulamentului nr. 806/2014, în special considerentele (12), (58) și (61) ale acestuia, precizează că stabilitatea piețelor financiare este unul dintre obiectivele urmărite de schemele de rezoluție instituite prin acest regulament.

448 În plus, potrivit articolului 18 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 din același regulament, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură. Printre obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014 figurează între altele cel de „evitare[a] efectel[or] negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață”, precum și cel de „protejare[a] fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar”.

449 În această privință, Curtea a arătat că serviciile financiare joacă un rol central în economia Uniunii. Băncile și instituțiile de credit sunt o sursă esențială de finanțare pentru întreprinderi active pe diferitele piețe. În plus, băncile sunt deseori interconectate și multe dintre ele își exercită activitățile la nivel internațional. Acesta este motivul pentru care dificultățile uneia sau ale mai multor bănci riscă să se propage rapid la celelalte bănci fie în statul membru respectiv, fie în alte state membre. Acest lucru riscă, la rândul său, să producă efecte de contagiere negative în alte sectoare ale economiei (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 50, Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 72, și Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punctul 108).

450 Curtea a statuat că obiectivul care constă în a asigura stabilitatea sistemului financiar, evitând totodată cheltuieli publice excesive și minimizând denaturările concurenței, constituie un interes public superior (Hotărârea din 19 iulie 2016, Kotnik și alții, C-526/14, EU:C:2016:570, punctul 69).

451 În plus, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO”) a considerat, în Hotărârea sa din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, punctul 6), că, în domeniile sensibile din punct de vedere economic precum stabilitatea sistemului bancar, statele dispuneau de o marjă de apreciere largă și că, prin urmare, imposibilitatea unui acționar de a participa la procedura care conduce la vânzarea băncii nu era disproporționată în raport cu obiectivele legitime de a proteja drepturile creditorilor și de a menține buna administrare a stării de insolvență a băncii.

452 De asemenea, trebuie menționată Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții (C-41/15, EU:C:2016:836), pronunțată cu ocazia unei cereri de decizie preliminară privind interpretarea articolelor 8, 25 și 29 din A doua Directivă 77/91/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului [54 al doilea paragraf TFUE], pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO 1977, L 26, p. 1, Ediție specială, 17/vol.1, p. 8). Această cauză privea o măsură excepțională a autorităților naționale prin care se urmărea evitarea, prin intermediul unei majorări de capital, a intrării în dificultate a unei societăți care, potrivit instanței de trimitere, amenința stabilitatea financiară a Uniunii. Curtea a apreciat că protecția pe care A doua directivă o conferea acționarilor și creditorilor unei societăți pe acțiuni în ceea ce privește capitalul social al acesteia nu se extindea la o astfel de măsură națională adoptată într-o situație de perturbare gravă a economiei și a sistemului financiar al unui stat membru și care urmărea să remedieze o amenințare sistemică la adresa stabilității financiare a Uniunii care rezultă din insuficiența fondurilor proprii ale societății vizate (Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 50). Curtea a adăugat că prevederile celei de A doua directive 77/91 nu se opun, așadar, unei măsuri excepționale privind capitalul social al unei societăți pe acțiuni pe care autoritățile naționale o adoptaseră într-o situație de perturbare gravă a economiei și a sistemului financiar al unui stat membru, fără aprobarea adunării generale a acestei societăți și în scopul evitării unui risc sistemic și al asigurării stabilității financiare a Uniunii (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Dowling și alții, C-41/15, EU:C:2016:836, punctul 51 și jurisprudența citată).

453 Aceste considerații se aplică prin analogie situației foștilor acționari sau deținători de instrumente de capital ai unei bănci care a fost supusă unei proceduri de rezoluție în temeiul Regulamentului nr. 806/2014, precum reclamanții.

454 Din ceea ce precedă reiese că procedura de rezoluție, instituită prin Regulamentul nr. 806/2014 și descrisă la articolul 18, urmărește un obiectiv de interes general în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, și anume obiectivul de a garanta stabilitatea piețelor financiare, care poate justifica o restrângere a dreptului de a fi ascultat.

455 În speță, este necesar să se arate că reclamanții nu contestă că procedura de rezoluție a Banco Popular era conformă cu obiectivul care vizează garantarea stabilității financiare prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014.

456 În această privință, la articolul 4 punctul 4.4.2 din schema de rezoluție, SRB a explicat că a concluzionat că situația Banco Popular implica un risc în creștere de efecte negative semnificative asupra stabilității financiare din Spania, întemeindu-se pe diferite elemente. Printre aceste elemente figurează, în primul rând, dimensiunea și importanța Banco Popular, care constituie societatea-mamă a celui de al șaselea grup bancar din Spania, cu o valoare totală a activelor de 147 de miliarde de euro, și care a fost desemnată în anul 2017 de Banca Spaniei drept o instituție de importanță sistemică. SRB a arătat în special că Banco Popular era unul dintre principalii actori de pe piață în Spania, cu o cotă de piață semnificativă pe segmentul întreprinderilor mici și mijlocii (IMM), și că deținea o cotă de piață relativ ridicată a depozitelor (aproape 6 %) și un număr mare de clienți cu amănuntul (aproximativ 1,4 milioane) pe întreg teritoriul Spaniei. În al doilea rând, SRB a luat în considerare natura activității Banco Popular care se articula în jurul activităților de bancă comercială și se concentra în principal pe oferta de finanțare, gestionarea economiilor și serviciile către particulari, familii și întreprinderi (în special IMM-urile). Potrivit SRB, similitudinea modelului de întreprindere al Banco Popular cu cel al altor bănci comerciale spaniole putea contribui la potențialul de contagiune indirectă a acestor bănci, care ar putea fi percepute ca trebuind să facă față acelorași dificultăți.

457 În plus, trebuie arătat că al doilea obiectiv urmărit de schema de rezoluție, și anume acela de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale Banco Popular, participă de asemenea la obiectivul de interes general de protecție a stabilității piețelor financiare.

458 Potrivit articolului 2 alineatul (1) punctul 35 din Directiva 2014/59, funcțiile critice ale unei instituții sunt definite ca fiind „activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare din cauza dimensiunii, cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității sau activităților transfrontaliere ale unei instituții sau grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni”.

459 În această privință, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul delegat (UE) 2016/778 al Comisiei din 2 februarie 2016 de completare a Directivei 2014/59 în ceea ce privește circumstanțele și condițiile în care plata contribuțiilor *ex post* extraordinare poate fi amânată parțial sau integral și în ceea ce privește criteriile de stabilire a activităților, serviciilor și operațiunilor pentru funcțiile critice și de stabilire a liniilor de activitate și a serviciilor asociate pentru liniile de activitate esențiale (JO 2016, L 131, p. 41) prevede criteriile de stabilire a funcțiilor critice. Este vorba despre o funcție care este furnizată de o instituție unor părți terțe care nu sunt afiliate instituției sau grupului și a cărei perturbare bruscă ar avea un impact negativ semnificativ asupra părților terțe, ar avea un efect de contagiune sau ar afecta încrederea generală a actorilor de pe piață, dată fiind relevanța sistemică a funcției pentru părțile terțe și relevanța sistemică a instituției sau a grupului în exercitarea acestei funcții.

460 Astfel, obiectivul care constă în asigurarea continuității funcțiilor critice ale entității vizate de o măsură de rezoluție, prevăzut la articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, urmărește să evite o întrerupere a acestor funcții care ar putea determina perturbări nu numai pe piața relevantă, ci și pentru întreaga stabilitate financiară a Uniunii.

461 Prin urmare, dat fiind că urmărește să mențină sau să restabilească situația financiară a unei instituții de credit, mai ales în măsura în care constituie o alternativă la lichidarea sa, trebuie să se considere că o măsură de rezoluție răspunde efectiv unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune (a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 martie 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punctul 108).

462 În această privință, la articolul 4 punctul 4.2 din schema de rezoluție, SRB a arătat că rezoluția Banco Popular este necesară și proporțională cu realizarea în special a obiectivului, prevăzut la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014, care vizează asigurarea continuității funcțiilor critice ale Banco Popular.

463 La articolul 4 punctul 4.4 din schema de rezoluție, SRB a identificat trei funcții critice ale Banco Popular în sensul articolului 6 din Regulamentul delegat 2016/778, și anume atragerea de depozite de la gospodării și de la societățile nefinanciare, împrumuturile acordate IMM-urilor și serviciile de plată în numerar.

464 Reclamanții nu invocă niciun argument prin care să conteste aceste aprecieri.

465 Reiese din cele de mai sus că procedura de rezoluție a Banco Popular urmărea un obiectiv de interes general în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, și anume obiectivul de a garanta stabilitatea piețelor financiare, care poate justifica o restrângere a dreptului de a fi ascultat.

466 În al doilea rând, interesul general al Uniunii, în special urmărirea obiectivelor privind menținerea stabilității piețelor financiare și asigurarea continuității funcțiilor critice ale Banco Popular, impune ca, odată îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, o măsură de rezoluție să fie adoptată cât mai curând posibil.

467 Trebuie arătat că mai multe considerente ale Regulamentului nr. 806/2014 implică faptul că, atunci când o măsură de rezoluție devine necesară, aceasta trebuie adoptată rapid. Este vorba printre altele despre considerentele (26), (31) și (53) și în special de considerentul (56) al acestui regulament, care prevede că, în scopul de a reduce la minimum perturbarea pieței financiare și a economiei, procesul de rezoluție ar trebui realizat într-o perioadă scurtă de timp.

468 În această privință, Curtea a considerat că Regulamentul nr. 806/2014 are ca obiectiv să instituie, potrivit considerentului (8) al acestuia, mecanisme de rezoluție mai eficiente, care trebuie să reprezinte un instrument esențial pentru evitarea daunelor provocate în trecut de intrarea în dificultate a unor bănci și că un astfel de obiectiv presupune luarea rapidă a deciziilor, după cum arată termenele scurte prevăzute la articolul 18 din regulamentul menționat, pentru ca stabilitatea financiară să nu fie pusă în pericol (Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 55).

469 Astfel, articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede printre altele că, în cazul în care BCE estimează că o entitate se află în dificultate sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, aceasta comunică fără întârziere evaluarea sa Comisiei și SRB. Potrivit alineatului (2) al aceluiași articol, în cazul în care SRB însuși realizează o evaluare, ea este comunicată BCE fără

întârziere. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatul (1), SRB adoptă o schemă de rezoluție care, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, este transmisă Comisiei de îndată ce o adoptă. Comisia dispune astfel de un termen de 24 de ore pentru a aproba o schemă de rezoluție sau pentru a formula obiecții.

470 Rezultă că, odată ce entitatea îndeplinește condițiile pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție, și anume, în primul rând, că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, în al doilea rând, că nu există altă perspectivă rezonabilă ca intrarea sa în dificultate să poată fi împiedicată în timp util prin măsuri alternative din sectorul privat sau prin măsuri de supraveghere și, în al treilea rând, că rezoluția sa este necesară pentru atingerea unuia sau a mai multora dintre obiectivele prevăzute la articolul 14 din Regulamentul nr. 806/2014, articolul 18 din același regulament prevede că o decizie trebuie să fie adoptată într-un termen foarte scurt.

471 Astfel, în speță, din momentul în care BCE a constatat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate și în care SRB a considerat că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014, schema de rezoluție trebuia adoptată cât mai rapid posibil.

472 Această luare de decizie rapidă era justificată de necesitatea de a asigura continuitatea funcțiilor critice ale Banco Popular și de a evita efectele negative semnificative ale situației acesteia din urmă pe piețele financiare, prevenind în special riscurile de contagiune. În speță, întrucât intrarea în dificultate a Banco Popular a intervenit în timpul săptămânii, era necesar să se încheie procedura și să se adopte decizia înainte de deschiderea piețelor la 7 iunie 2017 dimineața.

473 Astfel cum a subliniat domnul avocat general Campos Sánchez-Bordona la punctul 80 din Concluziile prezentate în cauzele conexate ABLV Bank și alții/BCE (C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:16), celeritatea cu care aceste instituții și agenții ale Uniunii trebuie să ia decizii este necesară pentru a evita impactul negativ al rezoluției instituției bancare asupra piețelor financiare, iar această celeritate le obligă *de facto* să „pregătească” decizia înainte de inițierea procedurii, profitând de închiderea piețelor bursiere.

474 Rapiditatea adoptării deciziei constituia, așadar, o condiție a eficacității sale.

475 Astfel, Curtea a statuat deja că urgența care impune o acțiune imediată din partea autorității competente justifică o restrângere a dreptului de a fi ascultat al persoanelor afectate de măsurile adoptate în domeniul răspunderii pentru mediul înconjurător (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2010, ERG și alții, C-379/08 și C-380/08, EU:C:2010:127, punctul 67) și în domeniul agriculturii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2006, Dokter și alții, C-28/05, EU:C:2006:408, punctul 76).

476 În plus, în domeniul măsurilor de înghețare a fondurilor, Curtea a statuat că comunicarea motivelor pe care se întemeiază includerea inițială a numelui unei persoane sau al unei entități în lista persoanelor care fac obiectul unor măsuri restrictive, anterior acestei includeri, ar fi de natură să compromită eficacitatea măsurilor de înghețare a fondurilor și a resurselor economice pe care le impune dreptul Uniunii. În vederea atingerii obiectivului urmărit prin regulamentul aplicabil, astfel de măsuri trebuie, prin însăși natura lor, să beneficieze de un efect de surpriză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctele 338-340,

Hotărârea din 21 decembrie 2011, Franța/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punctul 61, și Hotărârea din 12 februarie 2020, Amisi Kumba/Consiliul, T-163/18, EU:T:2020:57, punctul 51).

477 Pentru motive care țin de asemenea de obiectivul urmărit de dreptul Uniunii și de eficacitatea măsurilor pe care le prevede acesta, autoritățile Uniunii nu sunt obligate nici să procedeze la o audiere a reclamanților înainte de includerea inițială a numelor lor în lista persoanelor care fac obiectul măsurilor restrictive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 341, și Hotărârea din 25 aprilie 2013, Gbagbo/Consiliul, T-119/11, nepublicată, EU:T:2013:216, punctul 103).

478 Acest lucru este valabil cu atât mai mult în cazurile, precum în speță, în care restrângerea dreptului de a fi ascultat nu privește entitatea vizată de procedura de rezoluție, și anume Banco Popular, ci reclamanții în calitatea lor de acționari sau de deținători de instrumente de capital ai acesteia.

479 Trebuie arătat de asemenea că, în Hotărârea sa din 1 aprilie 2004, Camberrow MM5 AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), Curtea EDO a constatat că vânzarea băncii în faliment ca întreprindere în activitate a fost realizată pentru a obține îndestularea rapidă și mai sigură a creditorilor săi, care așteptau de mulți ani să primească ce le era datorat, și finalizarea rapidă a procedurii de faliment. În consecință, necesitatea simplității și a rapidității în procedura care conduce la vânzarea băncii era de o importanță capitală. Dacă legea ar fi prevăzut că instanța competentă în materia falimentului era obligată să consulte toți acționarii și creditorii băncii, aceasta ar fi determinat o încetinire semnificativă a procedurii și, în consecință, o întârziere suplimentară în ceea ce privește plata sumelor datorate creditorilor și în finalizarea procedurii de faliment.

480 În Hotărârea din 24 noiembrie 2005, Capital Bank AD împotriva Bulgariei (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, punctul 136), Curtea EDO a statuat că, într-un domeniu sensibil din punct de vedere economic precum stabilitatea sistemului bancar și în anumite situații, putea exista o necesitate imperativă de a acționa cu cea mai mare diligență și fără preaviz, în scopul de a evita prejudicii ireparabile pentru bancă, depunătorii săi și ceilalți creditori ai săi sau pentru sistemul bancar și financiar în ansamblul său.

481 În plus, faptul că schema de rezoluție poate conduce la o ingerință în dreptul de proprietate al reclamanților nu poate justifica o obligație de a li se acorda un drept de a fi ascultați înainte de adoptarea acesteia.

482 În această privință, Tribunalul a subliniat deja, la punctul 282 din Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co și alții/Consiliul și alții (T-680/13, EU:T:2018:486), că procedurile aplicabile trebuie să ofere persoanei în cauză o ocazie adecvată de a-și susține cauza în fața autorităților competente. Pentru a se asigura de respectarea acestei condiții, care constituie o cerință inerentă articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, procedurile aplicabile trebuie examinate dintr-un punct de vedere general (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461, punctul 368 și jurisprudența citată, Hotărârea din 25 aprilie 2013, Gbagbo/Consiliul, T-119/11, nepublicată, EU:T:2013:216, punctul 119, și Hotărârea Curții EDO din 20 iulie 2004, Bäck împotriva Finlandei,

CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, punctul 56). Astfel, cerința menționată nu poate fi interpretată în sensul că persoana interesată trebuie, în orice împrejurare, să își poată susține punctul de vedere în fața autorităților competente înaintea adoptării măsurilor care aduc atingere dreptului său de proprietate (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții EDO din 19 septembrie 2006, Maupas și alții împotriva Franței, CE:ECHR:2006:0919JUD 001384402, punctele 20 și 21).

483 Tribunalul a considerat că aceasta era situația în special atunci când, precum în speță, măsurile în cauză nu constituiau o sancțiune și se înscriau într-un context de urgență specială. În această ultimă privință, Tribunalul a arătat că era vorba despre prevenirea unui risc iminent de colaps al băncilor vizate pentru a proteja stabilitatea sistemului financiar al unui stat membru și despre evitarea în acest fel a contagierii altor state membre din zona euro. Or, punerea în aplicare a unei proceduri de consultare prealabilă, în cadrul căreia miile de deponenți și de acționari ai băncilor vizate și-ar fi putut exprima în mod util punctul de vedere înaintea adoptării decretelor prejudiciabile, ar fi întârziat în mod inevitabil aplicarea măsurilor pentru prevenirea unui asemenea colaps. Realizarea obiectivului care constă în protejarea stabilității sistemului financiar a acestui stat și evitarea în acest fel a contagierii altor state membre din zona euro ar fi fost expusă unor riscuri semnificative (a se vedea Hotărârea din 13 iulie 2018, K. Chrysostomides & Co. și alții/Consiliul și alții, T-680/13, EU:T:2018:486, punctul 282 și jurisprudența citată).

484 Această apreciere a fost confirmată de Curte, care a considerat că Tribunalul și-a sprijinit în mod întemeiat raționamentul pe Hotărârea Curții EDO din 21 iulie 2016, Mamatas și alții împotriva Greciei (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), din care rezultă că cerința potrivit căreia orice restricție privind dreptul de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege nu poate fi interpretată în sensul că persoanele în cauză ar fi trebuit consultate înainte de adoptarea acestei legi, în special atunci când o astfel de consultare prealabilă ar fi întârziat în mod inevitabil aplicarea măsurilor care urmăreau să prevină colapsul băncilor în cauză (Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctul 159).

485 Pe de altă parte, este necesar să se considere că necesitatea de a acționa rapid fără a informa acționarii și creditorii unei entități cu privire la iminența unei proceduri de rezoluție care o vizează urmărește să evite agravarea situației acestei entități care ar dăuna eficacității măsurii de rezoluție. Astfel, informarea acționarilor sau a deținătorilor de obligațiuni ai băncii că aceasta ar putea fi supusă unei proceduri de rezoluție și, prin urmare, că s-a considerat că se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate ar putea să îi determine să își vândă titlurile pe piețe și să conducă de asemenea la o retragere masivă a depozitelor, ceea ce ar avea drept consecință agravarea situației financiare a băncii și ar face mai dificilă, chiar imposibilă, adoptarea unei soluții susceptibile să împiedice lichidarea acesteia.

486 În această privință, după cum reiese din considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014, toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură.

487 Prin urmare, este necesar să se considere că audierea reclamanților, în calitatea lor de acționari și de deținători de obligațiuni ai Banco Popular, înainte de adoptarea schemei de rezoluție sau înainte de adoptarea Deciziei 2017/1246, ar fi determinat o încetinire substanțială a procedurii și, prin urmare, ar fi compromis atât realizarea obiectivelor măsurii, cât și eficacitatea acesteia.

488 Reiese din cele de mai sus, pe de o parte, că o audiere prealabilă a reclamanților, prin care sunt informați despre existența unei posibile măsuri de rezoluție, ar fi condus la un risc ca aceștia să adopte comportamente pe piață care să agraveze situația financiară a Banco Popular. O asemenea audiere ar fi putut astfel să dăuneze eficacității măsurii de rezoluție avute în vedere.

489 Pe de altă parte, ținând seama de urgența adoptării schemei de rezoluție, nu ar fi fost posibil să se consulte în prealabil reclamanții, la fel ca ceilalți acționari sau deținătorii de instrumente de capital ai Banco Popular, nu numai din cauza dificultăților legate de identificarea lor, ci și din cauza imposibilității de a analiza în mod eficient observațiile lor înainte de adoptarea schemei de rezoluție.

490 Reclamanții susțin că, dacă ar fi fost ascultați înainte de adoptarea schemei de rezoluție, Banco Popular nu ar fi fost supusă unei rezoluții, în măsura în care ar fi explicat că condițiile nu erau îndeplinite, sau aceasta ar fi avut loc în condiții diferite, în măsura în care ei ar fi putut invoca necesitatea de a aștepta aportul urgent de lichidități, ar fi putut propune aplicarea unei măsuri alternative sau sugera aplicarea unui alt instrument de rezoluție.

491 În această privință, este suficient să se amintească faptul că reiese din analiza primului motiv, pe de o parte, că reclamanții nu au demonstrat că nu erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul nr. 806/2014. Pe de altă parte, s-a constatat că, întrucât Banca Spaniei a refuzat acordarea unui aport urgent de lichidități suplimentar, SRB nu avea niciun motiv să aștepte acordarea acestuia și că soluțiile alternative invocate de reclamanți nu puteau fi avute în vedere pe termen scurt. Reclamanții nu au demonstrat, așadar, că audierea lor în cadrul procedurii de rezoluție ar fi modificat conținutul schemei de rezoluție.

492 Din toate cele de mai sus reiese că o audiere a reclamanților, înainte de adoptarea schemei de rezoluție, ar fi compromis obiectivele de protecție a stabilității piețelor financiare și de continuitate a funcțiilor critice ale entității, precum și cerințele de rapiditate și de eficacitate ale procedurii de rezoluție.

493 Prin urmare, lipsa audierii reclamanților în cadrul procedurii de rezoluție a Banco Popular constituie o limitare a dreptului de a fi ascultat care era justificată și necesară pentru a răspunde unui obiectiv de interes general și respecta principiul proporționalității, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.

494 Prin urmare, primul aspect trebuie respins.

b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea dreptului de acces la dosar

495 Reclamanții susțin că, în calitate de persoane supuse deciziei SRB, au un drept de acces la dosar în temeiul articolului 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 și al articolului 41 alineatul (2) din cartă.

496 În primul rând, aceștia susțin că, înainte de adoptarea unui act cauzator de prejudicii, instituția nu poate lua în considerare informații sau documente fără să fi dat în prealabil destinatarului actului posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere, ceea ce implică un acces la dosarul administrativ. Schema de rezoluție ar trebui anulată în măsura în care este întemeiată pe o evaluare provizorie care nu a fost pusă la dispoziția reclamanților.

497 Dreptul de acces la dosar este prevăzut la articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia:

„Persoanele care fac obiectul deciziilor [SRB] au drept de acces la dosarul comitetului, sub rezerva interesului legitim al altor persoane în ceea ce privește protecția secretelor lor comerciale. Dreptul de acces la dosar nu este extins la informațiile confidențiale sau documentele pregătitoare interne ale [SRB]."

498 În această privință, *primo*, trebuie amintit că accesul la dosar, în cazurile de concurență, are drept scop în special să permită destinatarilor comunicării privind obiecțiunile să ia cunoștință de elementele de probă care figurează în dosarul Comisiei, pentru a se putea exprima în mod util cu privire la concluziile la care a ajuns aceasta din urmă în comunicarea sa privind obiecțiunile pe baza acestor elemente. Acest drept de acces la dosar presupune ca întreprinderii în cauză să i se acorde de către Comisie posibilitatea de a recurge la o examinare a tuturor documentelor care figurează în dosarul de investigare și care sunt susceptibile să fie pertinente pentru apărarea acestei întreprinderi. Acestea cuprind atât documentele incriminatorii, cât și pe cele dezincriminatorii, sub rezerva secretelor comerciale ale altor întreprinderi, a documentelor interne ale Comisiei și a altor informații confidențiale (a se vedea Hotărârea din 14 mai 2020, NKT Verwaltung și NKT/Comisia, C-607/18 P, nepublicată, EU:C:2020:385, punctele 261 și 262 și jurisprudența citată).

499 *Secundo*, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, respectarea dreptului la apărare în cadrul unei proceduri desfășurate în fața Comisiei având ca obiect aplicarea în privința unei întreprinderi a unei amenzi pentru încălcarea normelor de concurență impune ca întreprinderii în cauză să i se fi oferit posibilitatea să își exprime în mod util punctul de vedere asupra realității și pertinenței faptelor și circumstanțelor invocate, precum și asupra documentelor reținute de Comisie în susținerea afirmației sale privind existența încălcării. Aceste drepturi sunt prevăzute la articolul 41 alineatul (2) literele (a) și (b) din cartă (a se vedea Hotărârea din 28 noiembrie 2019, Brugg Kabel și Kabelwerke Brugg/Comisia, C-591/18 P, nepublicată, EU:C:2019:1026, punctul 26 și jurisprudența citată).

500 *Tertio*, în ceea ce privește, mai general, respectarea dreptului la apărare, astfel cum este consacrat la articolul 41 alineatul (2) din cartă, acesta include dreptul de a fi ascultat și dreptul de acces la dosar, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate (a se vedea Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 99 și jurisprudența citată, Hotărârea din 2 decembrie 2020, Kalai/Consiliul, T-178/19, nepublicată, EU:T:2020:580, punctul 73).

501 *Quarto*, trebuie amintit că încălcarea dreptului de acces la dosar în cursul procedurii prealabile adoptării unei decizii este susceptibilă, în principiu, să determine anularea acestei decizii atunci când a adus atingere dreptului la apărare [a se vedea Hotărârea din 25 octombrie 2011, Solvay/Comisia, C-109/10 P, EU:C:2011:686, punctul 55 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 15 iulie 2015, Akzo Nobel și alții/Comisia, T-47/10, EU:T:2015:506, punctul 349 (nepublicată) și jurisprudența citată].

502 Reiese din jurisprudența citată la punctele 498-501 că atât dreptul de acces la dosar consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă, cât și, mai specific, accesul la dosar în cauzele de concurență se referă la persoane sau la întreprinderi care fac obiectul unor proceduri deschise sau al unor decizii luate împotriva acestora.

503 În speță, reiese din articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 că dreptul de acces la dosar privește entitatea care face obiectul schemei de rezoluție, și anume Banco Popular, iar nu acționarii sau creditorii săi.

504 Prin urmare, reclamanții nu pot invoca un drept de acces la dosar.

505 Pe de altă parte, atât articolul 41 alineatul (2) litera (b) din cartă, cât și articolul 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 prevăd că anumite date pot fi protejate dacă sunt confidențiale.

506 Rezultă că reclamanții nu pot invoca faptul că necomunicarea de către SRB a evaluării 2 în cursul procedurii administrative care a condus la adoptarea schemei de rezoluție constituie o încălcare a dreptului de acces la dosar.

507 În al doilea rând, reclamanții susțin, în replică, că nu există o obligație de confidențialitate față de acționari și față de creditori în urma unei rezoluții, dat fiind că o măsură de rezoluție le afectează patrimoniul și că trebuie să poată cunoaște motivele rezoluției. În plus, articolul 88 din Regulamentul nr. 806/2014 ar prevedea o excepție de la secretul profesional în cazul în care divulgarea ar fi necesară în cadrul procedurilor judiciare. Potrivit considerentului (116) al Regulamentului nr. 806/2014, comunicarea informațiilor înainte de adoptarea schemei de rezoluție ar putea avea consecințe asupra procedurii de rezoluție, în timp ce, după adoptarea deciziei de rezoluție, obiectivul rezoluției nu ar mai fi compromis de această comunicare.

508 Este necesar să se considere că aceste argumente nu privesc dreptul de acces la dosar în cursul procedurii administrative, în sensul articolului 90 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014, ci dreptul de acces la documentele pe care SRB s-a întemeiat pentru a adopta schema de rezoluție ulterior adoptării acesteia.

509 În plus, trebuie arătat că SRB are obligația de a proteja datele confidențiale ale tuturor entităților, inclusiv secretele comerciale, în temeiul articolului 339 TFUE, al articolului 41 alineatul (2) litera (b) din cartă și al articolului 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014.

510 În această privință, din articolul 34 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 reiese că, în scopul exercitării atribuțiilor în temeiul acestui regulament, SRB poate solicita, printre altele, entităților vizate de o măsură de rezoluție, fie prin intermediul autorităților naționale de rezoluție, fie direct, după ce le-a informat în prealabil, utilizând pe deplin informațiile aflate la dispoziția BCE sau a autorităților naționale competente, să furnizeze toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor care îi sunt conferite prin prezentul regulament. Alineatul (2) al acestui articol precizează că cerințele privind secretul profesional nu scutesc respectivele entități de obligația de a furniza aceste informații. Articolul 34 alineatul (4) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB este în măsură să obțină, inclusiv în permanență, toate informațiile necesare pentru exercitarea funcțiilor ce îi revin în temeiul acestui regulament, în special informații privind capitalul, lichiditățile, activele și pasivele oricărei instituții care intră în sfera competențelor sale de rezoluție.

511 Articolul 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„Înainte ca informațiile să fie divulgate, comitetul se asigură că acestea nu cuprind informații confidențiale, evaluând, în special, efectele pe care le-ar putea avea divulgarea lor asupra interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și asupra auditurilor. Procedura de verificare a efectelor divulgării informațiilor include o evaluare specifică a

efectelor oricărei divulgări a conținutului și detaliilor planurilor de rezoluție astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 9, ale rezultatului evaluărilor realizate în conformitate cu articolul 10 sau ale schemei de rezoluție menționate la articolul 18.”

512 Această dispoziție prevede în mod expres obligația SRB de a se asigura, înainte de publicarea sau de comunicarea către un terț a schemei de rezoluție, că aceasta nu conține informații confidențiale, pe care le-a putut obține în special în temeiul articolului 34 din Regulamentul nr. 806/2014. Obligația menționată se aplică și evaluării 2, care constituie o anexă la schema de rezoluție și care face parte integrantă din aceasta în temeiul articolului 12 punctul 12.2 din schema respectivă.

513 Reclamanții susțin că, potrivit considerentului (116) al Regulamentului nr. 806/2014, secretul profesional se aplică numai în cursul procedurii de rezoluție, cât timp decizia de rezoluție nu a fost făcută publică.

514 Considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014 prevede:

„Măsurile de rezoluție ar trebui notificate în mod corespunzător și, sub rezerva unui număr limitat de excepții prevăzute în prezentul regulament, făcute publice. Ținând însă cont de faptul că informațiile obținute de comitet, autoritățile de rezoluție și de consilierii lor profesionali pe parcursul procesului de rezoluție vor fi probabil sensibile, aceste informații ar trebui să facă obiectul cerințelor privind secretul profesional înainte ca decizia de rezoluție să fie făcută publică. Trebuie să se țină seama de faptul că informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri pot avea un impact major, în special asupra întreprinderilor în cauză. Toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură. Cu toate acestea, o informație conform căreia comitetul și autoritatea de rezoluție examinează o anumită entitate ar putea fi suficientă pentru a produce efecte negative asupra entității respective. Prin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații, cum ar fi conținutul și detaliile privind planurile de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări efectuate în acest context.”

515 Pe de o parte, din acest considerent reiese că anumite informații deținute de SRB, cuprinse în schema de rezoluție, în evaluarea 2, precum și în documentele pe care s-a bazat, intră sub incidența secretului profesional și sunt confidențiale.

516 În această privință, Curtea a statuat, în ceea ce privește Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO 2004, L 145, p. 1, Ediție specială, 06/vol.8, p. 247), că funcționarea eficientă a sistemului de control al activității întreprinderilor de investiții, întemeiat pe o supraveghere exercitată în interiorul unui stat membru și pe schimbul de informații dintre autoritățile competente din mai multe state membre, impune astfel ca atât întreprinderile supravegheate, cât și autoritățile competente să poată fi sigure că informațiile confidențiale oferite își vor păstra, în principiu, caracterul confidențial (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctul 31 și jurisprudența citată).

517 Curtea a considerat că lipsa unei astfel de încrederi ar fi de natură să compromită transmiterea fără piedici a informațiilor confidențiale necesare exercitării activității de supraveghere. Așadar, articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39 impune, ca normă generală, obligația de a păstra secretul profesional pentru a proteja nu doar interesele specifice ale întreprinderilor vizate în mod direct, ci și interesul general legat de funcționarea normală a piețelor instrumentelor financiare din Uniune (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punctele 32 și 33 și jurisprudența citată).

518 Or, este necesar să se arate că articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la cerințele privind secretul profesional ale membrilor SRB, conține o dispoziție echivalentă cu articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39.

519 Pe de altă parte, desigur, considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014 menționează obligațiile privind secretul profesional ale SRB înainte de adoptarea unei decizii de rezoluție. Acesta arată că, în măsura în care anumite informații deținute de SRB sunt sensibile și țin de secretul comercial, ele nu trebuie comunicate publicului înainte de adoptarea unei măsuri de rezoluție. Astfel, comunicarea de informații cu privire la faptul că o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate și că este susceptibilă să facă obiectul unei măsuri de rezoluție ar putea printre altele să stimuleze acționarii să își vândă titlurile pe piețe și să conducă de asemenea la o retragere masivă a depozitelor, ceea ce ar avea drept consecință să agraveze situația financiară a băncii și, prin urmare, să aducă atingere eficacității unei acțiuni a SRB, precum și funcționării pieței.

520 Totuși, acest considerent precizează de asemenea în mod expres că măsurile de rezoluție „ar trebui notificate în mod corespunzător și, sub rezerva unui număr limitat de excepții prevăzute în prezentul regulament, făcute publice”. Or, trebuie amintit că articolul 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, citat la punctul 511 de mai sus, prevede în mod expres obligația SRB de a se asigura, înainte de divulgarea schemei de rezoluție, că aceasta nu conține informații confidențiale.

521 Prin urmare, considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014 nu poate fi interpretat, astfel cum procedează reclamanții, în sensul că normele privind confidențialitatea și secretul profesional se aplică numai atât timp cât decizia de rezoluție nu a fost adoptată.

522 Reclamanții se referă de asemenea la articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căruia „[i]nformațiile care fac obiectul cerințelor privind secretul profesional nu pot fi comunicate niciunei entități publice sau private, exceptând cazurile în care furnizarea informațiilor este necesară în proceduri judiciare”.

523 Or, această dispoziție nu poate însemna că SRB are obligația de a divulga integralitatea unei decizii de rezoluție din momentul în care este inițiată o procedură judiciară. Dispoziția menționată face trimitere la posibilitatea unei instanțe de a dispune prezentarea de documente, inclusiv documente care conțin informații confidențiale.

524 În această privință, Tribunalul are posibilitatea de a dispune ca SRB să prezinte orice document pe care îl consideră pertinent pentru soluționarea litigiului, prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii sau al unei activități de cercetare judecătorească, în temeiul articolului 91 litera (b) și al articolului 92 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Cu toate acestea,

conform articolului 103 alineatul (1) din același regulament, Tribunalul poate considera că anumite informații cuprinse în aceste documente au caracter confidențial și poate decide astfel că nu vor fi comunicate celorlalte părți și în special reclamanților.

525 Rezultă de aici că o decizie a Tribunalului de a dispune prezentarea de documente nu garantează reclamanților accesul la toate aceste documente în cazul în care Tribunalul apreciază că acestea conțin date confidențiale.

526 În plus, în cadrul prezentei proceduri, la 12 mai 2021, Tribunalul, prin intermediul unei ordonanțe privind măsuri de cercetare judecătorească, a dispus ca SRB să prezinte anumite documente, printre care versiunile confidențiale ale schemei de rezoluție, ale evaluării 2 și ale evaluării BCE privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular. În conformitate cu articolul 103 din Regulamentul de procedură, după ce a examinat conținutul documentelor respective, Tribunalul a considerat că elementele care rămân ocultate în versiunile acestor documente publicate pe site-urile internet ale SRB și ale BCE nu erau pertinente pentru soluționarea prezentului litigiu. Prin urmare, prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a retras din dosar versiunile confidențiale ale acestor documente.

527 Reiese din cele de mai sus că reclamanții nu pot susține că, după adoptarea schemei de rezoluție, nu există nicio obligație de confidențialitate în privința lor și nici că dispun de un drept la comunicarea întregului dosar pe care s-a întemeiat SRB.

528 În consecință, se impune respingerea celui de al doilea aspect și, prin urmare, a celui de al treilea motiv în totalitate.

4. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

529 Reclamanții susțin că deciziile atacate sunt insuficient motivate.

530 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului său de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctele 85 și 87 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 21 octombrie 2020, BCE/Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, nepublicată, EU:C:2020:845, punctul 41 și jurisprudența citată).

531 În plus, gradul de precizie al motivării unui act trebuie să fie proporțional cu posibilitățile materiale și cu condițiile tehnice sau de timp în care acesta trebuie adoptat (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2012, Éditions Odile Jacob/Comisia, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punctul 48 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 23 mai 2019, KPN/Comisia, T-370/17, EU:T:2019:354, punctul 139 și jurisprudența citată; Hotărârea din 27 ianuarie 2021, KPN/Comisia, T-691/18, nepublicată, EU:T:2021:43, punctul 162).

532 În primul rând, reclamanții invocă mai multe vicii de motivare în schema de rezoluție.

533 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că în speță, la 7 iunie 2017, SRB a publicat pe site-ul său internet o comunicare prin care informa cu privire la adoptarea schemei de rezoluție însoțită de un document care rezuma efectele rezoluției conform articolului 29 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014. La 11 iulie 2017, SRB a publicat o versiune neconfidențială a schemei de rezoluție. SRB a publicat de asemenea pe site-ul său internet, la 2 februarie 2018 și ulterior la 31 octombrie 2018, versiuni neconfidențiale mai puțin cenzurate ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2.

534 *Primo*, anumite argumente ale reclamanților privesc procedura de vânzare a Banco Popular. Reclamanții susțin că motivele pentru care numai doi cumpărători potențiali ar fi fost invitați să semneze acorduri de nedivulgare și numai unul dintre aceștia ar fi prezentat o ofertă nu sunt explicate în schema de rezoluție. Această împrejurare ar fi importantă pentru a ști dacă Banco Popular a fost vândută în conformitate cu dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014.

535 Trebuie amintit că procedura de vânzare a Banco Popular a fost efectuată de FROB. În scrisoarea de procedură adoptată la 6 iunie 2017, în contextul unei posibile rezoluții a Banco Popular, FROB a invitat potențialii cumpărători să participe la procedura de vânzare și să îi prezinte o ofertă pentru achiziția a 100 % din capitalul Banco Popular potrivit termenilor și condițiilor descrise în această scrisoare.

536 La articolul 6 punctul 6.6 din schema de rezoluție, SRB a considerat că efortul de comercializare întreprins de FROB în privința Banco Popular înainte de adoptarea acestei scheme îndeplinise cerințele prevăzute la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 39 din Directiva 2014/59. SRB a arătat că, în perioada imediat anterioară rezoluției, Banco Popular desfășurase o procedură de vânzare privată și că, în săptămâna care a început la 29 mai 2017, a reieșit că această procedură urma să rămână fără rezultat. A precizat că decizia de a limita efortul său comercial la băncile care au exprimat deja un interes general în achiziționarea Banco Popular în cadrul procedurii de vânzare privată era conformă cu cerințele articolului 39 din Directiva 2014/59. SRB a arătat că, în urma punerii în aplicare a procedurii de vânzare de către FROB, în cele din urmă, două bănci fuseseră invitate să participe la vânzare. Acesta a menționat că toți potențialii cumpărători au fost contactați la aceeași dată, au avut acces la aceeași cameră de date virtuală și că ofertele lor au fost supuse acelorași condiții și la aceeași dată-limită. SRB a arătat de asemenea că a fost primită o ofertă valabilă de la unul dintre cei doi potențiali cumpărători și că, dat fiind că cumpărătorul era singurul care a depus o ofertă, era prudent să se accepte condițiile sale și astfel să se prevină o insolvabilitate necontrolată a Banco Popular, ce ar fi putut printre altele să aducă atingere funcțiilor sale critice.

537 Aceste diferite elemente, care figurează în versiunea schemei de rezoluție anexată la replică, sunt suficiente pentru a înțelege desfășurarea procedurii de vânzare a Banco Popular. Întrucât procedura de vânzare a fost efectuată de FROB, SRB se putea limita la a constata că fusese prezentată doar o ofertă și să ia în considerare rezultatul acestei vânzări. În plus, nu sunt relevante motivele pentru care ceilalți cumpărători potențiali nu au prezentat oferte.

538 Reclamanții susțin de asemenea că nu a fost furnizată nicio explicație privind stabilirea prețului de vânzare al Banco Popular la un euro, nici cu privire la aspectul dacă acest preț reflecta valoarea de piață a Banco Popular și că nu cunosc motivul pentru care BBVA nu a primit un termen suplimentar pentru a prezenta o ofertă.

539 În măsura în care aceste argumente privesc procedura de vânzare desfășurată de FROB, reclamanții nu explică motivul pentru care elementele menționate ar trebui să figureze în schema de rezoluție și nici modul în care elementele respective ar fi esențiale pentru înțelegerea acesteia.

540 În plus, aceste argumente provin dintr-o înțelegere eronată a situației de fapt. Pe de o parte, trebuie amintit că prețul de vânzare de 1 euro nu a fost stabilit de SRB. Astfel, în scrisoarea de procedură, FROB a indicat că prețul propus în oferte trebuia să fie mai mare sau egal cu 1 euro. Prețul de vânzare de 1 euro, menționat în schema de rezoluție, este rezultatul procedurii de vânzare concurențiale desfășurate de FROB și al prețului oferit de Banco Santander. Prin urmare, acest preț reflectă, prin definiție, valoarea de piață a Banco Popular. Pe de altă parte, în măsura în care BBVA a informat FROB, la 6 iunie 2017, că decisese să nu prezinte o ofertă, nu era necesar să se precizeze în schema de rezoluție un motiv special pentru care FROB nu îi acordase un nou termen.

541 *Secundo*, anumite argumente ale reclamanților privesc motivarea respectării condițiilor rezoluției. Reclamanții susțin că nu ar fi expuse motivele pentru care s-a constatat, la articolul 2 punctul 2.1 din schema de rezoluție, că Banco Popular nu va fi în măsură, într-un viitor apropiat, să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență. În special, nu s-ar preciza dacă motivul ar fi declarațiile și scurgerile sau retragerile de depozite de către administrațiile spaniole ori lipsa unui aport urgent de lichidități. SRB ar fi concluzionat, la articolul 3 punctul 3.1 din schema de rezoluție, că nu existau măsuri alternative susceptibile să evite situația de dificultate a Banco Popular într-un termen rezonabil, fără să fi examinat soluțiile alternative menționate în al doilea aspect al primului motiv. Nu ar fi explicate motivele pentru care instrumentul de vânzare a activității a fost ales dintre aceste măsuri alternative.

542 Pe de o parte, trebuie să se arate că, la articolul 2 din schema de rezoluție, SRB a indicat că BCE a apreciat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în conformitate cu dispozițiile articolului 18 alineatul (1) litera (a) și alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. Acesta a arătat că diferite elemente indicau că Banco Popular nu ar fi fost în măsură, într-un viitor apropiat, să își achite datoriile sau alte creanțe la scadență.

543 În considerentul (23) al schemei de rezoluție, SRB a indicat că, astfel cum a fost descris de BCE în evaluarea sa, situația lichidității Banco Popular s-a deteriorat semnificativ și a enumerat, în considerentul 24, circumstanțele care au condus la această situație. În plus, trebuie amintit că motivele pentru care BCE a apreciat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate sunt expuse în mod clar în evaluarea sa, care face parte din contextul în care a fost adoptată schema de rezoluție. O versiune neconfidențială a evaluării BCE a fost publicată pe site-ul său internet la 14 august 2017.

544 Prin urmare, reclamanții nu pot susține că SRB nu a expus suficient motivele pentru care Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate.

545 Pe de altă parte, reiese din analiza celui de al doilea aspect al primului motiv (a se vedea punctele 188-192 de mai sus) că SRB a motivat suficient, la articolul 3 din schema de rezoluție, lipsa unor soluții alternative din sectorul privat sau de supraveghere care să poată împiedica intrarea în dificultate a Banco Popular. În plus, la articolul 5 din schema de rezoluție, în special la punctul 5.3 din aceasta, SRB a justificat alegerea instrumentului de vânzare a activității ca instrument de rezoluție și a explicat motivul pentru care celelalte instrumente enumerate la articolul 22 alineatul (2) din Regulamentul nr. 806/2014 nu permiteau atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură.

546 Reclamanții nu susțin că aceste dispoziții ale schemei de rezoluție ar fi insuficiente pentru a înțelege domeniul său de aplicare, ci se limitează să reproșeze SRB că nu a examinat soluțiile alternative pe care ei le invocă în cadrul primului motiv.

547 În această privință, este suficient să se amintească faptul că SRB nu era obligat să examineze soluțiile invocate de reclamanți care nu erau viabile, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 193-230 de mai sus.

548 *Tertio*, în replică, reclamanții invocă argumente referitoare la motivarea evaluării 2. Arată că nu cunoșteau motivul pentru care a fost utilizată evaluarea 2, deși aceasta ar indica faptul că este pur ilustrativă și nu trebuie utilizată pentru adoptarea unei decizii, motivul pentru care rapoartele de evaluare nu efectuează analiza impusă la articolul 20 alineatul (5) literele (a)-(c) și (f) din Regulamentul nr. 806/2014, motivul pentru care evaluările 1 și 2 sunt incoerente în ceea ce privește solvabilitatea Banco Popular și motivul pentru care nu a fost utilizată evaluarea activelor neproductive ale Banco Popular de către BCE, deși SRB ar fi declarat că era vorba despre cea mai bună estimare.

549 Este necesar să se constate că aceste argumente nu sunt decât repetarea argumentelor invocate de reclamanți în cadrul celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014. Or, reclamanții nu explică motivul pentru care ar trebui să figureze în schema de rezoluție explicații cu privire la întrebări care nu corespund decât propriilor motive, nici în ce măsură ele ar fi necesare pentru înțelegerea acesteia.

550 *Quarto*, reclamanții reproșează SRB că nu a explicat, în schema de rezoluție, dacă Deloitte îndeplinea condițiile de independență stabilite la articolele 37-41 din Regulamentul delegat 2016/1075.

551 În această privință, în considerentul (41) al schemei de rezoluție, SRB a indicat că a angajat un evaluator independent pentru a efectua evaluarea 2. Este suficient să se constate că nu face parte din obiectul schemei de rezoluție explicarea motivului pentru care acest evaluator îndeplinea cerințele Regulamentului delegat 2016/1075 și că reclamanții nu explică în ce măsură aceste explicații ar fi necesare pentru înțelegerea măsurii de rezoluție adoptate de SRB.

552 *Quinto*, reclamanții susțin că SRB nu a identificat strategia de rezoluție și nici instrumentul de rezoluție care figurează în planul de rezoluție din 2016 și că acesta nu ar indica motivele pentru care planul respectiv nu a fost urmat.

553 Este suficient să se constate că, în considerentele (44)-(46) ale schemei de rezoluție, care figurează integral în versiunea schemei de rezoluție publicată pe site-ul internet al SRB la 2 februarie 2018 și anexată la replică, SRB a explicat motivele pentru care instrumentul de rezoluție avut în vedere în planul de rezoluție din 2016 nu era adecvat circumstanțelor existente la data rezoluției. Astfel, acesta a arătat că planul de rezoluție din 2016 se întemeia pe ipoteza că intrarea în dificultate a Banco Popular ar fi legată de o deteriorare a situației sale de capital. Or, în măsura în care intrarea în dificultate a Banco Popular rezulta din deteriorarea situației lichidității acesteia, SRB a arătat că nu se garanta că instrumentul de recapitalizare internă, avut în vedere în acest plan, ar fi permis remedierea imediată și eficientă a crizei de lichiditate a Banco Popular.

554 Aceste explicații sunt suficiente pentru a justifica motivele pentru care planul de rezoluție din 2016 nu a fost aplicat în schema de rezoluție.

555 *Sexto*, reclamanții susțin că nu cunosc motivul pentru care, înainte de a supune Banco Popular unei rezoluții, SRB nu a așteptat acordarea integrală a aportului urgent de lichidități, aprobat deja de BCE.

556 Este suficient să se amintească faptul că din analiza primei critici a primului aspect al primului motiv reiese că SRB a constatat în schema de rezoluție că Banca Spaniei, după ce a acordat Banco Popular un prim aport urgent de lichidități la 5 iunie 2017, nu era în măsură să îi acorde un aport urgent de lichidități suplimentar. Întrucât acordarea unui aport urgent de lichidități este de competența băncilor centrale naționale, SRB nu putea decât să constate indisponibilitatea unui aport urgent de lichidități suplimentar.

557 Astfel, în măsura în care nu exista niciun motiv pentru ca SRB să aștepte acordarea aportului urgent de lichidități menționat, acesta nu trebuia să îl justifice în schema de rezoluție.

558 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia numeroase pasaje ale schemei de rezoluție și ale evaluărilor sunt cenzurate, ceea ce ar împiedica reclamanții să le înțeleagă, este suficient să se constate că este vorba despre o simplă considerație generală care, în lipsa unei precizări cu privire la părțile din schema de rezoluție sau din evaluarea 2 pe care reclamanții nu ar fi în măsură să le înțeleagă, nu permite să se stabilească existența unei încălcări a obligației de motivare.

559 Reiese din ceea ce precedă că niciunul dintre argumentele reclamanților nu este susceptibil să demonstreze o încălcare de către SRB a obligației sale de motivare.

560 În al doilea rând, reclamanții susțin că nu au primit decât o copie parțială „neconfidențială” a schemei de rezoluție și că nu ar fi avut acces la anexele sale și nici la dosarul administrativ. Aceștia susțin că, prin urmare, nu au avut cunoștință de motivarea deciziilor atacate. Ei adaugă, în replică, că obligația de motivare protejează orice persoană vizată de act, iar nu numai destinatarul său, și că au, așadar, dreptul de a primi o motivare completă a deciziilor atacate. Pe de altă parte, în replică, reclamanții arată că nu solicită publicarea generală a documentelor, întrucât articolul 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 pare să se opună acestei publicări, ci comunicarea unei decizii motivate și o autorizare de a avea acces cu titlu confidențial la dosar în cursul prezentei proceduri.

561 Este necesar să se considere că, prin acest argument, reclamanții reproșează în esență SRB că nu le-a comunicat în întregime schema de rezoluție și evaluarea 2.

562 În această privință, reiese din analiza celui de al doilea aspect al celui de al treilea motiv că, după adoptarea schemei de rezoluție, reclamanții nu dispun de un drept la comunicarea întregului dosar pe care s-a întemeiat SRB, în măsura în care acesta din urmă are obligația de a proteja informațiile confidențiale pe care le conține. Raționamentul respectiv se aplică și în cazul schemei de rezoluție și al evaluării 2, care conțin date confidențiale.

563 În plus, trebuie amintit că reclamanții nu sunt destinatari ai schemei de rezoluție, care este adresată FROB. Reclamanții trebuie considerați terți și nu dispun, așadar, de un drept la comunicarea integrală a schemei de rezoluție.

564 Este necesar să se arate că Curtea a statuat deja că o decizie a Comisiei care concluzionează în sensul inexistenței unui ajutor de stat denunțat de o persoană care formulează o plângere poate, având în vedere obligația de respectare a secretului comercial, să fie suficient motivată, fără să cuprindă toți indicatorii numerici pe care se întemeiază raționamentul acestei instituții (a se

vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctele 108-111). Prin urmare, o versiune neconfidențială a unei astfel de decizii, atunci când menționează în mod clar și neechivoc raționamentul instituției respective, precum și metodologia utilizată de aceasta, astfel încât să permită persoanelor interesate să cunoască aceste justificări, iar Tribunalului să își exercite controlul în privința lor, este suficientă pentru a îndeplini obligația de motivare care revine aceleiași instituții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2016, Club Hotel Loutraki și alții/Comisia, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punctul 55).

565 În plus, în ceea ce privește elementele economice utilizate de Deloitte în cadrul evaluării 2 și luate în considerare de SRB în schema de rezoluție, nu se poate contesta că acestea reprezintă aprecieri tehnice complexe. Din moment ce schema de rezoluție evidențiază în mod clar raționamentul urmat de SRB pentru a permite contestarea ulterioară a temeiniciei acestuia în fața instanței competente, ar fi excesiv să se impună o motivare specifică pentru fiecare dintre opțiunile tehnice sau pentru fiecare dintre indicatorii numerici pe care se întemeiază acest raționament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 1 iulie 2008, Chronopost și La Poste/UFEX și alții, C-341/06 P și C-342/06 P, EU:C:2008:375, punctul 108 și jurisprudența citată).

566 Or, pe de o parte, reclamanții admit că articolul 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014 se opune publicării integrale a schemei de rezoluție. Această dispoziție, citată la punctul 511 de mai sus, prevăzând că SRB trebuie să se asigure că informațiile nu conțin elemente confidențiale înainte de a le divulga, nu privește numai ipoteza publicării lor, ci și pe cea a comunicării lor către terți.

567 Pe de altă parte, reclamanții nu au precizat în ce măsură datele care au rămas ocultate în versiunile neconfidențiale ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2 erau necesare pentru înțelegerea schemei de rezoluție.

568 Reclamanții nu au stabilit, așadar, că SRB a încălcat obligația de motivare care îi revine prin faptul că a ocultat datele economice în versiunile neconfidențiale ale schemei de rezoluție și ale evaluării 2.

569 Prin urmare, este necesar să se considere că reclamanții nu pot invoca un drept de a primi comunicarea integrală a schemei de rezoluție și a evaluării 2.

570 În al treilea rând, reclamanții susțin că, în conformitate cu Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), numai Comisia ar putea controla aspectele discreționare ale schemei de rezoluție. Or, Decizia 2017/1246 ar fi pur tacită și lipsită de orice motivare.

571 Trebuie amintit că reiese din considerentul (4) al Deciziei 2017/1246 că:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul nr. 806/2014.”

572 În plus, pe de o parte, în considerentul (2) al Deciziei 2017/1246, Comisia a făcut referire la faptul că, în schema de rezoluție, SRB a susținut că toate condițiile pentru declanșarea unei măsuri de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 806/2014 erau îndeplinite în ceea ce privește Banco Popular și că a examinat motivele pentru care era

necesară o acțiune în interesul public privind rezoluția. Pe de altă parte, în considerentul (3) al Deciziei 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție, Comisia a arătat că, în conformitate cu articolul 18 alineatul (6) din Regulamentul nr. 806/2014, schema de rezoluție a supus Banco Popular unei proceduri de rezoluție, a stabilit ca instituției aflate în rezoluție să i se aplice instrumentul de vânzare a activității și că aceasta a prevăzut de asemenea motivele pentru care toate elementele menționate erau adecvate.

573 Rezultă că, în Decizia 2017/1246, Comisia a făcut referire în mod explicit la motivele pentru care SRB a considerat că erau îndeplinite condițiile pentru adoptarea schemei de rezoluție și că era necesar să se aplice instrumentul de vânzare a activității. Astfel, aprobarea schemei de rezoluție care figurează în considerentul (4) al Deciziei 2017/1246 trebuie interpretată în lumina celorlalte considerente și privește toate aceste motive. În considerentul menționat, Comisia a indicat în mod explicit că este de acord cu motivele care figurează în schema de rezoluție ce justifică adoptarea unei măsuri de rezoluție față de Banco Popular, în special în ceea ce privește criteriul privind interesul public.

574 Astfel, este necesar să se considere că schema de rezoluție și motivarea sa fac parte din contextul în care a fost adoptată Decizia 2017/1246, în sensul jurisprudenței citate la punctul 530 de mai sus.

575 În plus, trebuie amintit că, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, Comisia fie aprobă schema de rezoluție, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele discreționare ale schemei de rezoluție.

576 Rezultă că, atunci când Comisia, precum în speță, aprobă schema de rezoluție, motivarea deciziei sale se poate limita să indice că este de acord cu motivele conținute în aceasta. Orice altă justificare suplimentară a aprobării sale nu ar putea consta decât într-o preluare a elementelor deja conținute în schema de rezoluție. Or, potrivit articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, Comisia nu trebuie să refacă analiza SRB în decizia sa, ci numai să o aprobe.

577 În plus, conform jurisprudenței citate la punctul 531 de mai sus, trebuie să se țină seama de termenul foarte scurt de care dispunea Comisia pentru a adopta decizia sa, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul nr. 806/2014, de la transmiterea de către SRB a schemei de rezoluție.

578 Rezultă că este necesar să se considere suficientă pentru a justifica o aprobare o motivare prin care Comisia arată că este de acord cu conținutul schemei de rezoluție și cu motivele prezentate de SRB în schema de rezoluție pentru a justifica adoptarea acesteia.

579 În replică, reclamanții susțin că niciunul dintre documentele despre care Comisia susține că fac parte din dosarul său administrativ nu confirmă participarea acesteia la procedură, dincolo de adoptarea deciziei sale. Reclamanții arată că acest argument urmărește să demonstreze că Comisia nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 291 TFUE și al Hotărârii din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).

580 Prin intermediul acestui argument, reclamanții nu susțin că Comisia și-a încălcat obligația de motivare, ci invocă o încălcare a principiilor privind delegarea de competențe stabilită prin Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7). Reclamanții arată, în replică, că acest argument face trimitere la punctul 153 din cererea introductivă. Cu toate

acestea, la punctul respectiv din cererea introductivă, reclamanții se limitau la a menționa că Comisia nu a motivat controlul pe care îl exercitase asupra aspectelor discreționare ale schemei de rezoluție și s-a limitat să le aprobe.

581 Prin urmare, este necesar să se considere că acest argument este invocat pentru prima dată în replică și trebuie interpretat ca reprezentând un motiv nou.

582 Potrivit articolului 84 din Regulamentul de procedură, pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii.

583 Or, reclamanții nu pretind că acest nou argument s-ar întemeia pe împrejurări de fapt care le erau necunoscute la momentul introducerii acțiunii, iar acest argument trebuie, așadar, respins ca inadmisibil.

584 Din tot ceea ce precedă rezultă că al patrulea motiv trebuie respins.

585 Întrucât toate motivele au fost respinse, se impune respingerea cererii de anulare a deciziilor atacate.

586 În consecință, trebuie respinsă și cererea reclamanților care figurează în primul capăt de cerere și prin care se urmărește ca Tribunalul, ca urmare a anulării deciziilor atacate, „să oblige SRB și Comisia să le restituie investițiile lor în Banco Popular”, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea acestei cereri. În ceea ce privește cererea alternativă cuprinsă în primul capăt de cerere prin care se solicită obligarea SRB și a Comisiei de către Tribunal „la plata unei despăgubiri în temeiul răspunderii lor extracontractuale”, este necesar să se considere că aceasta se confundă cu prima cerere de despăgubire examinată în continuare.

B. Cu privire la cererile de despăgubire

587 Prin intermediul celui de al doilea capăt de cerere, reclamanții solicită ca SRB și Comisia să fie obligate să le plătească o despăgubire în temeiul răspunderii lor extracontractuale. Reclamanții invocă două cereri de despăgubire distincte, prima, întemeiată pe anularea deciziilor atacate, iar cea de a doua, independentă de această anulare.

1. Cu privire la prima cerere de despăgubire

588 În ceea ce privește prima cerere de despăgubire, reclamanții arată că, în ipoteza în care Tribunalul ar anula deciziile atacate, aceștia solicită o despăgubire în temeiul răspunderii extracontractuale, precum și confirmarea efectelor acestor decizii în temeiul articolului 264 TFUE.

589 Ei susțin că, potrivit articolului 264 TFUE, Tribunalul poate indica faptul că efectele deciziei contestate, declarate nule, trebuie considerate ca fiind irevocabile și, în acest caz, solicită Tribunalului, cu titlu subsidiar față de cererea lor de anulare, să oblige SRB și Comisia la plata unei despăgubiri pentru motivul că este angajată răspunderea lor extracontractuală. În ceea ce privește repararea prejudiciilor suferite în cazul anulării deciziilor atacate, articolul 266 al doilea paragraf TFUE ar prevedea că obligația de a lua toate măsurile necesare pentru a repune reclamanții în situația anterioară nu aduce atingere obligației care poate rezulta din aplicarea articolului 340 al doilea paragraf TFUE.

590 Potrivit unei jurisprudențe constante, cererile de reparare a unui prejudiciu material sau moral trebuie respinse în măsura în care prezintă o strânsă legătură cu cererile de anulare care au fost ele înseși respinse fie ca inadmisibile, fie ca nefondate (a se vedea Hotărârea din 29 aprilie 2020, Tilly-Sabco/Consiliul și Comisia, T-707/18, nepublicată, EU:T:2020:160, punctul 115 și jurisprudența citată).

591 În această privință, este suficient să se arate că prima cerere de despăgubire a reclamanților este condiționată de constatarea nelegalității deciziilor atacate. Or, întrucât cererea de anulare a deciziilor atacate a fost respinsă, prima cerere de despăgubire a reclamanților trebuie respinsă.

2. Cu privire la a doua cerere de despăgubire

592 Reclamanții solicită o despăgubire în temeiul răspunderii extracontractuale a SRB și a Comisiei, în conformitate cu articolul 87 din Regulamentul nr. 806/2014, care prevede răspunderea SRB în exercitarea funcțiilor sale de rezoluție, precum și în conformitate cu articolele 266, 268 și 340 TFUE, care se aplică atât SRB, cât și Comisiei.

593 Reclamanții susțin că, independent de anularea sau de lipsa anulării deciziilor atacate, SRB și Comisia trebuie să fie obligate să le plătească o despăgubire în temeiul răspunderii lor extracontractuale, ca urmare a comportamentelor lor ilicite descrise în motivele de anulare, și anume declarațiile și divulgările SRB care au condus la rezoluția Banco Popular, pasivitatea instituțiilor europene față de prăbușirea Banco Popular, precum și lipsa bunei administrări și a intervenției timpurii, și a caracterului ilicit al procedurii de rezoluție. Aceștia susțin că, dacă nu ar fi intervenit niciuna dintre aceste acțiuni ilicite ale SRB, Banco Popular nu ar fi trebuit să fie supusă unei rezoluții sau, cel puțin, nu în aceleași condiții.

594 Trebuie amintit că, în sensul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, în materie de răspundere extracontractuală, Uniunea este obligată să repare, în conformitate cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, prejudiciile cauzate de instituțiile sale sau de agenții săi în exercițiul funcțiunilor lor.

595 Potrivit unei jurisprudențe constante, angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, în sensul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, este supusă întrunirii mai multor condiții, și anume nelegalitatea comportamentului imputat instituției Uniunii, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între comportamentul acestei instituții și prejudiciul invocat (a se vedea Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 64 și jurisprudența citată, Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctul 79 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 25 februarie 2021, Dalli/Comisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, punctul 41 și jurisprudența citată).

596 În cazul în care una dintre aceste condiții nu este îndeplinită, acțiunea trebuie respinsă în întregime, fără a fi necesară examinarea celorlalte condiții ale răspunderii extracontractuale a Uniunii. În plus, instanța Uniunii nu este obligată să examineze aceste condiții într-o ordine determinată (a se vedea Hotărârea din 5 septembrie 2019, Uniunea Europeană/Guardian Europe și Guardian Europe/Uniunea Europeană, C-447/17 P și C-479/17 P, EU:C:2019:672, punctul 148 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 10 martie 2021, AM/BEI, T-134/19, EU:T:2021:119, punctul 84 și jurisprudența citată).

597 Potrivit unei jurisprudențe constante, în ceea ce privește prima condiție referitoare la nelegalitatea comportamentului reproșat instituțiilor, trebuie stabilită o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept al cărei obiect este conferirea de drepturi particularilor (a se vedea Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 65 și jurisprudența citată, Ordonanța din 25 februarie 2021, Dalli/Comisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, punctul 55 și jurisprudența citată, și Ordonanța din 24 octombrie 2019, Liaño Reig/SRB, T-557/17, nepublicată, EU:T:2019:771, punctul 62 și jurisprudența citată).

598 Cerința unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor urmărește, indiferent de natura actului ilicit în discuție, să evite ca riscul de a suporta prejudiciile pretinse de persoanele vizate să limiteze capacitatea instituției în cauză de a-și exercita pe deplin competențele în interesul general, atât în cadrul activității sale cu caracter normativ sau care implică alegeri de politică economică, cât și în domeniul competenței sale administrative, asigurându-se în același timp că particularii nu suportă consecințele neîndeplinirii flagrante și inexcuzabile a unor obligații (a se vedea Hotărârea din 3 martie 2010, Artegodan/Comisia, T-429/05, EU:T:2010:60, punctul 55 și jurisprudența citată, Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctul 34 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 14 decembrie 2018, East West Consulting/Comisia, T-298/16, EU:T:2018:967, punctul 124 și jurisprudența citată).

599 O astfel de încălcare este dovedită atunci când implică o nerespectare vădită și gravă de către instituția vizată a limitelor impuse puterii sale de apreciere, elementele care trebuie luate în considerare în această privință fiind în special complexitatea situațiilor care trebuie soluționate, gradul de claritate și de precizie al normei încălcate, precum și întinderea marjei de apreciere pe care norma încălcată o lasă instituției Uniunii (a se vedea Hotărârea din 10 septembrie 2019, HTTS/Consiliul, C-123/18 P, EU:C:2019:694, punctul 33 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 18 noiembrie 2020, H/Consiliul, T-271/10 RENV II, EU:T:2020:548, punctul 101 și jurisprudența citată). Numai în cazul în care aceasta nu dispune decât de o marjă de apreciere redusă în mod considerabil sau chiar inexistentă, simpla încălcare a dreptului Uniunii poate fi suficientă pentru a stabili existența unei încălcări suficient de grave a acestui drept (a se vedea Hotărârea din 20 ianuarie 2021, Comisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, punctul 103 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 septembrie 2019, Dehousse/Curtea de Justiție a Uniunii Europene, T-433/17, EU:T:2019:632, punctul 165 și jurisprudența citată).

a) Cu privire la nelegalitatea invocată

600 În ceea ce privește comportamentul Comisiei și al SRB, reclamanții susțin că declarațiile și divulgările SRB din 23 și 31 mai 2017 și din zilele care au urmat au provocat o panică generalizată care a condus la o scădere a acțiunilor Banco Popular și la retrageri masive de depozite ale clienților săi. SRB și-ar fi încălcat obligațiile de confidențialitate. La începutul scurgerilor de informații, în loc să ia măsuri pentru a atenua prejudiciul, SRB și Comisia ar fi adoptat o atitudine pasivă împotriva dreptului la bună administrare și a dreptului la o intervenție timpurie. Potrivit reclamanților, atunci când SRB a considerat că Banco Popular se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate, acesta a adoptat schema de rezoluție fără a ține seama de măsuri mai puțin constrângătoare pentru ei, cu încălcarea Regulamentului nr. 806/2014 și a principiilor fundamentale, precum principiile proporționalității, interzicerii discriminărilor și a arbitrariului, a dreptului de a fi ascultat și a dreptului la motivarea deciziilor.

601 Reclamanții consideră că încălcarea dreptului Uniunii de către SRB și de către Comisie este clar dovedită, ceea ce este suficient pentru a stabili existența unei încălcări suficient de grave. Ar fi vorba despre o eroare nescuzabilă a SRB care angajează răspunderea sa extracontractuală. Acesta nu ar fi trebuit să facă declarații și nici să divulge informații și, din moment ce un prejudiciu ar fi fost cauzat Banco Popular, SRB și Comisia ar fi trebuit să încerce să îl atenueze, iar dacă situația de dificultate era ireversibilă, ar fi trebuit să decidă cu privire la o schemă de rezoluție conformă cu legea și cu principiile fundamentale.

602 Argumentele reclamanților referitoare la comportamentul Comisiei și al SRB se împart în două critici, referitoare, pe de o parte, la încălcarea obligațiilor de confidențialitate și, pe de altă parte, la atitudinea pasivă a SRB și a Comisiei.

1) Cu privire la prima critică, referitoare la încălcarea obligațiilor de confidențialitate

603 Reclamanții susțin că din considerentul (116) și din articolele 88 și 90 din Regulamentul nr. 806/2014, precum și din articolul 339 TFUE reiese că criteriul diligenței și prudenței este extrem de ridicat. Aceștia consideră că este greșit să se susțină că interviul acordat canalului de televiziune Bloomberg de președinta SRB la 23 mai 2017 nu permitea publicului să deducă faptul că Banco Popular era examinată în sensul considerentului (116) al Regulamentului nr. 806/2014.

604 Reclamanții susțin că declarațiile și scurgerile de informații din 23 și 31 mai 2017 sunt imputabile SRB sau, cel puțin, unor funcționari ai Uniunii care au participat la procedura de rezoluție. SRB nu ar fi negat că la originea articolului de presă publicat de Reuters la 31 mai 2017 s-ar afla scurgeri de informații. Comisia și SRB nu ar fi negat existența unor retrageri de depozite de către administrațiile spaniole, în special de FROB. SRB și Comisia nu ar fi efectuat o anchetă internă care să permită să se concluzioneze că acestea nu se aflau la originea scurgerilor de informații. SRB nu ar fi pus în aplicare procedura de control al consecințelor oricărei divulgări de informații prevăzute la articolul 88 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, ceea ce ar constitui o încălcare suficient de gravă.

605 Articolul 339 TFUE prevede:

„Membrii instituțiilor Uniunii, membrii comitetelor, precum și funcționarii și agenții Uniunii sunt obligați, chiar și după încetarea funcțiilor lor, să nu divulge informațiile care, prin natura lor, constituie secret profesional și, îndeosebi, informațiile referitoare la întreprinderi și la relațiile lor comerciale sau la elementele de preț de cost.”

606 Potrivit jurisprudenței, deși această dispoziție are în vedere mai ales informațiile colectate de la întreprinderi, adverbul „îndeosebi” arată că este vorba despre un principiu general care se aplică în mod identic și altor informații confidențiale (a se vedea prin analogie Hotărârea din 3 martie 2011, Siemens/Comisia, T-110/07, EU:T:2011:68, punctul 400 și jurisprudența citată).

607 Articolul 88 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„Membrii [SRB], vicepreședintele, membrii [SRB] menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b), personalul [SRB] și membrii personalului care participă la schimburi cu statele membre participante sau sunt detașați de aceste state și îndeplinesc îndatoriri în materie de rezoluție au obligația de a respecta cerințele referitoare la secretul profesional, în temeiul articolului 339 din TFUE și al dispozițiilor relevante din legislația Uniunii, chiar și după încetarea atribuțiilor lor. Acestora le este interzis, în special, să divulge informații confidențiale, primite în cursul activităților lor profesionale

sau din partea unei autorități competente sau a unei autorități de rezoluție în legătură cu atribuțiile pe care le exercită în temeiul prezentului regulament, oricărei persoane sau autorități, cu excepția cazului în care acest lucru face parte din atribuțiile lor în temeiul prezentului regulament sau într-o formă sintetizată sau colectivă, astfel încât entitățile menționate la articolul 2 să nu poată fi identificate, sau cu consimțământul expres și prealabil al autorității sau al entității care a furnizat informațiile."

608 Trebuie menționat de asemenea considerentul (116) al regulamentului, citat la punctul 514 de mai sus, referitor la confidențialitatea informațiilor deținute de SRB înainte de adoptarea unei decizii de rezoluție.

609 În speță, este necesar să se arate că, în cererea introductivă, reclamanții menționează „declarațiile și divulgările SRB din 23 și 31 mai 2017 și din zilele care au urmat". În replică, reclamanții fac referire numai la interviul președintei SRB din 23 mai 2017 și la articolul publicat de Reuters la 31 mai 2017.

610 În măsura în care reclamanții nu identifică care ar fi celelalte declarații ale SRB, Tribunalul se va limita să examineze conținutul afirmațiilor făcute de președinta SRB la 23 mai 2017 și al articolului Reuters din 31 mai 2017 pe care se întemeiază reclamanții pentru a invoca o încălcare a obligației de confidențialitate.

611 În primul rând, în ceea ce privește interviul președintei SRB pentru canalul de televiziune Bloomberg la 23 mai 2017, jurnalistul a întrebat:

„Îmi permiteți să aduc în discuție Spania? Aș dori să arătăm publicului nostru un aspect care este foarte prezent pe ecranul nostru radar aici în Bloomberg, este vorba despre Banco Popular și despre obligațiunile contingente convertibile care sunt supuse unei presiuni în acest moment. Instituția menționată are un CET 1 puțin mai mare de 7 %. Este aceasta și pe ecranul vostru radar?" [*Can I take you to Spain? I want to show our audience something that is very much on our radar screen here at Bloomberg and that is Banco Popular and the CoCos (Contingent Convertibles) which are under a little bit of pressure right now. This an institution with a CET 1 just north of 7 per cent. Is it on your radar screen as well*?]

612 Președinta SRB a răspuns:

„Nu vorbesc niciodată despre bănci în mod individual. Există mai mult de o bancă pe ecranul nostru radar și, bineînțeles, Banco Popular este de asemenea un caz pe care îl supraveghem, însă nu este singurul." (*Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching*).

613 Este necesar să se constate, pe de o parte, astfel cum arată SRB, că aceste afirmații au caracter general, supravegherea instituțiilor făcând parte din misiunea sa în cooperare cu BCE. Informația potrivit căreia Banco Popular, ca instituție de credit care intră sub incidența mecanismului unic de supraveghere, este „supravegheată" nu este confidențială.

614 În plus, din articolul din 15 mai 2017 publicat de *elconfidencial.com*, menționat la punctul 41 de mai sus, reiese că informația potrivit căreia Banco Popular făcuse obiectul unei inspecții a BCE era deja publică.

615 Pe de altă parte, în timpul acestui interviu, președinta SRB nu menționează ipoteza unei rezoluții a Banco Popular. Nu se poate trage nicio concluzie din aceste afirmații în ceea ce privește punerea în aplicare viitoare a unei rezoluții a Banco Popular și cu atât mai puțin în ceea ce privește instrumentul de rezoluție care ar putea fi pus în aplicare de SRB.

616 În plus, în măsura în care aceste afirmații nu pot fi interpretate în sensul că Banco Popular va face obiectul unei proceduri de rezoluție, ele nu se încadrează în ipotezele avute în vedere în considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014 privind comunicarea oricărei informații referitoare la o decizie de rezoluție înainte ca aceasta să fie adoptată.

617 De altfel, în ceea ce privește un alt extras din acest interviu, citat la punctul 16 din cererea introductivă, este suficient să se arate că afirmațiile președintei SRB constituie generalități care nu privesc situația specială a Banco Popular. Astfel, în acest extras, la o întrebare privind viitorul instituțiilor, precum Banco Popular, care au atras recent fonduri de pe piață și au dificultăți să o facă din nou, președinta SRB a răspuns:

„Încă o dată, nu voi vorbi despre Banco Popular. După cum înțelegeți, cred că abordarea subiectului înseamnă tocmai să revenim la aspectul de a ști care este cauza profundă și este o problemă individuală și idiosincratică de la caz la caz de a ști dacă puteți elibera portofoliul NPL într-o bancă rea? Puteți încerca să îl vindeți? Cum puteți să îl restructurați? Fuziunea este întotdeauna o opțiune. Cred că mesajul meu clar este că am lucrat din greu în ultimii doi ani pentru a încerca să punem în aplicare planuri de rezoluție care, să sperăm, oferă și soluții private. Astfel, înainte de a ajunge la un punct în care este neviabilă și de a intra în rezoluție, banca este structurată astfel încât să poată fi găsite soluții alternative, private. Există întotdeauna, aș spune, chiar din punctul nostru de vedere, o soluție preferabilă. Și nu există o soluție unică.”

618 Prin urmare, este necesar să se considere că afirmațiile făcute de președinta SRB cu ocazia interviului din 23 mai 2017 nu conțin informații confidențiale și nu constituie o încălcare a principiului confidențialității și nici a obligației de a păstra secretul profesional prevăzute la articolul 88 din Regulamentul nr. 806/2014 și la articolul 339 TFUE.

619 În al doilea rând, în ceea ce privește articolul publicat de Reuters la 31 mai 2017, intitulat „UE avertizată cu privire la riscul unei rezoluții a Banco Popular” (*UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular*), acesta arată că, potrivit unui înalt funcționar al Uniunii care a rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor din Europa a avertizat funcționarii Uniunii că Banco Popular ar putea necesita o rezoluție în cazul în care nu ar reuși să găsească un cumpărător, iar președinta SRB a emis recent o „avertizare timpurie”. Potrivit articolului respectiv, acest înalt funcționar a indicat și că președinta SRB declarase că SRB urmărea procedura (Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții și a adăugat că oferta de fuziune a băncii ar putea fi lipsită de succes.

620 Acest articol din Reuters arată și că, potrivit unei alte surse, de asemenea anonimă, erau în curs de desfășurare pregătiri generale, deși nu fusese încă adoptată nicio măsură concretă. Potrivit articolului respectiv, un purtător de cuvânt al Banco Popular declarase că banca lucra pe mai multe planuri, incluzând o fuziune, o majorare de capital și vânzări de active.

621 Trebuie arătat și că acest articol menționează comunicatul de presă al SRB din aceeași zi, în care SRB a indicat că nu comentează dificultățile specifice unei bănci, că nu poate confirma interpretările referitoare la pretinsele citate făcute de președinta sa și că nu emite niciodată o avertizare cu privire la bănci.

622 Reclamanții menționează extrasul din acest articol potrivit căruia „erau în curs de desfășurare pregătiri generale”. Este suficient să se constate că, potrivit articolului, aceste afirmații ar fi fost emise de „o a doua sursă”, tot anonimă, despre care nu se precizează că ar fi vorba despre un funcționar al Uniunii. Prin urmare, aceste afirmații nu pot fi atribuite unui funcționar al Comisiei sau unui membru al personalului SRB. În plus, referirea la „pregătiri generale” are un conținut foarte vag și nu oferă nicio indicație care să permită să se stabilească dacă acestea ar viza o procedură de rezoluție care ar fi fost inițiată împotriva Banco Popular sau dacă ar face referire la planurile avute în vedere de banca însăși și menționate de asemenea în acest articol.

623 În plus, trebuie să se constate că reclamanții nu precizează ce informații conținute în acest articol ar fi confidențiale și nici în ce măsură divulgarea lor ar constitui o încălcare a cerințelor privind secretul profesional ale SRB sau ale Comisiei. În orice caz, afirmațiile acestui funcționar al Uniunii, prezentate în articolul menționat, nu priveau informații confidențiale care nu puteau fi cunoscute decât de membri ai SRB sau ai Comisiei și nu sunt de natură să ateste existența pretinselor scurgeri de informații invocate de reclamanți.

624 Astfel, *primo*, funcționarul ar fi menționat o „avertizare timpurie” care ar fi fost emisă de președinta SRB. Or, este necesar să se arate că această afirmație nu corespunde unei competențe a SRB, ceea ce acesta din urmă a amintit de altfel în comunicatul său de presă din 31 mai 2017.

625 *Secundo*, în ceea ce privește afirmația acestui funcționar potrivit căreia „președinta SRB declarase că SRB urmărea procedura (Banco Popular) cu o atenție deosebită în vederea unei posibile intervenții”, este suficient să se constate că aceste afirmații reiau esența a ceea ce președinta SRB a afirmat public în cadrul interviului său la canalul de televiziune Bloomberg la 23 mai 2017, și anume că Banco Popular era „supravegheată”. În plus, interpretarea extensivă dată acestor afirmații a fost dezmințită de SRB în comunicatul său de presă.

626 Pe de altă parte, faptul că acest articol prezintă pretinse afirmații ale președintei SRB nu poate fi suficient pentru a le dovedi autenticitatea, cu atât mai mult cu cât persoana despre care se presupune că raportează aceste afirmații nu este ea însăși identificată.

627 *Tertio*, în ceea ce privește afirmația acestui funcționar potrivit căreia oferta de fuziune a băncii ar putea fi lipsită de succes, din același articol reiese că Banco Popular însăși arătase că data-limită stabilită inițial la 10 iunie 2017 pentru a prezenta oferte în cadrul procedurii de vânzare privată era flexibilă.

628 În această privință, reclamanții au depus în anexa la cererea introductivă un articol din *El País* din 31 mai 2017, intitulat „Banco Popular prelungește termenul pentru prezentarea ofertelor până la sfârșitul lunii iunie” (*El Popular amplía el plazo para presentar ofertas hasta fin de junio*), care confirmă că banca a amânat data-limită de depunere a ofertelor de la 10 iunie la ultima săptămână a acestei luni.

629 Astfel, eventualitatea că procedura de vânzare privată lansată în luna aprilie 2017 putea fi lipsită de succes nu poate fi considerată o informație confidențială, ci o simplă deducție care decurge din împrejurări, și anume că, la 31 mai 2017, Banco Popular nu găsise încă un cumpărător în cadrul acestei proceduri și că data încheierii acestei proceduri fusese amânată.

630 *Quarto*, în ceea ce privește afirmația conform căreia, potrivit unui înalt funcționar al Uniunii rămas anonim, unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor din Europa îi avertizase pe funcționarii Uniunii cu privire la faptul că Banco Popular ar putea necesita o rezoluție în cazul în

care aceasta nu reușea să găsească un cumpărător, este necesar să se arate că mai multe articole de presă menționau deja, în cursul lunii mai, faptul că Banco Popular se afla în dificultate și că inițiase o procedură de vânzare privată.

631 Astfel, dintr-un articol din 11 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, citat la punctul 40 de mai sus, reiese că președintele Banco Popular dispusese vânzarea urgentă a băncii din cauza unui risc de faliment. Referirea, în articolul Reuters din 31 mai 2017, la faptul că funcționarii Uniunii ar fi fost informați de „unul dintre principalii supraveghetori ai băncilor din Europa” pare să corespundă informației oferite în acest articol din 11 mai 2017, potrivit căreia, din cauza unui risc serios de faliment datorat printre altele exodului continuu al depozitelor, președintele Banco Popular fusese obligat să pună în aplicare procedura de vânzare pentru a răspunde cerințelor BCE. În plus, un articol din 15 mai 2017, publicat pe site-ul internet *elconfidencial.com*, menționat la punctul 41 de mai sus, arăta că planul de vânzare al Banco Popular fusese pus în aplicare de președintele său după inspecția BCE.

632 Astfel, faptul că Banco Popular trebuia să facă față unui risc de faliment în cazul în care nu găsea un cumpărător în urma procedurii de vânzare pe care o inițiase era o informație publică de la mijlocul lunii mai 2017.

633 De aici reiese că, contrar celor pretinse de reclamanți, afirmațiile funcționarului Uniunii anonim prezentate în acest articol nu conțin informații confidențiale referitoare la punerea în aplicare a unei proceduri de rezoluție cu privire la Banco Popular, precum cele menționate în considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014, care nu ar putea fi cunoscute decât de funcționari ai Comisiei sau ai membrilor SRB.

634 Pe de altă parte, acest articol al Reuters se întemeiază pe afirmațiile unui pretins funcționar al Uniunii anonim, despre care nu se precizează cărei instituții sau organ al Uniunii i-ar aparține.

635 După cum susține SRB, numeroase alte persoane decât membrii SRB sau funcționari ai Comisiei puteau face astfel de afirmații, având în vedere în special posibilitățile de schimburi de informații prevăzute printre altele la articolul 88 alineatul (6) din Regulamentul nr. 806/2014.

636 Or, potrivit jurisprudenței, reclamantului îi revine sarcina, în cadrul unei acțiuni în despăgubiri, de a dovedi că sunt îndeplinite condițiile angajării răspunderii extracontractuale a Uniunii în sensul articolului 340 TFUE. Astfel, în măsura în care reclamanții nu ar fi dovedit, în speță, că publicarea informațiilor în presă se datora unei divulgări de informații imputabile Comisiei sau SRB, nu li s-ar putea reproșa, în principiu, acestora o asemenea publicare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iulie 2008, Franchet și Byk/Comisia, T-48/05, EU:T:2008:257, punctul 182 și jurisprudența citată).

637 În această privință, este necesar să se arate că reclamanții nu prezintă niciun element de natură să demonstreze că funcționarul citat în acest articol ar fi un funcționar al Comisiei sau un membru al personalului SRB.

638 Reclamanții se limitează să afirme că acest articol dovedește existența unor scurgeri de informații și că SRB nu ar fi negat că s-ar fi produs scurgeri de informații. Ei arată că SRB și Comisia nu au furnizat niciun raport și nici nu au efectuat o anchetă internă care să permită să se concluzioneze că instituțiile respective nu se află la originea scurgerilor de informații cuprinse în articolul

Reuters. Reclamanții susțin că, întrucât această anchetă internă nu a avut loc, SRB și Comisia nu ar putea aduce nicio dovadă care să le permită răsturnarea prezumției ce rezultă din considerentul (116) și din articolele 88 și 91 din Regulamentul nr. 806/2014.

639 Or, presupunând că afirmațiile prezentate în acest articol au la origine o scurgere din partea unui funcționar al Uniunii, în măsura în care nu s-a stabilit că serviciile Comisie sau ale SRB ar fi responsabile de scurgerea de informații indicată de articolele de presă la care se referă reclamanții, din jurisprudență reiese că o astfel de origine a scurgerii de informații nu poate fi prezumată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2006, BASF/Comisia, T-15/02, EU:T:2006:74, punctul 605).

640 În plus, este necesar să se arate că, chiar în cazul în care ar fi plauzibilă posibilitatea ca SRB sau Comisia să se afle la originea scurgerii de informații respective, această simplă eventualitate nu este suficientă, așa cum pretind reclamanții, pentru a le impune sarcina de a dovedi contrariul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 aprilie 2006, Degussa/Comisia, T-279/02, EU:T:2006:103, punctul 412).

641 Contrar celor susținute de reclamanți, nici considerentul (116), nici articolul 88 din Regulamentul nr. 806/2014, care interzice divulgarea de informații confidențiale oricărei persoane sau autorități, nu pot fi interpretate în sensul că cuprind prezumția că orice scurgere de informații privind rezoluția unei entități ar avea la origine un membru al personalului SRB, care implică o răsturnare a sarcinii probei.

642 În speță, în lipsa unei prezumții în sensul că Comisia sau SRB s-ar fi aflat la originea pretinsei scurgeri de informații, nu le revine sarcina de a demonstra că nu se aflau la originea acesteia.

643 În plus, nu se poate deduce în niciun caz din lipsa unei anchete interne dovada încălcării de către SRB sau de către Comisie a obligațiilor lor de confidențialitate. Astfel, trebuie să se considere că faptul că SRB și Comisia nu au efectuat o investigație internă pentru a stabili originea unor scurgeri de informații potențiale ulterior adoptării deciziei de rezoluție nu este relevant în ceea ce privește aprecierea unui comportament nelegal care s-ar afla la originea prejudiciului invocat de reclamanți.

644 În această privință, prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 9 octombrie 2020, reclamanții au prezentat o nouă propunere de probe, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. Această propunere de probe privește două e-mailuri interne ale SRB din 10 și 18 august 2017 privind o potențială scurgere de informații care se află la originea articolului Reuters din 31 mai 2017. Reclamanții menționează că au avut acces la aceste documente ca urmare a deciziei Comitetului de apel al SRB din 15 aprilie 2020 privind cererea lor de acces la documente, introdusă în temeiul articolului 90 din Regulamentul nr. 806/2014, și că SRB le-a comunicat aceste două e-mailuri la 27 august 2020. Arată că e-mailurile menționate demonstrează lipsa unei anchete interne a SRB cu privire la pretinsa scurgere de informații care s-a aflat la originea articolului din 31 mai 2017.

645 Este suficient să se amintească faptul că reclamanții nu au demonstrat că afirmațiile prezentate în articolul Reuters din 31 mai 2017 ar avea la origine o scurgere de informații din partea unui membru al SRB și că faptul că SRB nu a efectuat o anchetă internă nu este relevant pentru a aprecia dacă acesta din urmă și-a încălcat obligațiile de confidențialitate. Prin urmare, este

necesar să se considere că nu este pertinentă această nouă probă prin care se urmărește să se stabilească lipsa unei investigații interne a SRB cu privire la pretinsa scurgere de informații care s-a aflat la originea articolului din 31 mai 2017.

646 Din toate cele de mai sus reiese că reclamanții nu au demonstrat existența unei încălcări a principiului confidențialității și a obligației de păstrare a secretului profesional din partea SRB sau a Comisiei.

2) Cu privire la a doua critică, referitoare la atitudinea pasivă a SRB și a Comisiei

647 Reclamanții susțin că, la începutul scurgerilor de informații, în loc să ia măsuri pentru a atenua prejudiciul, SRB și Comisia au adoptat o atitudine pasivă împotriva dreptului la bună administrare și a dreptului la intervenție timpurie. Atunci când SRB ar fi considerat că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, ar fi adoptat schema de rezoluție fără a ține seama de măsuri mai puțin constrângătoare pentru reclamanți, cu încălcarea Regulamentului nr. 806/2014 și a principiilor fundamentale, precum principiile proporționalității, interzicerii discriminărilor și a arbitrariului, precum și a dreptului de a fi ascultat și a dreptului la motivarea deciziilor. Ei consideră că, întrucât SRB și Comisia au creat situația de incertitudine care a provocat falimentul Banco Popular, acestea erau obligate să acționeze pentru a minimiza prejudiciul cauzat.

648 Este necesar să se arate că reclamanții nu explică ce reproșează exact Comisiei și SRB atunci când menționează „atitudinea lor pasivă” și nici care ar fi măsurile pe care aceștia ar fi trebuit să le adopte pentru „atenuarea prejudiciului”.

649 Așa cum arată Comisia, potrivit jurisprudenței, omisiunile instituțiilor Uniunii nu pot angaja răspunderea Uniunii decât în măsura în care instituțiile au încălcat o obligație legală de a acționa care rezultă dintr-o dispoziție de drept al Uniunii (Hotărârea din 15 septembrie 1994, KYDEP/Consiliul și Comisia, C-146/91, EU:C:1994:329, punctul 58; a se vedea de asemenea Hotărârea din 14 decembrie 2005, Beamglow/Parlamentul și alții, T-383/00, EU:T:2005:453, punctul 166 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 noiembrie 2017, Acquafarm/Comisia, T-458/16, nepublicată, EU:T:2017:810, punctul 47 și jurisprudența citată). Or, reclamanții nu explică în temeiul căror dispoziții SRB și Comisia ar avea obligația de a acționa pentru a evita adoptarea unei decizii de rezoluție.

650 În măsura în care reclamanții s-ar referi la argumentele pe care le-au invocat deja în cadrul cererii de anulare, este suficient să se arate că acestea au fost respinse în cadrul analizei primului motiv. În special, argumentele referitoare la atitudinea pasivă a SRB și a Comisiei cu încălcarea principiului bunei administrări au fost respinse în cadrul analizei celei de a treia critici a primului aspect din cadrul primului motiv, la punctele 173-176 de mai sus, iar argumentele referitoare la neluarea în considerare a unor măsuri mai puțin constrângătoare pentru reclamanți au fost respinse în cadrul celui de al doilea și al celui de al treilea aspect din cadrul primului motiv.

651 Reiese din ceea ce precedă că reclamanții nu au demonstrat existența unui comportament nelegal al SRB sau al Comisiei și, prin urmare, nu au dovedit existența unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor. Conform jurisprudenței citate la punctul 596 de mai sus, întrucât prima condiție pentru angajarea răspunderii extracontractuale a SRB sau a Comisiei nu este îndeplinită, a doua cerere de despăgubire trebuie respinsă, fără a fi necesară examinarea celorlalte condiții.

652 Cu toate acestea, Tribunalul consideră oportun, în interesul unei bune administrări a justiției, să examineze și argumentele reclamanților referitoare la existența unei legături de cauzalitate între pretinsul comportament nelegal al SRB și al Comisiei și prejudiciul pe care l-ar fi suferit.

b) Cu privire la legătura de cauzalitate

653 Reclamanții susțin că legătura de cauzalitate referitoare la divulgări de informații confidențiale este menționată în considerentul (116) al Regulamentului nr. 806/2014, în măsura în care acestea ar putea avea ca efect faptul că o instituție bancară va fi supusă unei proceduri de rezoluție. Utilizarea expresiei „trebuie considerate” în acest considerent (116) ar însemna că, în cazul încălcării obligațiilor de confidențialitate, ar reveni instituțiilor Uniunii sarcina de a dovedi lipsa unei legături de cauzalitate.

654 Reclamanții amintesc că declarația președintei SRB din 23 mai 2017, potrivit căreia SRB era în curs de a examina Banco Popular, și articolul Reuters din 31 mai 2017, prin care se informa că SRB urma să inițieze o procedură de rezoluție, s-au aflat la originea unei panici generalizate, care a condus la o scădere a cotației la bursă a Banco Popular și la retrageri masive de depozite. După aceste scurgeri de informații, SRB și Comisia nu ar fi făcut nimic pentru remedierea situației și, în consecință, SRB ar fi considerat că Banco Popular se afla în dificultate și ar fi declanșat procedura de rezoluție. În plus, SRB ar fi săvârșit mai multe încălcări cu ocazia adoptării schemei de rezoluție. Toate aceste încălcări s-ar afla la originea prejudiciului reclamanților. Reclamanții consideră că SRB și Comisia nu ar fi trebuit să adopte o măsură de rezoluție a Banco Popular, caz în care ar dispune încă de investițiile lor, sau că ar fi trebuit să o adopte în alte condiții, caz în care ar fi putut să nu sufere un prejudiciu patrimonial.

655 În ceea ce privește condiția referitoare la existența unei legături de cauzalitate între comportamentul pretins și prejudiciul invocat, prejudiciul respectiv trebuie să decurgă în mod suficient de direct din comportamentul imputat, acesta din urmă trebuind să constituie cauza determinantă a prejudiciului, în condițiile în care nu există obligația de a repara orice consecință prejudiciabilă, chiar îndepărtată, a unei situații nelegale. Revine reclamantului sarcina de a face dovada existenței unei legături de cauzalitate între comportamentul imputat și prejudiciul invocat (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2019, BP/FRA, T-838/16, nepublicată, EU:T:2019:494, punctul 217 și jurisprudența citată).

656 Reclamanții susțin că declarația președintei SRB din 23 mai 2017 și articolul Reuters din 31 mai 2017 se află la originea crizei de lichidități a Banco Popular.

657 Aceste argumente se întemeiază pe o prezentare parțială și eronată a faptelor aflate la originea crizei de lichiditate a Banco Popular și a cauzelor care au condus la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla aceasta.

658 Astfel, trebuie amintit că, în evaluarea sa cu privire la situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, BCE a indicat că Banco Popular a atras atenția din cauza rentabilității sale scăzute, a slabei calități a activelor sale și a ratei sale reduse de acoperire în raport cu omoloagele sale și că, începând din luna ianuarie 2017, aceasta făcea obiectul unei acoperiri mediatice negative. BCE a arătat că, în luna februarie 2017, cu ocazia anunțării rezultatelor sale anuale din 2016, Banco Popular a exprimat o nevoie de rezerve excepționale și înlocuirea președintelui său. Ea a constatat că aceste anunțuri au determinat o scădere a ratingului Banco Popular acordat de DBRS și au cauzat îngrijorări semnificative clientelei Banco Popular, care s-au tradus prin retrageri neașteptate de depozite.

659 BCE a arătat de asemenea că un alt val de retrageri de depozite a fost declanșat prin publicarea de către Banco Popular, la 3 aprilie 2017, a unei declarații publice ad-hoc prin care a informat cu privire la rezultatul mai multor audituri interne și a fost alimentat de alte evenimente menționate la punctul 56 de mai sus.

660 În considerentul (24) al schemei de rezoluție, SRB a citat mai multe împrejurări care au condus la deteriorarea rapidă a situației lichidității Banco Popular, și anume:

– în luna februarie 2017, Banco Popular a anunțat o nevoie de rezerve excepționale în cuantum de 5,7 miliarde de euro, conducând la o pierdere consolidată de 3,485 miliarde de euro, și a numit un nou președinte;

– la 10 februarie 2017, DBRS a scăzut ratingul Banco Popular;

– la 3 aprilie 2017, Banco Popular a publicat o declarație publică ad-hoc prin care a informat cu privire la rezultatul unor audituri interne care au un potențial impact semnificativ asupra situațiilor sale financiare și a confirmat înlocuirea directorului său general la mai puțin de un an de la intrarea sa în funcție;

– la 7 aprilie 2017, Standard & Poor's și, la 21 aprilie, Moody's au scăzut ratingul Banco Popular;

– la 12 mai 2017, Banco Popular a încălcat cerința de acoperire a necesarului de lichiditate de 80 % și nu a fost în măsură să restabilească ulterior conformitatea cu limita normativă;

– acoperirea mediatică negativă și continuă cu privire la rezultatele financiare și la pretinsul risc iminent de faliment sau de lipsă de lichidități a Banco Popular a determinat o creștere a retragerilor de depozite;

– la 6 iunie 2017, DBRS și Moody's au scăzut ratingul Banco Popular.

661 SRB a arătat că toate aceste circumstanțe au condus la retrageri de depozite importante.

662 Trebuie arătat de asemenea că consiliul de administrație al Banco Popular, în procesul-verbal al reuniunii din 6 iunie 2017, în urma căreia a declarat că banca se afla în situație de dificultate, menționează motivele care au condus la situația Banco Popular, printre care unele articole de presă publicate în cursul lunilor anterioare cu privire la situația financiară a grupului în general și a Banco Popular în special și efectele acestora asupra situației lichidității. Consiliul de administrație a menționat că perioada de tensiuni financiare extreme pe care o traversa Banco Popular era cauzată de mai mulți factori și în special de solvabilitatea cea mai mică, de calitatea activelor și de acoperirea lor în raport cu grupul de comparație, precum și de acoperirea mediatică continuă și extrem de negativă a grupului în anumite mijloace de comunicare în masă. Rezultă că, deși consiliul de administrație recunoaște că informațiile privind dificultățile financiare ale grupului difuzate în presă de mai multe luni au contribuit la situația Banco Popular, el le citează doar ca un factor printre altele și nu menționează declarația președintei SRB din 23 mai 2017, nici articolul Reuters din 31 mai 2017.

663 Din aceste fapte, necontestate de reclamanți, reiese că situația Banco Popular se degradase deja cu mult înainte de 23 mai 2017 și că criza de lichiditate a Banco Popular era cauzată de numeroși factori, care aveau la origine rezultate slabe ale băncii anunțate în lunile februarie și aprilie 2017. În special, cerința de acoperire a necesarului de lichiditate al Banco Popular nu respecta cerințele legale începând de la 12 mai 2017.

664 Trebuie arătat că reclamanții nu pot ignora ansamblul împrejurărilor obiective care au cauzat problemele de lichiditate ale Banco Popular, în special din luna aprilie 2017. Aceștia nu pot susține în mod valabil că declarația din 23 mai 2017 și articolul din 31 mai 2017, chiar presupunând că au la origine o încălcare a principiului confidențialității de către SRB sau de către Comisie, se aflau la originea crizei de lichiditate a Banco Popular și, prin urmare, a prejudiciului suferit.

665 Prin urmare, reiese de aici că reclamanții nu au stabilit o legătură de cauzalitate între pretinsele nelegalități săvârșite de SRB și Comisie și criza de lichiditate a Banco Popular și, prin urmare, între acestea și prejudiciul invocat.

666 Concluzia menționată nu este repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamanților.

667 Reclamanții susțin că BCE, în evaluarea sa privind situația de dificultate în care se afla sau era susceptibilă de a se afla Banco Popular, a arătat că pierderile depozitelor începând de la 31 mai 2017 erau deosebit de importante, după ce mass-media a arătat că banca s-ar putea confrunta cu o lichidare dacă procedura de vânzare privată în curs nu s-ar finaliza pe termen foarte scurt.

668 Din evaluarea sa reiese că, potrivit BCE, anunțarea eșecului procedurii de vânzare privată și a riscului de lichidare a întreprinderii a consolidat pierderile de depozite ale Banco Popular. Cu toate acestea, nu este vorba decât despre un element printre numeroasele alte elemente citate de BCE care se află la originea acestor retrageri de depozite. Reclamanții nu pot afirma că BCE ar fi recunoscut că articolul Reuters se afla la originea crizei de lichiditate a Banco Popular.

669 BCE a evidențiat acoperirea mediatică negativă importantă la care a fost supusă Banco Popular în această perioadă și citează chiar exemple de articole publicate la 11 și la 15 mai 2017, menționate la punctele 40 și 41 de mai sus. Reclamanții nu pot izola de ansamblul acestor articole de presă singurul articol care menționează un funcționar al Uniunii, pentru a pretinde că numai articolul respectiv s-ar afla la originea scurgerii lichidităților Banco Popular.

670 Reclamanții susțin de asemenea că SRB, în cadrul evaluării 1 și BCE, în evaluarea sa din 5 iunie 2017 privind cererea de aport urgent de lichidități formulată de Banco Popular, ar fi indicat că datele de 23 și 31 mai 2017 erau date importante în criza de lichiditate a Banco Popular.

671 În această privință, în evaluarea sa din 5 iunie 2017 privind cererea de aport urgent de lichidități formulată de Banco Popular, BCE a menționat:

„Banco Popular s-a confruntat cu retrageri importante de depozite pe toate segmentele de clientelă între 31 martie și 1 iunie 2017, ceea ce a condus la o deteriorare gravă a bazei sale de depozite […] și a capacității sale de reechilibrare (CBC […]). Provocate de o deteriorare a reputației băncii care rezultă dintr-o acoperire mediatică și de anunțul făcut de bancă cu privire la o nevoie de a proceda fie la o majorare de capital, fie la o fuziune-achiziție, din cauza degradării situației sale financiare, combinată cu impactul scăderilor importante ale ratingului

său, retragerile de depozite au depășit 500 de milioane pe zi în mod repetat în cursul acestor din urmă săptămâni (12 mai, 16 mai, 22 mai, 23 mai, 31 mai și 1 iunie) în contextul unei scăderi constante a fondurilor cu o rezervă de lichidități limitată.”

672 În cadrul evaluării 1, SRB a reluat aceeași analiză indicând că s-a bazat pe informațiile furnizate de BCE.

673 Rezultă că datele de 23 și 31 mai 2017 nu sunt menționate de BCE și de SRB decât printre alte date care corespund datelor de retrageri de depozite mai mari de 500 de milioane de euro și nu au nicio legătură cu declarația președintei SRB și cu articolul Reuters. Contrar celor susținute de reclamanți, BCE și SRB nu au indicat că datele de 23 și 31 sunt mai importante decât celelalte date menționate. În plus, aceștia au subliniat că cauzele retragerilor de depozite erau multiple și nu se poate deduce de aici, astfel cum procedează reclamanții, că declarația din 23 mai și articolul din 31 mai se aflau la originea crizei de lichidități a Banco Popular.

674 În plus, evoluția cursului acțiunii Banco Popular înregistra o scădere constantă între lunile iunie 2016 și iunie 2017. Contrar celor afirmate de reclamanți, această evoluție nu indică nicio legătură între, pe de o parte, declarația din 23 mai și articolul din 31 mai 2017 și, pe de altă parte, cursul acțiunilor Banco Popular. Scăderea cursului acțiunilor Banco Popular se explică prin situația financiară precară a băncii și trebuie corelată cu degradările succesive ale ratingului Banco Popular de către agențiile de rating, menționate la punctele 32, 38 și 46 de mai sus.

675 Din toate cele de mai sus rezultă că cererile de despăgubire ale reclamanților trebuie respinse.

C. Cu privire la cererile de anulare a evaluării 2 și de compensare

676 Prin intermediul celui de al treilea capăt de cerere, reclamanții contestă evaluarea 2 în temeiul articolului 20 alineatul (15) și al articolelor 86 și 87 din Regulamentul nr. 806/2014 și invocă dreptul la compensare.

677 Comisia susține că contestarea evaluării 2 este inadmisibilă. SRB susține că evaluarea 2 nu poate fi contestată separat de decizia de rezoluție.

678 În primul rând, reclamanții solicită anularea evaluării 2, independent de anularea deciziilor atacate. Astfel, aceștia indică în mod explicit, în cererea introductivă, că dreptul de a contesta evaluarea în temeiul articolului 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014 constituie o cerere de anulare în parte a deciziei de rezoluție, mai precis a raportului de expertiză utilizat de SRB în vederea rezoluției. Susțin că cererea lor, formulată în temeiul articolului 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014, este independentă de acțiunea în anularea deciziilor atacate și de cererile lor de despăgubire. Această cerere ar fi admisibilă chiar în ipoteza în care celelalte cereri ar fi respinse.

679 În plus, în scrisoarea lor depusă la grefa Tribunalului la 16 aprilie 2019 privind o cerere de modificare a măsurilor de cercetare judecătorească, reclamanții prezintă ei înșiși cererea de anulare a deciziilor atacate, acțiunea în răspundere extracontractuală și contestarea evaluării 2, împreună cu o cerere de despăgubire, ca reprezentând trei acțiuni independente.

680 În această privință, trebuie arătat că articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„Evaluarea face parte integrală din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital. Evaluarea în sine nu face obiectul unui drept de apel separat, dar poate face obiectul unei căi de atac împreună cu decizia comitetului."

681 În această privință, reclamanții se întemeiază pe o interpretare eronată a acestei dispoziții și a considerentului (63) al Regulamentului nr. 806/2014, potrivit căruia „această evaluare nu ar trebui să poată face obiectul unei căi de atac decât împreună cu decizia de declanșare a procedurii de rezoluție". Contrar celor susținute de reclamanți, posibilitatea de a introduce o acțiune „comună" împotriva evaluării și a schemei de rezoluție nu înseamnă că este posibil să se conteste evaluarea într-o acțiune care ar fi diferită de cea prin care se urmărește anularea schemei de rezoluție, chiar dacă este introdusă în același moment și printr-o singură cerere introductivă.

682 Reiese cu claritate din termenii utilizați la articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014 că evaluarea 2, ca parte integrantă din schema de rezoluție, nu poate fi contestată decât în cadrul unei acțiuni având ca obiect anularea acesteia din urmă și nu poate face obiectul unei acțiuni independente.

683 Astfel, este necesar să se constate că cererea reclamanților având ca obiect numai anularea evaluării 2, independent de cererea lor de anulare a deciziilor atacate, trebuie interpretată ca fiind o acțiune distinctă de cea prin care se urmărește anularea schemei de rezoluție. Or, articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014, pe care reclamanții își întemeiază cererea de anulare a evaluării 2, exclude în mod expres posibilitatea de a introduce o astfel de acțiune.

684 Prin urmare, cererea de anulare a evaluării 2 trebuie respinsă ca inadmisibilă.

685 În al doilea rând, reclamanții invocă un drept la despăgubire care ar decurge direct din articolul 17 din cartă, chiar dacă Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede un regim de despăgubire. În ceea ce privește despăgubirea, reclamanții susțin că acționarii și deținătorii de obligațiuni ai Banco Popular ar fi trebuit să primească o compensație după rezoluție echivalentă cu valoarea activului net, conform articolului 20 alineatul (12) din Regulamentul nr. 806/2014, iar nu cu valoarea de lichidare. Ei susțin că această cerere este admisibilă chiar dacă nu ar fi precizat întinderea exactă a prejudiciului și nici cuantumul exact al reparației solicitate.

686 Reclamanții arată de asemenea că „acțiunea prevăzută la articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014 este independentă de acțiunea în anulare și de acțiunea în răspundere extracontractuală" și că evaluarea utilizată în sensul acestei dispoziții este „diferită de calcularea prejudiciului în cazul anulării cu confirmare a efectelor sau a calculului în cazul răspunderii extracontractuale". În replică, ei invocă un drept la o despăgubire echivalentă cu valoarea activului net al Banco Popular la data rezoluției conform articolului 20 alineatele (12) și (16) din Regulamentul nr. 806/2014 coroborat cu articolul 20 alineatul (15) și cu articolele 86 și 87 din același regulament.

687 În replică, reclamanții susțin că, dacă evaluarea 2 ar fi reflectat valoarea activului net al Banco Popular la data rezoluției, aceasta din urmă nu ar fi fost supusă rezoluției sau ar fi fost necesar să se stabilească o ofertă minimă de preț mai ridicată, ceea ce ar fi fost în beneficiul acționarilor și al deținătorilor de instrumente de capital. Consideră că, ținând seama de estimările BCE și ale Banco

Popular, activul net al Banco Popular era pozitiv și în valoare de 7 miliarde de euro și că acționarii și deținătorii de instrumente de capital trebuie să fie despăgubiți cu un cuantum calculat pe baza acestei valori, și anume 1,67 euro pe acțiune.

688 În plus, este necesar să se arate că, prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 16 aprilie 2019, reclamanții au renunțat la cererea lor, care figurează în cererea introductivă, de desemnare a unui expert pentru a efectua o evaluare corectă, prudentă și realistă pentru calcularea valorii activului net al Banco Popular.

689 Or, trebuie să se constate că argumentele reclamanților nu permit să se înțeleagă care ar fi temeiul juridic al acestei cereri de despăgubire invocate în cadrul contestării evaluării 2.

690 *Primo*, referirile făcute de reclamanți la articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014 ca temei al cererii lor de despăgubire nu sunt comprehensibile. Această dispoziție, amintită la punctul 680 de mai sus, se limitează la a indica că evaluarea pe care s-a întemeiat SRB face parte integrantă din schema de rezoluție și nu poate face obiectul unei acțiuni distincte.

691 *Secundo*, în ceea ce privește afirmația potrivit căreia dreptul la despăgubire ar decurge în mod direct din încălcarea dreptului de proprietate consacrat la articolul 17 alineatul (1) din cartă, este necesar să se arate că, deși rezoluția Banco Popular ar fi condus la o încălcare a dreptului de proprietate al reclamanților, aceasta nu poate decurge din evaluarea 2.

692 Astfel, trebuie să se arate că evaluarea 2 realizată de un expert independent are drept obiectiv să furnizeze SRB elementele care să îi permită să adopte schema de rezoluție și, așa cum arată Comisia, nu produce în sine efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamanților. Numai schema de rezoluție și Decizia 2017/1246 produc efecte juridice obligatorii. Reclamanții nu pot pretinde, așadar, acordarea unei despăgubiri în temeiul unei contestări a evaluării 2 independente de contestarea deciziilor atacate.

693 *Tertio*, în ceea ce privește trimiterea făcută de reclamanți la articolul 20 alineatul (12) din Regulamentul nr. 806/2014, este suficient să se constate că această dispoziție nu este relevantă în speță.

694 Articolul 20 alineatul (12) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede:

„În cazul în care estimarea valorii activului net al entității menționate la articolul 2, care rezultă din evaluarea definitivă *ex post*, este mai mare decât estimarea valorii activului net al entității respective, rezultată din evaluarea provizorie, [SRB] poate solicita autorității naționale de rezoluție:

(a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau ale proprietarilor de instrumente de capital relevante a căror valoare contabilă a fost redusă ca urmare a aplicării instrumentului de recapitalizare internă;

(b) să însărcineze o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să plătească o contraprestație suplimentară instituției, aflată în rezoluție, în ceea ce privește activele, drepturile sau pasivele sau, după caz, deținătorilor de instrumente de proprietate în ceea ce privește respectivele instrumente de proprietate.”

695 Este suficient să se constate că, în speță, SRB nu a procedat la o evaluare definitivă *ex post* în temeiul acestei dispoziții. În orice caz, contrar celor susținute de reclamanți, această dispoziție nu prevede posibilitatea SRB sau a Comisiei de a le acorda o despăgubire.

696 *Quarto*, trimiterea făcută de reclamanți la articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014 ca temei al dreptului lor la o despăgubire echivalentă cu valoarea activului net al Banco Popular la data rezoluției nu poate fi înțeleasă, în măsura în care această dispoziție prevede doar că SRB asigură efectuarea unei evaluări ulterior rezoluției pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență.

697 Pe de altă parte, în măsura în care această cerere de despăgubire ar trebui interpretată în sensul că vizează angajarea răspunderii extracontractuale a SRB sau a Comisiei în temeiul articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014, este suficient să se constate că cererea respectivă nu are în vedere niciuna dintre condițiile necesare pentru angajarea răspunderii instituțiilor în sensul articolului 340 TFUE, vizate de jurisprudența citată la punctul 595 de mai sus. Astfel, reclamanții nu indică încălcarea care ar fi săvârșită de SRB sau de Comisie și nici ce comportament le-ar fi reproșat acestora.

698 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se respingă cererea de despăgubire întemeiată pe contestarea evaluării 2.

699 Prin urmare, al treilea capăt de cerere al reclamanților trebuie respins.

D. Cu privire la cererile de măsuri de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească

700 Reclamanții au solicitat Tribunalului să dispună diverse măsuri de organizare a procedurii și de cercetare judecătorească.

701 În cererea introductivă, reclamanții au solicitat Tribunalului, pe de o parte, să dispună ca SRB, Comisia, BCE, Regatul Spaniei, Banca Spaniei și FROB să prezinte diverse documente. Pe de altă parte, au solicitat Tribunalului să dispună audierea mai multor persoane în calitate de martori și întocmirea unor rapoarte de expertiză, în temeiul articolului 91 literele (d) și (e) din Regulamentul de procedură.

702 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 16 aprilie 2019, reclamanții au formulat o modificare a cererilor de măsuri de cercetare judecătorească cuprinse în cererea introductivă și în replică. În această scrisoare, au arătat că își retrag cererea de întocmire a unor rapoarte de expertiză și că își limitau cererea de audiere a unor martori la audierea președintei SRB.

703 În ceea ce privește cererile de măsuri de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească formulate de o parte într-un litigiu, trebuie amintit că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Mamoli Robinetteria/Comisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punctul 117 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 12 noiembrie 2020, Fleig/SEAE, C-446/19 P, nepublicată, EU:C:2020:918, punctul 53).

704 Din jurisprudența Curții reiese că, chiar dacă o cerere de audiere a unor martori, formulată în cererea introductivă, menționează cu precizie faptele în legătură cu care ar fi trebuit să fie audiat martorul sau martorii și motivele de natură să justifice audierea acestora, este de competența Tribunalului să aprecieze pertinența cererii în raport cu obiectul litigiului și cu necesitatea de a proceda la audierea martorilor citați (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Mamoli Robinetteria/Comisia, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punctul 118 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 22 octombrie 2020, Silver Plastics și Johannes Reifenhäuser/Comisia, C-702/19 P, EU:C:2020:857, punctul 29).

705 Trebuie amintit că, prin Ordonanța privind măsuri de cercetare judecătorească din 12 mai 2021, în temeiul articolului 91 litera (b), al articolului 92 alineatul (3) și al articolului 103 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a dispus depunerea de către SRB a anumitor documente citate la punctul 98 de mai sus. Prin Ordonanța din 9 iunie 2021, Tribunalul a considerat că documentele depuse de SRB în versiunea lor confidențială nu erau pertinente pentru soluționarea litigiului.

706 În speță, este necesar să se arate că elementele conținute în dosar, precum și explicațiile date în ședință sunt suficiente pentru a permite Tribunalului să se pronunțe, acesta putând statua în mod util pe baza concluziilor, a motivelor și a argumentelor dezvoltate în cursul judecății și având în vedere documentele depuse de părți.

707 Rezultă că cererile de măsuri de organizare a procedurii și de măsuri de cercetare judecătorească ale reclamanților trebuie respinse, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea unora dintre aceste cereri.

708 Din tot ceea ce precedă rezultă că acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

V. Cu privire la cheltuielile de judecată

709 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanții au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisie, de SRB și de Banco Santander, conform concluziilor acestora din urmă.

710 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Regatul Spaniei va suporta, așadar, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Obligă Eleveté Invest Group, SL și ceilalți reclamanți ale căror nume figurează în anexă să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană, de Comitetul unic de rezoluție (SRB) și de Banco Santander, SA.**

3) **Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 1 iunie 2022.

Semnături

Cuprins

I. Cadrul juridic . . . 2

II. Istoricul cauzei și situația de fapt ulterioară introducerii acțiunii . . . 6

A. Cu privire la situația Banco Popular înainte de adoptarea schemei de rezoluție . . . 6

B. Cu privire la alte fapte anterioare adoptării schemei de rezoluție . . . 8

C. Cu privire la schema de rezoluție a Banco Popular din 7 iunie 2017 . . . 11

D. Cu privire la situația de fapt ulterioară adoptării deciziei de rezoluție . . . 13

III. Procedura și concluziile părților . . . 13

IV. În drept . . . 16

A. Cu privire la cererea de anulare a deciziilor atacate . . . 16

1. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 18 din Regulamentul nr. 806/2014 . . . 18

a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 . . . 18

1) Cu privire la prima critică, referitoare la necesitatea unui aport de lichidități . . . 22

2) Cu privire a doua critică, referitoare la încălcarea obligațiilor de confidențialitate . . . 24

3) Cu privire la a treia critică, referitoare la încălcarea principiului bunei administrări . . . 25

b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014 . . . 26

c) Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 . . . 34

2. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014 . . . 38

a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 . . . 39

b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (5) literele (a)-(c) și (f) din Regulamentul nr. 806/2014 . . . 41

c) Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe lipsa de independență a societății Deloitte . . . 43

d) Cu privire la al patrulea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 pentru motivul că evaluarea 2 nu era „corectă, prudentă și realistă” 46

1) Cu privire la prima critică, potrivit căreia evaluarea 2 era întemeiată pe criterii eronate 46

2) Cu privire la a doua critică, potrivit căreia evaluările 1 și 2 sunt foarte speculative 48

3) Cu privire la a treia critică, potrivit căreia evaluarea 2 nu este „corectă, prudentă și realistă” 54

e) Cu privire la al cincilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatele (7) și (9) din Regulamentul nr. 806/2014 56

3. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat și a dreptului de acces la dosar, consacrate la articolul 41 alineatul (2) din cartă 58

a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat 58

b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea dreptului de acces la dosar . . 67

4. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare 72

B. Cu privire la cererile de despăgubire 79

1. Cu privire la prima cerere de despăgubire 79

2. Cu privire la a doua cerere de despăgubire 80

a) Cu privire la nelegalitatea invocată 81

1) Cu privire la prima critică, referitoare la încălcarea obligațiilor de confidențialitate 82

2) Cu privire la a doua critică, referitoare la atitudinea pasivă a SRB și a Comisiei . 88

b) Cu privire la legătura de cauzalitate 89

C. Cu privire la cererile de anulare a evaluării 2 și de compensare 92

D. Cu privire la cererile de măsuri de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească 95

V. Cu privire la cheltuielile de judecată 96